

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Vitéz Kovács Felvétele, Szeged

TOBIÁS LÁSZLÓNÉ, MŰÉPÍTÉSZ NEJE SZEGED

FELVÉTELEK A VITÉZI BÁLBÓL

Vörös utcai és kamrai fényképező felvétele, Budapest

VITÉZ SOMOGYI PÁLNÉ, TÁBORNOK NEJE

Vörös utcai és kamrai fényképező felvétele, Budapest

KAPRINAY ENDRÉNÉ MÁTÉSZALKA

Vörös utcai és kamrai fényképező felvétele, Budapest

BAUMANN KÁROLYNÉ, FŐHADNAGY NEJE

Vörös utcai és kamrai fényképező felvétele, Budapest

DR. KÁLMÁN JENŐNÉ, ORSZÁGGY. KÉPVISELŐ NEJE

MAGYAR URIASSZONNYOK LAPJA

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR: 1-ÉN, 10-ÉN ÉS 20-ÁN © SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI., JÓKA-U. 37 (BERLINI-TÉR SAROK) © TELEFON: AUTOMATA 107—23 © POSTATAKARÉKPÉNZTÁRI CSEKKSZÁMLA: 41.490 © ELŐFIZETÉSI ÁR: MAGYARORSZÁGON ÉS AUSZTRIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 24 P, FÉLÉVRE 12 P, NEGYEDÉVRE 7 P © BELGIUMBAN, FRANCIAORSZÁGBAN, NÉMETORSZÁGBAN, SVÁJCBAN, OLASZORSZÁGBAN ÉS ROMÁNIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 30 P, FÉLÉVRE 15 PENGŐ, ANGLIÁBAN ÉS JUGOSZLÁVIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 40 P, FÉLÉVRE 20 P. AMERIKÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 8 DOLLÁR © EGYES SZÁM ÁRA 80 FILLÉR

Március Tizenöt

HŐSI MULT ARANYKÖDÉBE vész idővel minden nagy és nagyszerű lendület, amellyel egy nemzet a maga sorsát az élni akarás jogán ragadja meg, amellyel feltöri magát a sírból és a sárból, ahova rabszolgatartói taszították és a szabadságvágy szent mámorában küzdi ki igazát, szabadságát, boldogabb jövőjét. Mégis hogy van: Ezernyolcszáznegyvennyolc Március Tizenötödike ma is eleven erővel hat, a Petőfi és Jókai gyönyörű nemzedéke örökké fiatal és az eszme, amelyet szolgáltak, múlhatatlan ideál marad. Hogyan lehetséges: történelmi dátumok útvesztőjében, emlékek és események, hangulatok és benyomások forgatagában a magyar Március Tizenöt mint valami óriási, felhőkbe nyúló, fehér obeliszk magasodik ki majdnem kilenc évtized távolából és szikrázó fehérséggel világítja meg új és új generációk életútjait? Mi az a csodálatos varázs, amely a daliás idők lehelletéből folytonosan felénk árad, mért nem halványul az emlék, mért nem kopik nagy költők, hadvezérek és államférfiak képe, mért érezzük március derekán, hogy a vérünk hevesebben lüktet s majd szétveti bőrtöne falát a fellángoló szív?

Mért Március Tizenöt: maga az örök, a verőfényes, a megmegújuló, csodákat ígérő és reményeket teljesítő Magyar Tavasz. Honszerző Árpád, honmentő Hunyadi János után ez a tavasz adta nekünk a legerősebb magyart: Kossuth Lajost, ez revelálta az alkotó magyar szellem két fejedelmét: Petőfit és Jókait. Sem előttük, sem utánuk nem szült magyar anya különbet, drágábbat és talán csak a tizenötödik század Itáliájának, meg a tizenharmadik század Franciaországának adott egy időben több lángelmét a Teremtő, mint amennyit a számra nézve törpe magyarságnak. Csodálatos, eléggé meg nem hálálható ajándéka a Gondviselésnek, hogy éppen akkor, amikor a nemzettest vérkeringése lázas ütemre kezdett verni, ilyen kolosszusok álltak a szabadság fellegvárát vivő csapatok élére, beteljesítve egy nem mindig helytálló jóslást, amely úgy szól: a nagy idők megszülik a maguk nagy embereit. Kossuth a nemzet karja, Petőfi a nemzet szive, Jókai a nemzet álma volt. Kossuth a férfikor delelőjén, Petőfi és Jókai a férfikor hajnalán. Egy letiport, vergődő nép élni akarását képviselték hármas egységgel: erővel, tüllel, ábrándozással.

Erő, tűz és ábránd: az ifjúság isteni kiváltsága. Irigylésre méltó adomány. De amilyen remek, épp oly törékeny is. Az erő a kor tőri meg, a tüzet a tapasztalás lohasztja, az ábrándot a csalódás zilálja szét. S ott áll az ember, havas fejfelé, rogyant inakkal, tépázottan, kifosztottan, kétségbeesetten. De ezt a kietlen képet már nem a Március Tizenöt idézi rémült tekintetünk elé. Ezt a

kisérteties látványt az az Október Hat tartotta élénk véres kezével, amely a márciusi ifjúság s vele az egész nemzet dicsőséges feltámadásának bosszút lihegő, nyomorult hóhéra volt. Március: az ébredés, Október: a temető. Március oltárára friss remények harmatos virágait rakjuk, Október katafalkján a szivenyített, gyászoló Hungária asszony borong.

Egykor fátyolt vetettek — a gyászfátyolra s elfogadtuk az orgyilkosok felénk nyújtott békejobbát. Évtizedeken át hódolnunk is kellett nekik, de — amit erőszakolni nem lehet — a szeretetünket, a szívünket sohasem adtuk oda. A mi szeretetünk, mint boldogtalan édesanya, mindig a holt gyermek emlékté ringatta, a holt Szabadságát, a letört Ifjúságát és a szíviünk dühitatos rejtekében a mi legázolt Tavaszunkat dédelgetjük. S hiába porladoznak dicső nagyjaink, — ki a névtelenség horpadt tömegsírjában, ki diadalmat hirdető mauzóleumok fényező árnyékában — élőknek érezzük és tudjuk őket, velünk vannak a lét meg-megújuló harcaiban, lelki atómjaik itt keringnek körülünk, benne vannak a szomjúságot csillapító vizünkben, az éltető levegőben, a tavaszi nap kivillanásában, csillag kigyúltában, csillag kihunytaban. A lángelmék nem lobbannak ki, a lángszívek nem apadnak el. Testi múltuk csak a természet kérlelhetetlen törvényének kényszerhatása, egyszerű vegyi képlet, de a szellemük kincse, a lelkük ereje, az életük hatása osztatlanul, és változhatatlanul megmarad. Nemcsak megmarad, hanem egyre gyarapszik is a nagy örökséget átvevő nemzedékek szellemében és lelkében. Koldus az a nemzet, halálra van ítélve az a társadalom, amely hagyaték nélkül, gyökértelenül keresi a földi boldogulást. Ezért vagyunk mi mérhetetlenül gazdagok, ha pillanatnyilag gondok és bajok vérzik is szívünket.

Március ifjúságának merész bizakodása, szent hite, gyönyörű áldozatkészsége adjon erőt a mai fiataloknak! A Kossuthok és Petőfik ágya sem volt rózsából vetve. Küzdes, fáradtság, nélkülözés, keserűség, majd hősi halál és száműzetés volt részük, mert akarni akartak, mert szeretni szerettek. Akarni a szabadságot, szeretni a népet. De ez a szabadság nem a felszabaduló szenvedélyek vitustánca volt az ő elgondolásukban, hanem egy megszervezett társadalomnak jobb életkörülmények és magasabb kultúrviszonyok közé való fölemeléséhez szükséges eszköz. Több és műveltebb magyart akartak, nagyobb jólétet, nemesebb erkölcsöket, a Nyugat rohamos fejlődéséhez való igazodást. Ez a cél lebegett a mostani Március ifjúsága előtt is, hogy méltónak bizonyuljon nagy mestereihez, a magyar idealizmus apostolaihoz, akiknek szellemarca mosolyogva és bátorítva néz reánk az Idők végtelen kárpitja mögül.

Legközelebbi számunkban szúrt sablon mellékletet adunk

E L G Á Z O L Á S

I r t a : I L L Y J Á N O S

A kis könnyű sportgépkocsi zúgva futott az úton. A tikkadt őszi szárazság pora szürke felhőkbe tornyosulva magasodott fel, amerre elszárgult az autó.

A gazdája makacsra húzott szájjal, kimeredő szemmel leste az országutat. Ez a rohanás, ez az észnélküli vad száguldás, ez volt legkedveltebb izgalma. Nem volt az életnek olyan öröme, amelybe nagyobb gyönyörrel vetette volna magát, mint az ilyen nekivadult, fékevesztett kocsiszásba.

Művészet, nő, mind csak megmosolyogni való gyerekjáték volt a szemében. Néha éjjeleken át tartó kártyacsatákon csöndesítette, vagy izgatta az idegeit, mert nála a csönd és az izgalom a gyönyörnek azt a két szélsőséges fokát jelentette, amelyért érdemesnek találta az életet szeretni.

A korán alkonyodó őszi délután veszedelmes, borus felhőket teregetett ki odafönn az égen.

Néhány óriás csöpp lehullott a volánt szorongató kezére. Sebaj! Annál érdekesebb, izgalmasabb lesz a rohanás, ha valami vihar támad közben! Ki fél egy kis orkántól!... A szél zúgása a legszebb muzsika, a mennydörgés a zenének legfelfokozottabb gyönyörűsége!...

Az őszi eső sűrű cseppekben kezdett hullani. Csattogó, nagy zúgás támadt körülötte. A sötétség fekete karrait nyújtogatta a száguldó gépkocsi felé.

Már alig látott. A sötétség fekete köpenye beburkolta az esőverte vidéket.

A víz becsurgott a szemébe. A gépkocsi rohant az úton, mintha csak valami rettenetes megsemmisülést keresett volna.

Valami mintha feketéllene az úton. Ember!... Nem volt annyi ideje, hogy észrevegye az eléje került sötét tömeget, egy éles síkoltást, jajgatást hallott, azután csönd lett. Makacs keze megmarkolta a volánt, a legnagyobb sebességet kapcsolta és továbbszáguldott az úton!

Tovább!...

A szíve hangos dörömböléssel zakatolni kezdett a mellében, mintha megállást parancsolna.

Tovább!... Ki törődik egy nyavalyás paraszttal!... Minek csámborog ilyenkor az úton.

Az arcát forróság öntötte el. Ejnye!... Nem egészen úgy van, ahogy ez a vad, riasztó fekete éjszaka suttogja!... Az embernek lelke is van!... Hátha az az ember halott!... Az ő vad rohanásának a halottja!... Vissza kellene fordulni és megnézni, mi van vele!... Felszedni és elvinni a legközelebb eső kórházba!...

Hogyne, még azzal is törődik!... Talán meg se halt!... Talán csak elütötte, aztán feltápáskodik és tovább megy!...

A vihar vadul dörömbölt az éjszaka kapuján. A víz vad csattogással zuhogott alá az égből. Ez aztán a kocsiszás!... Ilyen utat szeretett ő. Majd eldicsekszik holnap Bélafalván

a barátainak vele!... Azok ijedt szemmel, csóválgató fejfel hallgatják majd a rettenes éjszaka történetét!...

Csak az a paraszt menne már ki a fejből!... Talán nem is paraszt volt. Valami úrféle, vagy tán szegény koldus!... Akárki volt... ő ölte meg!... Dehogyan is ölte meg!... Nem halt az meg!... De mégis jó volna visszafordulni!... Elvégre emberélet!...

A kocsija nagyot zökcent. Éppen valami falufélenek a szélén állt meg. Leugrott és kis lámpájával keresgélni kezdte a hibát. Már meg is találta. No, ezzel a kocsival ugyan nem megy tovább egy lépést se. De miféle falu ez?

Kivette az óráját. Tízfelé járt az idő. A koránfekvő emberek álmos, fekete csöndje borult a falura. Egy ember kecmertett a sárban, csizmájával cuppogón dagasztva a sarat.

Odaszólt neki:

— Bátyó!... Miféle falu ez!

Az öreg megállt az úton. A pipája mögül megmozdult a szó:

— Eretnek!

— Eretnek?... Aztán lakik-e itt valami úrféle, akinek gépkocsija meg sofőrje, szerszáma van?

— Hogyne lakna!... Báty Bandi nagyságos úr! Itt van mindjárt a házuk a szomszédban!

Báty Bandi?! De hiszen Bandi neki gyerekkori jó cimborája! Együtt nyútték a gimnázium padjait, még az önkéntes évüket is együtt szolgálták!

— Jöjjön már öreg, segítsen addig eltolni ezt a bedöglött kocsit, ha nincs messze!

— Pár lépés az egész, szívesen segíték! — csettentette zsebre a pipáját a paraszt.

Megálltak a ház előtt. Az ablakok vidám piros tűzben égtek. — Aha! Igaz, most jut eszembe! — fakadt föl a szó a parasztból. — Hiszen itt máma nagy mulatság van! Reggelig tartó céció!... A kisasszonyka, a Klárka kisasszonyka nevénapja van!... Sok meghívott vendég mulat itt máma!...

Valahogy lehívatta Bandit. A fiú alig ismert rá a csatakos, agyonázott köpenyben. Sapkájáról úgy csordult a víz, mintha valami ereszről folydogálna alá.

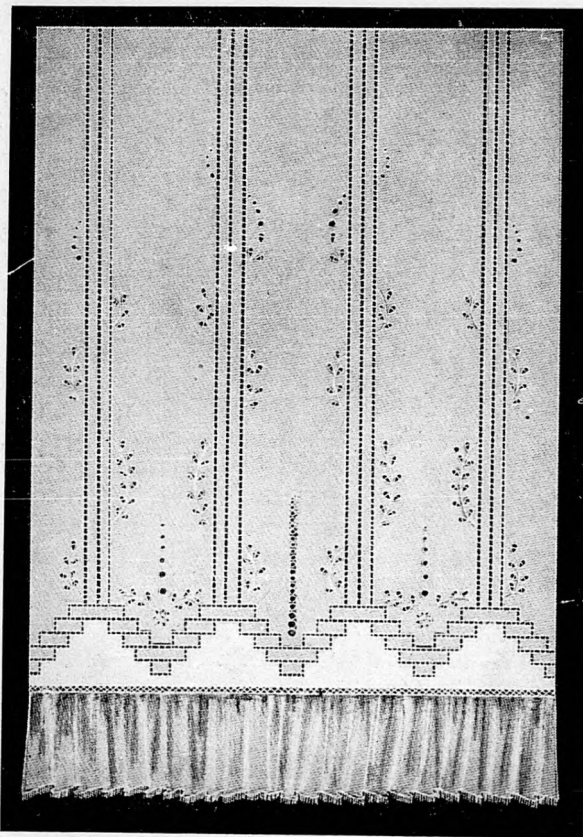
— Szervusz testvér! Jókor jöttél! Hozott Isten!... Kerülj beljebb! Vagyunk itt néhányan!

— Egy kis baj történt a kocsimmal! Ha ideadnád a sofőrödet, hogy kijavítanám a hibát, aztán mennék tovább!... Bélafalvára igyekszem!... Reggelre ott kell lennem, megígértem a cimboráimnak!...

— Dehogyan!... Már csak nem eresztelek tovább ebben a vad, rettenetes éjszakában! Istenkisértés volna, ilyen éjjelen az országúton robogni ezzel a hitványka kis kocsival!

Ránézett a kocsira. Mintha vigasztalni, simogatni akarná a pillantásával, kárpótlásul az őt ért sértésért.

De az az elgázolt ember az országúton!... Most ott fek-

Sztór uriszobába (Wieg Testvérek terve)

szik véreben. talán nyitott, üveges szemekkel mered az esős éjszakába, mintha keresné gyilkosát.

— Gyere már, bemutatlak a hugomnak! A kocsidat addig majd jó helyre tesszük!

Karcsú, törekeny lány állt meg előtte. Finom és halvány az arca, mint egy puha kis őszi virág.

— Bocsánatot kérek, hogy ilyen csatakosan állok ön elé, de időt sem engedtek nekem, hogy rendbe szedjem magam! A finom kis arc halvány mosolyra gyült.

— Tessék, fáradjon be a vendégekhez, igyék velünk egy pohár bort!

Valahogy rendbe szedte magát és bement a vendégekhez. De a tekintete csak a lányt kereste. Hol van? Miért nem mulat itt a többi vidám emberrel együtt?

Mikor már valahogy felmelegedett, megragadta a barátja karját. A szája tikkadtan lehelte a szót:

— Mondd... a hugocskád hova lett?...

A barátja feje kicsit lehorkadt.

— Mi tulajdonképpen a hugom névnapját üljük ma, de a hugom nélkül!...

— Hogyan, hát ő nem vesz részt a mulatságban? — kérdezte.

— Tudniillik a hugocskámmal egy kis baj történt, azaz, hogy nem is annyira övele, mint a... nos, kimondom, talán mulatságosnak fogod találni, talán magad is elérzékenyülsz, mint ahogy én elérzékenyültem, mikor megláttam szegénykét... a kutyáját elgázolta valaki az országúton... Azt siratja... Itt van a kis állat a hugom szobájában, azt ápolgatja... Azért nem jön közénk!...

— Te Bandi, mikor történt az elgázolás? — terült rá mohón a kérdésével a barátjára.

— Ezelőtt négy nappal! Hirtelen megkönnyebült. Az arcára megenyhülő mosoly szállt.

— Miért kérded ezt?

Lepergette a szivarjáról a hamut. Felhajtott egy pohár nagyon erős, vörös bort.

— Csak! Kíváncsi voltam... meddig bírja egy ilyen kis kutya, amelyet elgázolnak!

Ujra töltött magának. Ujra ivott. A szeme elé vészes kép rajzolódott. Az embert látta... a parasztot... ahogy kidülledt, néma szemmel nézi a rettenetes éjszakát az országúton...

Reggel mámoros fejjel felállt az asztaltól. A barátjához dadogó szájjal szól:

— Mondd... Bandikám... hol van a hugocskád?...

— Odabenn van a szobájában... a kis kutyáját ápolja... megbocsátasz, de majd délfelé előkerül... addig fekdüj le te is és pihend ki magad!...

— Mondd, Bandikám! — kezdett újabb kérdésbe. — Ha már el nem áruod, hol van a hugocskád... legalább azt mondd meg, hol van a legközelebbi csendörör!...

— Minek akarsz tudni?

— Ne törődj vele! — legyintett részegen a levegőbe.

— Ugyan fekdüj már le és pihend ki magad!...

— Jó! — feszítette ki a mellét egyenesre. — Lefekszem... hol a szobám?...

Bevezették egy illatos, tiszta szobába. A hűvösség jőzánitón símogatta. Belevetette magát a friss, puha, fehér ágyba. De néhány perc múlva, mikor már éppen el tudott volna szenderedni, halk, síró babusgatást hallott:

— Kis kutyám... Fáj, úgy-e, édes kis kutyukám... Gonosz, rossz ember elgázolt... Agyontaposott... Fáj, úgy-e, kis gyönyörűm...

A hideg dunyha kiverte fejből a mámort. Felugrott.

— Ejnye, ez a kislány ennyire sajnálja azt a dögöt... Én meg elgázoltam egy embert... egy élő embert... akinek talán családja, hozzátartozói vannak... akiket neki kell el-tartani... elgázoltam egy családfit... és itt tudnék aludni nyugodtan, bódultan ebben a hideg, fehér ágyban...

Felöltözködött és rohant a csendőrségre.

— Uraim! — remegett a hangja. A szeme vörösen világitott éjszakázástól sárga arcában. — Én az este elgázoltam egy embert az országúton... Továbbrohan-tam, nem törődtem vele... Kérem, itt vagyok, számolni akarok a cselekedetemért...

— Az országúton? — kérdezte a csendőrtiszt. Körülnézett a sarokban, a jól fűtött kályha mellett álmosan bóbiskoló csendörökön. Azok nemet bólintottak a fejükkel.

— Nem lehet az, végig-jártuk vagy háromszor az utat... Nem találtunk mi senki emberfiát elgázoltan...

— Ugy látszik, képzelődött, uram! — szólt a tiszt.

— Az lehet! — mondta és kimerülten, fáradtan elsimított a homlokát.

Annyi vad és esztelen rohanás, izgága nyugtalanság után, amely az élete eddigi útját jelezte, jólesett most ez a csendes megnyugvás itt

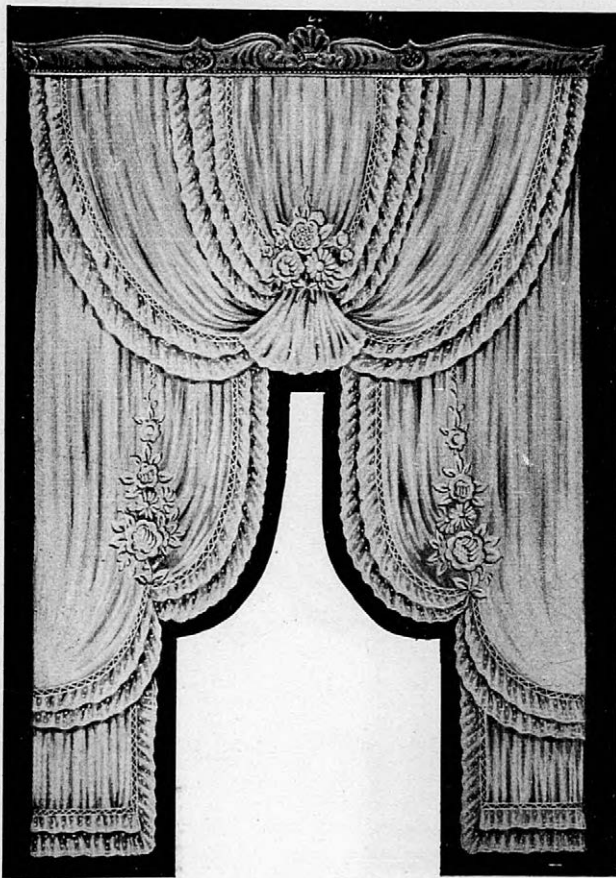
a jól fűtött csendőrszobában... Csakugyan!... Iga-zuk lehet ezeknek az embereknek!... Biztosan képzelődött!... Egy ijesztő árnyék vetette előre magát az élete megbolygatott, rohanó útján... Jó lesz nem száguldani vadul, senkivel, semmivel sem törődve... Egy kis csend, megnyugvás, az élet igazi örömeinek megízlelése... egy finomarcú asszonyka oldalán... ez lesz jó... egy olyan kis csöndes, szelíd nő oldalán, mint a Bandi huga... akinek annyira fáj, hogy a kiskutyáját egy vad ismeretlen elgázolta...

— Köszönöm, uraim... és bocsánatot kérek, hogy zavar-tam önöket... — dadogta kifelémenet.

Mikor kívül volt az ajtón, a tiszt összenézett a csendörökkel.

— Részeg... Ugy be van rúgva, mint a csacsi!...

A nagybajúszú, nehézságú csendörök csöndesen bólogat-tak az izzó, meleg kályha mellett.

Szárnyfüggöny (ERMA kézimunkaház terve)

A nagy találkozás

A szokásos nagy jelenet: gyűlölködő, kegyetlen szavak, elkeseredett szemrehányások, fenyegetőzés, maró, gúnyos megjegyzések... azután csönd, tele megbánással...

Csaknem egyszerre fordultunk egymás felé, hogy újra, ki tudja már hányadszor mondjuk el egymásnak a nagy fogadkozássokat:

— Soha... soha többé... de miért is bántjuk egymást, hiszen...

És ennél a hiszennél, mint mindannyiszor, most is karomba kaptam Dorist és forró csókokkal szárítottam fel arcán a könnyeket.

— Te Rolf, tudod mit szeretnék? Szeretnék most elmenni veled messze-messze és újra kezdeni mindent... Hidd el, akkor minden másképpen lenne. Más lenne a kezdet és más a folytatás.

Itt, a megszokott környezetben, szinte maguktól jönnek vissza ezek a csúnya szavak. Olyanok ezek, mint a gonosz házi kísértetek, hozzáuk tartoznak, a házukhoz, a szobákhoz, itt élnek velünk, sokszor nem is sejtjük és elénk toppannak... Jó volna elmenni messzire, valahová a hegyek közé, felmászni veled a havas csúcsra s kéz a kézben megállni szemben a nappal... Itt esik az eső, hetek óta nem láttunk napot, lucskos-sáros az utca, ülünk a szobában és mardossuk egymást... Elmennénk oda és fenn a csúcson szembenéznénk ketten a nappal...

Az utolsó szavakat Doris már nem is nekem mondta, már csak halkán suttogta maga elé, mint valami imádságot. Megremegett a szívem ekkora vágy láttára.

Még aznap megvettem a vasúti jegyet Svájcba.

— Holnap utazunk, Doris, nem baj? Talán kissé túlságosan is siettem, talán még akartál csináltatni néhány toalettet?...

Doris csóválta a fejét. Nem, ezáltal nem akart új toaletteteket, nem rohant üzletről-üzietre, mint máskor. Egyszerű utazókosztűmöt, pullover, néhány szerény kis szövetruhákat csomagolt be.

— Nem akarok ott társaséletet élni, meg fogom próbálni újra kezdeni az életünket, úgy-e, úgy-e, te is megpróbálsz? Úgy-e, ott nem fogsz Anniera és a többiekre gondolni, megpróbálsz majd velem elszórakozni, hiszen rajtad kívül senki sem talált még unalmasnak?...

Mit felelhettem erre? Már-már ott volt megint a számon az ingerült visszavágás:

— Már megint kezded? Már megint féltékenységi jelenet?... Majdnem kimondtam, de utolsó percben visszanyeltem a

szavakat. Most már én is alig vártam, hogy ott legyünk a hegyek között. Ott fenn a havas csúcson, a gleccser alatt...

Nem a luxushotelben, hanem egyszerű turistaszállóban béreltünk szobát. Este nyolc órakor már néma csend volt az egész épületben, de hajnalban bezzeg annál hangosabb volt minden.

— Rolf, mi az? Mi történt? — ijedt fel Doris legédesebb álmából.

— Semmi, fiacskám, — nyugtattam meg, — csak a turisták kelnek útra, nem volna kedved velük menni, hiszen Berlinben folyvást arról álmodoztál?

— I... igen... — felelte Doris álomízű hangon és már aludt is, édesen tovább.

Ragyogó nappal volt, amikor felébredt, most már ő noszogatótt engem:

— Rolf, hát nem megyünk?... gyere gyorsan, öltözzünk fel, másszuk meg a csúcsot, ma nincs köd, szépen süt a nap, ma ragyogni fog a gleccser...

— Ugyan Doris, hova gondolsz, ilyenkor már hazafelé tartanak a vérbeli turisták... meg aztán kísérlők sincs...

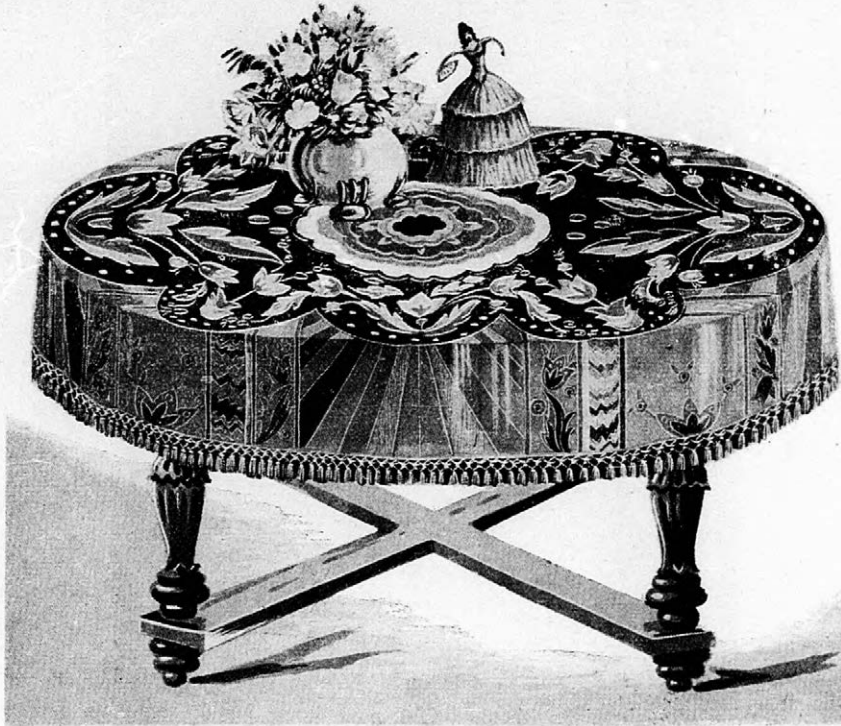
— Kísérő? Ugyan Rolf, ne légy olyan kicsinyes! Nem azért jöttem ide, hogy unalmas kísérlővel, hármásban baktassunk fel a csúcsra.. Veled, Rolf, csak veled akarom megtenni

az utat... Te nem értesz meg engem, én nem kirándulni akarok, én... én úgy érzem, hogy odafenn a gleccseren, szembenállva a nappal, ott, a jó Isten nagy magányos világában, újra meg fogjuk találni egymást. Úgy érzem, hogy ott fog kezdődni a mi új életünk... Rolf, nagyon kérek, ne vigyünk magunkkal kísérlőt!

Olyan szépen kért Doris, olyan szinte babonás vágyakozás ült a szemében, amikor esdekelt, hogy vágjunk neki ketten a hófedte csúcshoz, hogy nem tudtam ellentálni.

Ott tartózkodásunk harmadik napján egy szép napfényes reggel elindultunk.

Szinte játszva jutottunk előre. Doris csodálatos ügyességgel mindig megtalálta a helyes utat. Csaknem szökellve ment felfelé, alig tudtam levenni a szememet róla, még soha ilyen bájosnak, vonzónak nem láttam. És milyen kitartó volt, én már régen lihegtem, meg-megálltam, ő mosolyogva bírta. Úgy ment, mintha nem is szakadékok, szörnyű meredélyek tátonganának alatta, hanem a sétatéren sétálgatna.

Kelím ebédlőasztalterítő (ERMA kézimunkaház terve)

— Már nincs messze, már nem lehet messze, biztatott... érzed, milyen másképpen süt itt a nap... és nézd, hogy csillog a hó és ott... nézd, nézd, ott a gleccser... már nincs messze, egy félóra múlva ott vagyunk... Csak nem vagy fáradt? Úgy-e nem? Ne haragudj rám, boldogtalan lettem volna egész életemre, ha nem jöhettek fel ide veled... Különös, nem voltam soha életemben babonás, de most úgy érzem, egész életem, a boldogságunk függ attól, hogy oda a gleccserre veled feljussak...

A nap már a fejünk felett izzott, ezüstös sugarakat szórt szét a fémezőn. Csillogott, villogott, ragyogott a hó, olyan nagy volt a hőmérséklet, hogy sokszor be kellett hunynom a szememet, mert egy-egy pillanatra elsötétült előttem minden s úgy éreztem, menthetetlenül a szakadékba zuhanok. Fáradt is voltam nagyon, hiába, engem nem vitt előre az a csodálatos hatalom, ami Dorist. Percekig pihennem kellett, csak úgy tudtam folytatni a mászást. Doris türelmetlenül topogott mellettem.

A nap már a délutánba hajlott, amikor felértünk a gleccserre.

Doris átszellemülten állt mellettem. Alattunk fehér felhőgomolyok ültek. Nem láttunk semmit abból a világból, amelyből feljöttünk ide, valami különös szorongás fogott el, úgy éreztem egy pillanatra, mintha örökre elszakadtunk volna onnan letről. Szinte ijedten néztem körül s nem láttam mást, csak csillogó jeget, meg az izzó, vörösbe játszó napkorongot a mélységes hidegkék égen. Csend volt, az örök magány félelmetes, gigantikus csöndje, amelyben hallottuk saját szívünk dobogását.

Nagy, mohó vágyakozással, szinte meneküléssel kerestük egymást. Soha még úgy nem éreztük, hogy együvé tartozunk...

Némán, meghatottan indultunk meg visszafelé. Úgy éreztük, mintha tempóban jártunk volna. Úgy éreztük, mint akik megtalálták önmagukat... megtalálták a maguk lelkében Istent.

Most én haladtam elől, Doris utánam. Össze is kötöttük egymást, nehogy egyikünk lezuhanjon az ásító szakadékba. Most én mentem könnyen, ruganyosan és mintha Doris lett volna lankadt. Néha a kötélén éreztem, hogy csak úgy vonszolja magát, pedig nem volt vesztegetni való időnk, sietnünk kellett, egy-kettőre itt az alkony, a köd, sötétség s akkor talán nem találunk le soha.

Nehezen mentünk előre, a nap sugaraitól felpuhult hó csúszott a lábunk alatt.

Hallottam Doris rémült sikolyát aztán előttem is elsötétült minden, percekig tarthatott a zuhanás. Egy örökkévalóság múlva értünk talajt. Ösztönösen dolgozni kezdtem magam körül két karommal. Mindketten ott feküdtünk egy szakadék alján, nyakig süppedve a puha hóba. Nagynehezen kiszabadítottam magamat és Dorist. Szerencsénkre, nem történt semmi bajunk. Még nevetni is volt kedvünk, pedig a szakadék szinte függélyes fala fenyegetően meredt előttünk.

— Lehetetlen, ezen nem tudunk felmászni, várunk kell, talán jönnek még turisták... kiabálni fogunk, talán meghallják a kiáltásunkat...

Ezt mondtam, mosolyogtam, de jeges rémület szorította össze a szívemet. A nap már vörhenyes sugarakat teregetett szét az égbolton, már nincs messze a szürkület... ugyan melyik turista merészelné még ilyenkor itt lenni a hegyormon? Csak most fogtam föl szörnyű vakmerőségünket, hogy neki mertünk vágni ketten, meleg délelőtt a szörnyű, félelmetes hegycsúcsnak. Egy pillanatig szinte gyűlöltem Dorist s haragudtam magamra, hogy hallgattam rá.

Mindketten kiabálni kezdtünk. Rémulten vettem észre, hogy a hang visszapattan a szakadék faláról. Megkettőzve ütdök a fülünkbe újra, de ki nem tud jutni a mélységbe.

Doris még mindig mosolygott. Soha ilyen boldognak, vidámnak nem láttam. Kitéregette a hóba az elemőziát és vidáman falatozni kezdett. Unsolt, hogy én is egymen, csodálkoztam, hogy nincs étvágyam.

Lenyomtam egyik falatot a másik után, közben pedig a gomolygó ködöt néztem, amely lassan hömpölygött felénk.

A hó már nem ragyogott körülöttünk, köd és szürkesség mindeütt, már alig láttuk egymást.

Szinte egyik percről a másikra itt volt a sötétség.

— Doris... szívem, azt hiszem, itt a szakadékban fogjuk tölteni az éjszakát, hajnalban már jönnek a turisták, kiabálunk nekik, kötelek bocsátanak le s kimentenek...

Annyira sikerült erőltetnem a vidámságot, hogy magam is szinte felbátorodtam tőle.

Észrevettem, hogy Doris összereszt. Magamhoz vontam. Átöleltem. Éreztem a vastag ruháján át, hogy finom, karcsú teste reszket. Levetttem a nyaksá-

lamat, keresztben a hátára borítottam és betakartam.

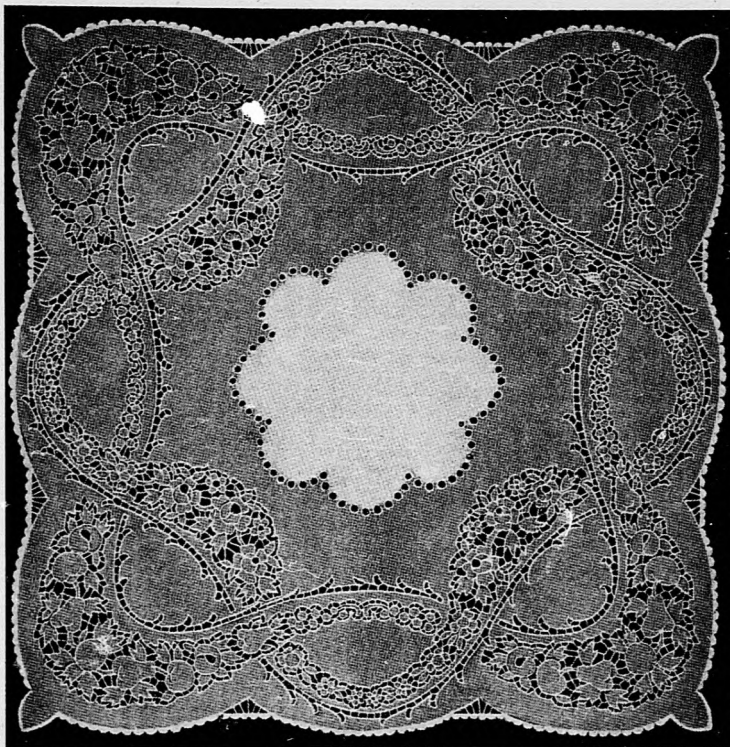
Doris hirtelen nagyon csendes lett. Tudtam, hogy most már ő is fél.

— Nem, neki nem szabad félni, neki bíznia kell, hogy megmenekülünk innen...

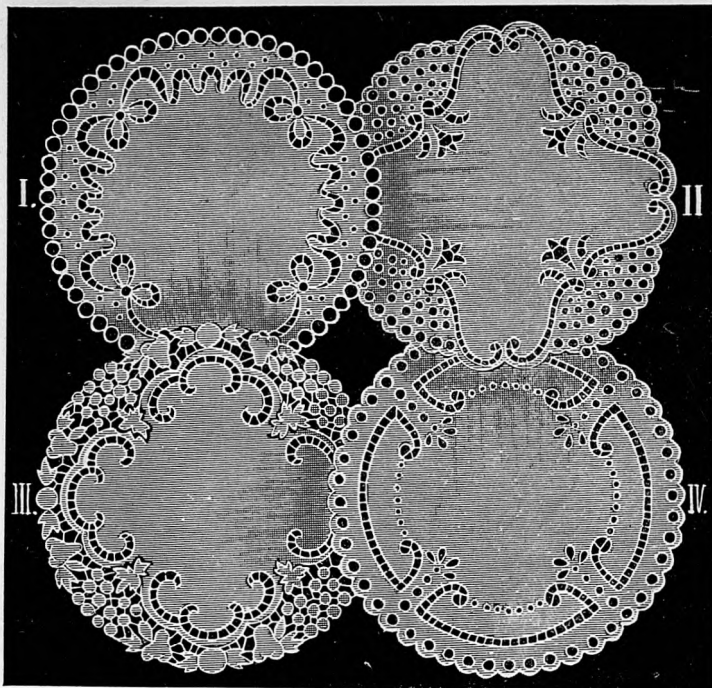
Nevetgéltem, öleltem, csókoltam... olyan témákról kezdem beszélni, amelyekről tudtam, hogy érdeklik. Nászutunkat is szóba hoztam. Eltaláltam, most egyszerre beszédes lett. Most már én hallgattam kedves csacsogását.

— Emlékszel Rolf... emlékszel? És erre... és erre... Emlékszel még, hogy csókolni sem tudtam, te tanítótól meg... te... te... te kedves, drága fiú... Óh, ha tudnád, mennyire szeretlek! Még soha így nem szerettelek... tudom is, miért, a világ állt közöttünk, nem tudtunk miatta egymásra találni... most már olyan nevelésesnek, gyerekesnek tűnik minden, ami közöttünk volt. Anniét és a többieket csak sajnálni tudom... üres, hiú bábok ők... Úgy-e? Úgy-e, te ist ezt érzed, Rolf?

Szenvedélyes ölelés volt a felelet. Úgy szerettem abban a pillanatban, hogy az életemet tudtam volna adni érte.

Milió (Wieg Testvérek terve)

Tortalapok (Wieg Testvérek terve)

Sűrű, fekete éjszaka volt körülöttünk. Nedves, jeges köd járta át a testünket. Nem tudtunk róla, nem vettük észre. A szerelem átforrósította a tagjainkat, ifjúság, öröm lüktetett bennünk...

A jeges éjszaka meg tátott szájjal lesett minket...

* * *

— Doris, Doris édes... ne aludj el, csak el ne aludj, drágám... mesélj valamit, úgy szeretem hallgatni a hangodat... Beszélj arról, hogyan lesz ezentúl?

Doris újra magához tért, beszélni kezdett a villáról, amelyet vásárolni fogunk, a bútorokról, amelyeket a saját rajzaink szerint csináltatunk majd. Mert természetesen mindent-mindent kicserélünk, semmi- semmi ne emlékeztessen a régi, csúnya, bántó jelenetekre...

— A házi kísérteteket nem visszük magunkkal, — mondta nevetve Doris.

— És... és valamiről megfeledkeztél, drágám, pedig nélküle üres lenne a ház...

— Igen... igen... most már én is... én is vágyom utána... nem is tudom, hogyan tudtam meglenni eddig nélküle. Fíú lesz, erős, izmos, markáns arcú, mint te... és Rolf lesz a neve... — mondta Doris és még szorosabban simult hozzám.

Meghatottan csókoltam meg és tovább fűztem a kedves tervet, féltem, hogy elfogy a téma s Doris lelankad a földre s elalszik... pedig csak arra vár a szörnyű, jeges, halálos éjszaka...

* * *

Kifogytunk a témákból, énekeltünk. Még soha ilyen szép nem volt Doris hangja, én is úgy énekeltem, mintha hangversenypódiumon állnék s ettől az énektől függne életem boldogsága.

Berekedtünk mind a ketten. Témánk nem volt több, a forró csókok elhamvadtak az ajkunkon, lankadtan öleltük egymást. A gyomrunkban fenyegetően ágaskodott az éhség. Pedig már egy falatunk sem volt több.

Éreztem, hogy Doris teste hideg. Szinte a testemmel takarom, melengettem, ráztam, dörzsöltem, vertem, hogy el ne aludjon. Közben magam is szinte emberfeletti módon küzdöttem az éltetés ellen.

Egyszerre könnyebb lett minden. Melegem lett. Közöttünk

ott feküdt a gyermek, akiről beszéltünk, már ott is volt. Egészen olyan, mint én. Doris oly boldog volt vele. Simogatta, csókolta én meg egyre csodálkoztam, hogy csak az előbb beszéltünk róla s máris oly nagy és milyen okos, milyen kedveseket mond. És milyen meleg a kis teste.

— Gyere Rolf, játsszunk... gyere, fogj meg... úgy... úgy, ejnye de ügyes vagy, megfogtad apádat...

Eltűnt Rolf. Körülnéztem. Már világosodott. Doris ott van mellettem, megnéztem, nem alszik, félig nyitva a szeme, úgy örültem, hogy nyitva van. Pokoli örömet éreztem... csak ez a fal ne volna, se baj, itt a zsebkésem, lépcsőket vágok belé, hogy ez előbb nem jutott eszembe! Nekimentem, vágtam, vágtam a bicskával, közben énekeltem. Tyűh, be jökedvem volt! Már hogyné örültem volna, amikor ilyen pompás ötletem támadt, lépcsőfokokat vágni a jégbe. Ha ügyes leszek, hamar el is készülök vele s akkor hajrá, felmászunk szépen. Most már nem kell félnem, hogy Doris elalszik, szépen egyformán félig nyitva tartja a szemét. A kis Rolfot is felvisszük, hogy fognak csodálkozni a szállodában...

Eltörött a bicska... se baj, itt a körömöm, majd azzal vájom a jeget. Jól van, egészen jól megy, csak türelem, csak türelem... csak énekelni közben, akkor jobban megy a munka. Te meg, kis haszontalan Rolf, ne lábatlankodj itt folyton...

Emberi hangokat hallottam felülről. Egy kötelet is láttam leesni mellém, aztán elsőfétült minden körülöttem. Zuhantam, zuhantam, zuhantam...

A nagy zuhanásban egyszerre megálltam, körülnéztem. Pokrócok között feküdtem, melegvizet palackok a lábam alatt. Egy férfi ül az ágy szélén, a csuklómat fogja.

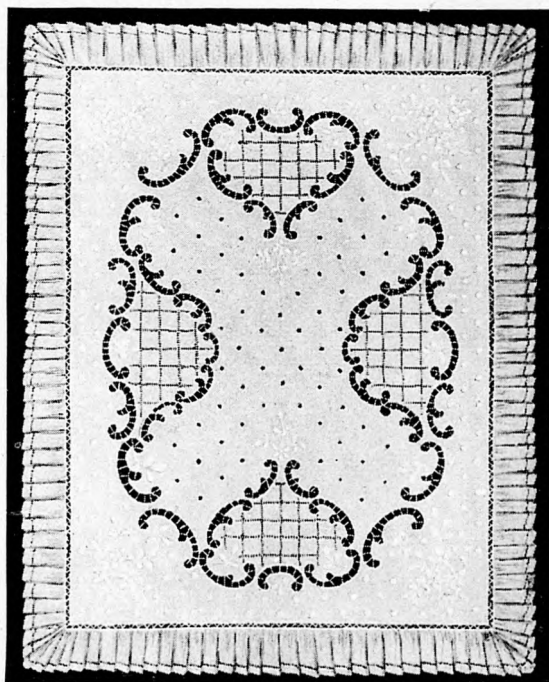
Körülnéztem, kerestem egy másik ágyat... nem volt sehol, egyedül feküdtem a barnafalú menedékházban.

Nem kérdeztem semmit.

Éreztem, hogy beburkolnak, hordágyra tesznek, visznek- visznek lefelé.

Akkor még nem tudtam semmit... aludtam...

Fordította: K. Lányi Piroska

Kocsitakaró (ERMA kézimunkaház terve)

Hogyan menjek férjhez ?

Drága jó Eszti néni!

Itt fekszem a diványon, a fejemen nagy borogatás van, éppen csak az orrocskám látszik ki belőle. De azért nagy fejfájásom ellenére is felülök valahogyan, mert meg kell írnom, hogy mitől kaptam ilyen nagy fejfájást. Ugyanis elhatároztam, hogy férjhez megyek. Eszti néni tudja, hogy mindig és mindenben alapos voltam, ennek a nagyvállalkozásnak sem akartam készületlenül nekivágni. Tegnap este vacsora után férlel hívtam hát Pistát, az unokabátyámat, akiről mindenki azt mondja, hogy női dolgokban a legnagyobb szakértő és megkérdeztem tőle, hogyan kell férjhez menni? Milyen leánytípust szeretnek a férfiak leginkább? Melyiket tartják az úgynevezett feleség-anyagnak?

Pista a következőket mondotta:

Aki férjhez akar menni, az először is ne üljön otthon, mert nemcsak a jó bornak kell cégér, de a legkiválóbb lánynak is. Csak annak a lánynak lehet reménye, hogy férjhez megy, aki társaságba jár, akit tehát a férfiak észrevehetnek. Legyen a lány elegáns, mert a ruha olyan, mint az izléses és hatásos plakát. Magára vonja a férfiak figyelmét. Legyen vidám és szellemes, mert a férfi azt a nőt szereti, aki temperamentumos. Ne mutassa a férfinak, hogy érdekeli, mert a férfi csak akkor erőlteti meg magát és csak akkor tekint győzelmet értékesnek, ha azért alaposan meg kellett küzdenie. Ragadjon meg minden alkalmat annak kimutatására, hogy mindenhez ért és nagyműveltségű. Érdeklődjön a férfi dolga után, igyekezzen neki abban tanácsokat adni.

Nagyon megköszöntem Pista jó tanácsait, fel is jegyeztem azokat és egész éjjel arra gondoltam, hogyan fogom azokat megvalósítani.

Úgy terveztem, hogy anyust megkérem, ... utaz-

zunk valamelyik divatos fürdőhelyre, ahol leghamarabb vonhatom magamra a figyelmet szenzációs ruháimmal.

Másnap azután a tenniszparti után félrevonultam Gyuri bácsival, aki szintén igen híres gavallér volt a maga korában és sokat forgott a nők körül, hogy ő is mondja meg nekem: mi a férjhezmenés művésze?

Gyuri bácsi ezeket mondta:

Aki férjhez akar menni, az ne sokat mutassa magát társaságban, mert elárulja, hogy nem szereti az otthont, hanem a ház körül kívül keresi a szórakozást.

Ne öltözzön drága, túlságosan divatos ruhákba, mert a férjjelölt nyomban arra gondol, hogy ezeknek a toalettnek majd ő fogja később az árát megfizetni és ettől már előre a hideg fut végig a hátán. A viláért sem szabad túlságos vidámságot, temperamentumot mutatni, mert okos férfi nem vesz feleségül olyan leányt, akinek mindig mulatságon jár az esze. Ellenkezőleg: a szolidat, háziasat kell mutatni, mert táncolni, flörtölni hajlandók a férfiak az ilyen modern jazz táncoslányokkal, de feleségül mégis csak a házias típust veszik.

A viláért se mutassam azt, hogy mennyire művelt és okos vagyok. A férfi arra büszke, hogy a világ minden tudományát és műveltségét ő szippantotta fel és sérti hiúságát, ha a nő annyit vagy még többet akar tudni, mint ő. Ha meg akarod hódítani a férfit, mutasd azt, hogy szereted.

A férfit semmi sem hatja meg annyira, mint ha azt látja, hogy a nő szereti. Már csupa hálából is foglalkozik vele. És mindig elhiszi, hogy azért szeretik, mert ő különb minden más férfinál. Sohase fitogtassd a férfi előtt, hogy önálló vagy. A férfi a nő támasza, irányítója, ura akar lenni és nem szabad őt ebben az illúziójában zavar-

Erdődy Elek:

VALLOMÁS 1931

*Én nem ígérek Néked kincseket,
amilyenek a földön nincsenek.*

*Én nem ígérek fényes palotát,
hol még a függöny is aranybrokát.*

*Én nem ígérek gyémánt kolliét,
sem vertarany csipkékű kombinét.*

*Én nem mondom, hogy lehozom a holdat:
oly messze van az égi ezüstcsolnak!*

*Én nem mondom, hogy selyem lesz a párna
és rózsafából lesz a nyoszolya, —
tudom: ez mind csak bolond szívem álma
és valósággá nem lehet soha!...*

*Én nem ígérek Néked autót,
sem lovakat és kis homokfutót.*

*Én nem ígérek motorcsónakot,
amellyel majd a tengert róhatod.*

*Én nem ígérem Nizza kék vizét,
amelyre fényét lángnap hinti szét.*

*Én nem mondom, hogy bálba fogunk járni,
hol minden táncos Téged fog csak várni.*

*Én nem mondom, hogy új ruhát kapsz, százat,
amely direkt Párisból érkezett, —*

*elcsendesítem szívemben a látat:
én nem merek hazudni szépeket!...*

Még híres nevet sem ígérek Néked.

Nem mondom azt, hogy könnyű lesz az élet.

*Nem ígérem, hogy sokra fogom vinni,
hísz nem szabad ma a — holnapban hinni.*

*Nem ígérem, hogy egyszer minden más lesz:
lyukas zsebemben ezerpengős száz lesz!*

*Nem mondom azt, hogy nem ismersz majd gondot,
s hogy mindennap pezsgősüveget bontok.*

*Én nem ígérem, hogy lesz «fix» állásom,
amelyből szép nyugodtan lehet élni, —*

*fogadd el mégis ezt a vallomásom,
amelyben semmit nem merek ígérni...*

Cserébe mindazért, mit nem ígértem:

átnyújtok Néked, porbahullva, térdem,

egy lángoló, szerelmes, bús szívet,

amely örökre a — Tied!...

nod. Ráérsz erre házasságod után is. És főleg sohase érdeklődj üzleti dolgai után. A férfi nem szereti, ha a nő beleüti az orrát a dolgaiba.

Zúgó fejfel mentem haza. És azóta folyton sírok és nagyon kétségbe vagyok esve, mert most nem tudom, hogy a kettő közül melyiknek volt igaz a és hogy miképpen kell hát igazában viselkednem? Szerencsémre eszembe jutott a drága jó Eszti néni, aki már hat ízben ment férjhez. Nagyon szépen kérem, legyen olyan jó és árulja el hát a

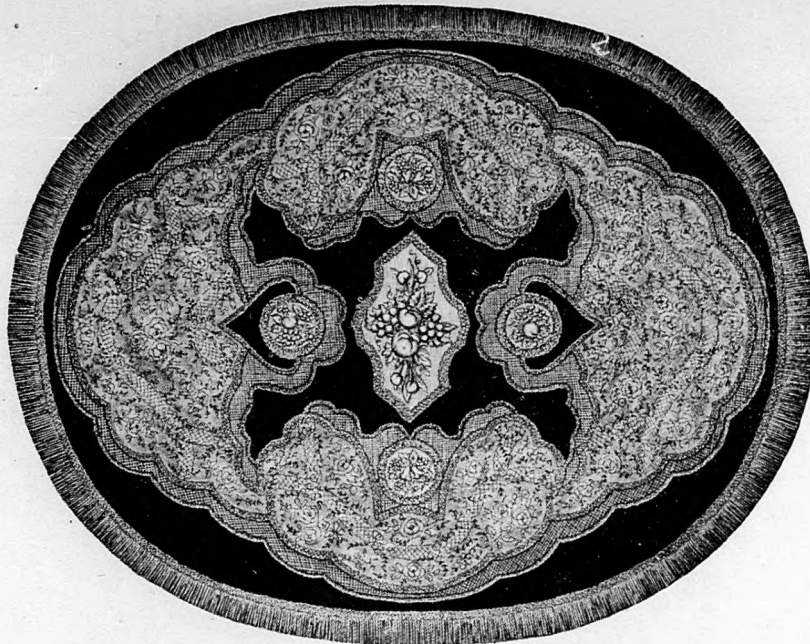
nagy titkot. Mi a férjhezmenés művészete? Eszti néni a keresztanyám és mint ilyennek is szívén kell viselnie a sorsomat. Nagyon kérem, ne hagyja el boldogtalan és nagyon kétségbeesett kis hugát,

2.

Drága kis Magduskám!

Noha nagyon lusta levélíró vagyok, ezúttal habozás nélkül az íróasztalhoz ültem, hogy leveledre válaszoljak. Azt kérdezed, hogy kinek van igaz a: Pistának, vagy Gyuri bácsinak? Háziasszony légy-e, vagy önállóságot fitogtató modern lány? Hát édes szívem, egyik sem. Most bizonyára nagy szemeket meresztasz és azt kérdezed, hogy hát akkor milyennek kell lenned? Elárulom neked a nagy titkot. Nem az a fontos, hogy te milyen vagy, hanem hogy a férfi milyen, akihez feleségül akarsz menni?

Hallottál már édes Magduskám a kaméleonról? Mindig annak a környezetnek a színét veszi fel, amelyben éppen él. Zöld fű között ő is zöld, barna levelek között megbarnul a színe. Hát ez a férjhezmenés tudományja is. Eleinte bizonyos semleges, tartózkodó viselkedést mutatsz, amely még nem árul el semmit. Csupa sejtés, lehetőség, misztikum vagy. Nem lehet rólad semmi bizonyosat tudni. De közben élesen tanulmányozod a kiválasztott férfit. Mert szívem, igaz a van Shaw Bernárdrak — akit különben nem szeretek, mert mindig csúfolódik a nőknél — hogy nem a férfiak, hanem mi, nők választunk. Szóval, ha kiválasztottad jövődöbelidet és

Brokát ebédlőasztal terítő

(ERMA kézimunkaház terve)

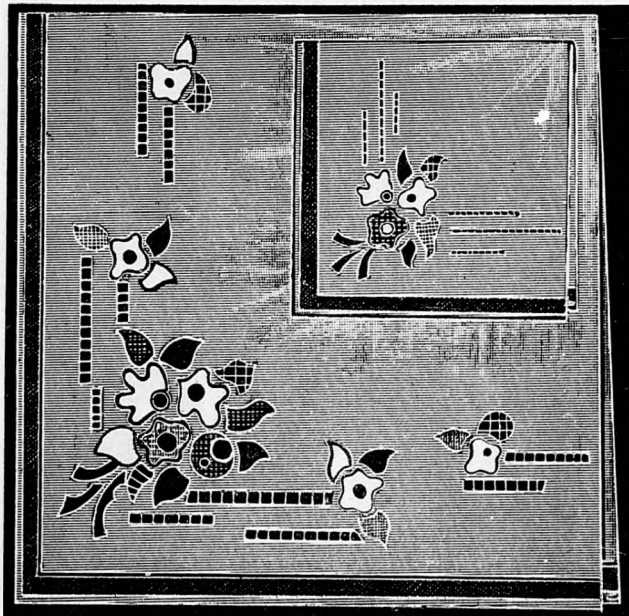
Magduskát

semmiféle típus lenni, hanem készülj valamennyire. Az a fő, hogy neked magadnak ne legyenek macacs elveid. Mert akkor baj van. Ha előre elhatározod, hogy mindhárom nagyvilági hölgy vagy piruló bakfis maradsz, nagyon megnehezíted férjhezmeneteledet, mert elveszted azt a ruganyosságot, melyre éppen a nagy és döntő ügyekben van feltétlenül szükségünk. Ne felejsd, hogy a férfi az epés filozófusok szerint mindig pillanatnyi fellebbanásban kéri meg a lány kezét és ezt a kedvező pillanatot nem szabad elszalasztani készületlenségünkkel. A nőnek ilyenkor már felkészülve, határozottan tudnia kell, hogy igent, vagy nem-et fog-e mondani? Ne felejtse, hogy a férfit végtelenül sérti, ha meggondolásra határidőt kérünk. Ez annyit jelent, hogy még nem szeretjük, ami annál kínosabb, mert hiszen ő viszont a megkérés pillanatában a legszerelmesebb. Az ilyen vonakodó kijelentést sok lány azért

teszi, hogy a férfi ne legyen elbizakodott, hogy ne higgye azt, hogy olyan nagyon kap az ajánlatán. De ez rossz politika. Igen sok házasság borult fel már ezen és nagyon sok lány bánta meg már, hogy taktikázott. A szerelmi kérdésekben legyen csálhatatlan az ösztönöd. Biztos, szilárd és határozott. Tudd előre azt, hogy mit akarsz és akkor sikered lesz. Nem készülsz előre az összes férfi tetszésének elnyerésére, de mindig van annyiszed, szépséged, ötleted, amennyi egy kiválasztottnak a meghódításához kell.

Ezeket akartam megírni neked és remélem, hogy kellő időben hasznát is fogod venni az itt mondottaknak. Annak idején mindenesetre értesíts majd.

Szeretettel ölel Eszti néni

Zsúrterítő (Wieg Testvérek terve)

Lőrincz Miklós:

Vasárnap reggel...

Tréfa. — (Az előadás jogá kizárólag dr. Marton Sándortól, Budapesten, IV. kerület, Bécsi-utca 1. szám, szerezhető meg.)

Történik egy hegyrevívó szerpentin-út kanyarodójában. A hegy emelkedése itt, ezen a kis füves térségen kissé megpihen. A háttérben azonban meredek utak és megmászhatatlan sziklacsúcsok fenyegetnek. A függöny szétnyílásakor a táj forró déli napsütésben szikrázik. A szín üres.

Feleség (néhány másodpercnyi szünet után, egyelőre a színpalack mögött, nagyon vidáman): Ede! Hahó! Itt vagyok! Erre, erre! (Frissen, fűrgén beszalad a színre, fiatal, nagyon csinos asszony, felnéz a hegyre, elragadtatva.) Jaj, de gyönyörű! Istenem! (Kikiált férjének, most már türelmetlenül.) Siess már egy kicsit, Ede... gyere már... veled igazán nem érdemes vikenre indulni... olyan lassan mozogsz.

Férj (nagynehezen becsoszog. Egy szerencsétlen agyonpakkolt ember. Nem is férj, hanem málhahordó állat. Hátán telerakott óriási hátizsák, a hátizsákra még egy sereg külön, nagy fűrtökben lelőgő csomag van jelagatva. Roskadozik, homlokán patakzik a verejték): Na, csak hogy végre megérkeztünk... hű... micsoda hőség! (Le akar pakolni.)

Feleség (ijedten megakadályozza a lepakkolást): Ede! Várjál, még nem érkezünk meg.

Férj (elkeseredve): Nem? Reggel öt óra óta jövünk és még nem érkezünk meg? Hát mikor akarsz te tulajdonképpen megérkezni?

Feleség: Majd ha fent leszünk ott a hegy tetején... nézd, Ede, milyen csodálatos az a hegy, milyen isteni... hogy hív magához.

Férj: Engem az a hegy ne hívjon, mert én úgysem megyek. (Merész elhatározással ledobja a hátizsákot.)

Feleség: Ede, mit csinálsz?

Férj: Én a magam részéről megérkeztem... nekem, te fiam, most már beszélhetsz, amit akarsz, én innen egy lépést tovább nem megyek... engem az a hegy ne hívjon... ha akar valamit... jöjjön ő ide.

Feleség: Ede, te nem akarsz megmászni a hegyet?

Férj: Én nem mászkok, fiam, sehová... én leroskadok a lábamról, olyan fáradt vagyok.

Feleség: De hát azért indultunk el hazulról, hogy ezt a hegyet megmásszuk.

Férj: Az elindulással követtük el a hibát... mert mindjárt nem kellett volna elindulni... Mennyivel szívesebben ülnék én most Pesten

az Abbázia-kávéházban. (Elmerengve.) Hej, Istenem... a Barabás most osztja a lapokat... micsoda lapok?! A Wilhelm bmondja az összes adu-családot... Kubanek kézből megkontrázza az egészet és amilyen szerencséje van, a tők ász lefekszik neki.

Feleség: Ezt elhiszem neked... tők ász... Kubanek... ez kell neked és nem az isteni természet... a hegy, a nyugalom.

Férj: És ráadásul egy kis hárommázsás hátizsák... Nincs az a természetimádó a világon, akivel egy ilyen hátizsák meg ne utáltatná az egész isteni természetet.

Feleség: Szóval, Ede, te nem jössz a hegyre?

Férj: Szóval nem megyek.

Feleség: Akkor vedd tudomásul, Ede, hogy én magam megyek.

Férj: Tudomásul veszem.

Feleség: Ede, én megyek.

Férj: Rendben van, szervusz.

Feleség (dacosan el).

Férj (egyedül): A fene hogy ette volna

meg még azt is, aki ezt a nyavalyás vikenet kitalálta... (Kis szünet után elmerengve.) Most a Wilhelm oszt. Micsoda lapok... a Barabás bemegy tökre... bmondja előlről az abszolút...

Varga (jön, fiatal ember, minden csomag nélkül, mikor észreveszi a férjet): Jónapot, Suhajda úr... hát maga mit csinál itt?

Férj: Mit szépítem a dolgot, vikenézem, Varga úr.

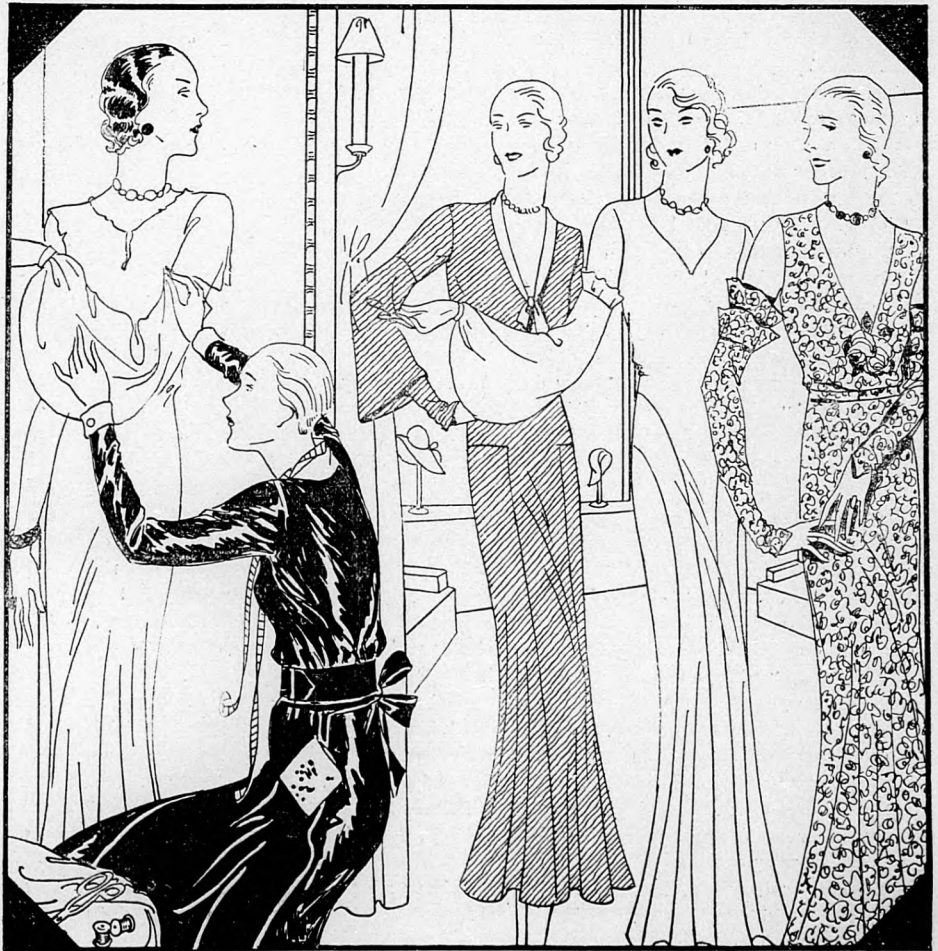
Varga: Nahát, ez érdekes. Legálább két éve nem láttam magát, erre pont itt találkoznunk Visegrád mellett egy hegyoldalon (most veszi észre a hátizsákot). Mi az, Suhajda úr, maga, mióta nem láttam, megnőtt?

Férj: Meg... De miből találta ezt ki maga?

Varga: Na hallja, ki jár ekkora hátizsákkal?... Csak egy férj... Sőt, egyebet mondok magának, Suhajda úr... maga bigámiát követett el.

Férj: Ne beszéljen számaráságot.

Varga: Csak nem akarja bebeszélni

nekem, hogy egy feleséghez kell magának ekkora hátizsák?

Férj: Nekem egy feleségem van, de a hátizsákban három hétre hoztunk élelmiszert magunkkal.

Varga: Három hétre jöttek a hegyre?

Férj: Dehogy. Mi csak egy napra jötünk... de hátha eltévedünk.

Varga: Ugyan, micsoda beszéd ez. Itt nem lehet eltévedni. Különb, ha attól félt, hogy eltéved, hozott volna térképet magával.

Férj: Nem ér semmit. A térképpel nagyon rossz tapasztalataim vannak. Ezelőtt két héttel térképpel a kezünkben elindultunk, hogy felmegyünk Dobogókőre. És mit tesz egy ilyen térkép? Mohácsra érkezünk meg...

Varga (nevetve): Mert nem értenek a térképhez.

Férj: Dehogy nem értünk... mind a ketten remek térképészek vagyunk... csak északot tévesztettük déllel össze és egy ilyen jelentéktelen kis tévedés elég ahhoz, hogy az ember Dobogókő helyett Mohácsra érkezék meg...

Varga: Más hol lesz itt a baj, kedves Suhajda úr, nem a térképpel. Fiatal házasok... szerelem... Nana, Suhajda úr!

Férj: Ne nevetesse ki magát. Szerelem... Vagy vikend, vagy szerelem... Most kérdezem én magát: tudhat-e szeretni az ember ekkora hátizsákkal a hátán? Vagy tudhat-e egyáltalában dobogni egy sziv, amit hátulról folyton egy ilyen vacak zsák stószol?

Varga: Nézze, Suhajda úr, nekem semmi közöm az egészhez, de egy bizonyos: én a maga helyében nem hoznám ezt a hátizsákot, vagy ha mégis hoznom kellene, inkább egyáltalában nem jönnék vikendre.

Férj: Helyben vagyunk! Kedves Varga úr, helyben vagyunk. Üljön csak le. De vigyázzon! Vigyázzon! Ne a hátizsákra, mert összetöri a dunsztost.

Varga: Óh, pardon (*leül a földre*).

Férj: Hallgasson meg engem, drága Varga úr... bevallom magának, hogy én már sok mindent utáltam ezen a világon, de olyan tiszta szívből és olyan mélyrehatón még soha semmit, mint ezt a nyomorult vikendet.

Varga: Ugyan.

Férj: Uram, az életemet tette tönkre ez a vikendezés. Képzeld el a helyzetemet. Eddig úgy volt, hogy egész héten hat napon keresztül reggel 7 órakor keltem és egész nap dolgoztam az üzletemben, de ha az Isten megadta azt az egy vasárnapot, 10-ig voltam az ágyban, kipihentem az egész heti fáradalmaimat... délután jól megebédeltem, délután pedig beültem kényelmesen a kávéházba... megittam a feketémet... rágyújtottam egy nagyszerű szivarra és egész hétre kibeszélgettem, kiszórakoztam és kikártyáztam magam. De most, uram... most...

Varga: Most ehelyett Mohácsra jár.

Férj: Ehelyett most vasárnap az igazi

munka napja... nem hétkor kelek, mint hétköznapokon... hanem négy órakor, uram... meg félnégykor... és egész nap mászás hátizsákot cipelek a vállaimon. Én, uram, én, aki hozzászoktam ahhoz, hogy a legkisebb csomagot is az inassal küldtem haza... és hegyeket mászok, uram... hegyeket... Ezer métereiket megyek felfelé, lift nélkül... Hát lehet ezt kibírni?... Hát nem kellene nekünk, férfiaknak lebunkóznunk azt, aki a vikendet kitalálta?...

Varga: Nézze, Suhajda úr... lehet, hogy magának van egy kis igazsága, viszont a vikend, ha egy kicsit fárasztó is: egészséges.

Férj: Nőknek!... akik egész héten semmit sem csinálnak és vasárnap szükességük van egy kis testmozgásra... egy kis sportra. De férfiaknak? Uram, én egész héten kiszolgáló az üzletben... bevökkel tárgyalok... házbéért fizetek... hitelezőket dobok ki, adót izzadok le... nem elég sport ez nekem egész héten? Kell nekem még vasárnap ez a nyomorult hátizsák?... a fene hogy ette volna meg! (*Belerúg a hátizsákba.*)

Varga: Vigyázzon, a dunsztos!

Férj: Az a másik oldalon van... nyugodt lehet, arra én vigyázok.

Varga: Kedves Suhajda úr, én úgy látom, hogy itt az egész baj a hátizsákkal van... én adok magának egy tanácsot.

Férj: És pedig?

Varga: Azt tanácsolom magának, hogy maga egész egyszerűen jelentse ki a feleségének, hogy a hátizsákot nem bírja tovább vinni... ha akarja, vigye ő... ha nem, a hátizsák itt marad.

Férj: Nem rossz tipp... a hátizsák maradjon itt.

Varga: Ó úgy sem bírja elvinni és a zsák itt marad... ennyit pedig megér magának, hogy a felesége soha többé magára hátizsákot nem fog bízni.

Férj: Hogyne érne meg. Remek. Köszönöm, drága Varga úr.

Varga: Hát Isten áldja meg, Suhajda úr... én megyek.

Férj: Hová siet?

Varga: Csatangolok egyet, hátha találok valami kis hegyi macskát...

Férj: Maga boldog ember. Élji világát... és hozzá minden hátizsák nélkül.

Varga: Na hallja... Én és a hátizsák?! Csak egy férj lehet olyan ostoba számár, hogy ekkora hátizsákot cipeljen. (*EL.*)

Feleség (bejön, az előbbi fölénykedése eltűnt): Ede, hát csakugyan nem jössz a hegyre?

Férj: Most már pláne nem megyek... Sőt! Vedd tudomásul, hogy ezt a hátizsákot én egy lépést tovább nem viszem. Sem fel a hegyre, sem le a hegyről...

Feleség: Itt akarod hagyni a hátizsákot?

Férj: Itt... Én nem cipelem tovább. Ha akarod, te hozhatod, ha nem, ittmarad...

Feleség: Én vigyem? Hát bírok én egy ekkora hátizsákot? (*Próbálja megemelni.*) Mozdítani sem bírom.

Férj: Akkor a hátizsák itt marad.

Feleség (sírva): Ede, én nem hagyom a hátizsákot.

Férj: Akkor te is itt maradsz. (*EL.*)

Varga (bejön, mikor meglátja a síró asszonyt meglegedetten mosolyog magában): Egy vadmacska. (*Odamegy a nőhöz, összecsapja a bokáját.*) Kiszíthand. Varga...

Feleség (abbahagyja a sírást, szótlanul feljön):

Varga: Csak nem sír, kislány?

Feleség: De sírok... és nem vagyok kislány, hanem asszony vagyok.

Varga (örömmel): Asszony? igazán? (*Összecsapja a bokáját.*) Pardon... Varga.

Feleség (kezet nyújt):

Varga (kezet csókol): Hát mi történt magával? Szabad egy ilyen csinos, angyali asszonynak, mint maga, sírnia?

Feleség: Én nem sírnék... de muszáj.

Varga: Boldog volnék, ha megvigasztalhatnám.

Feleség (szeptegve): Próbálja meg.

Varga: Oh, asszonyom, végtelenül boldoggá tesz... végtelenül... parancsoljon velem.

Feleség: Haza akarok menni Pestre.

Varga: Oh, asszonyom, lekötelez, ha megengedi, hogy elkísérjem... ilyen csinos, aranyos, drága pesti asszonyt, mint maga, csak itt a visegrádi hegyek között lehet találni. (*Kézcsók.*) Mehetünk, asszonyom... parancsoljon.

Feleség: De, úgy-e, megtesz nekem valamit?

Varga: Magának, asszonyom, mindent, boldogan.

Feleség: Legyen szíves... hozza ezt a hátizsákot is!

Varga (a hátizsákot eddig nem látta, most kellemetlenül meglepve): Ezt, ezt a hátizsákot?

Feleség: Nem akarja?

Varga: De... dehogy nem... (*Elkeseredve*) boldogan... magáért, asszonyom, mindent. (*Nagynehezen magára veszi a hátizsákot, ebben az asszony is segít neki, közben nyögve*) Boldogan, asszonyom... boldogan.

Feleség: Csak nem nehéz?

Varga (roskadozva imbolyog a nagy súly alatt): Áh... dehogy nehéz. Több hátizsák nincs?

Feleség: Csak ez az egy van.

Varga: Akkor mehetünk, asszonyom. (*Roskadozva indul.*)

Férj (bejön, néhány másodpercig élvezi a szituációt, majd): Hová, hová, kedves Varga úr?

Varga (eddig háttal volt a férjnek, most megfordul, támoltyogva): Ha... hazafelé.

Férj: Micsoda beszéd az, hogy hazafelé? A hegyre megyünk, Varga úr.

Feleség: A hegyre? Ede, te az előbb nem akartál a hegyre jönni.

Férj: De ha ő cipeli a hátizsákot, miért ne? Gyerünk! (*Megfogja Varga kezét és húzza feljéle.*)

NŐK A VILÁGTÖRTÉNELEMBEN

Irta: LÁZÁR ISTVÁN

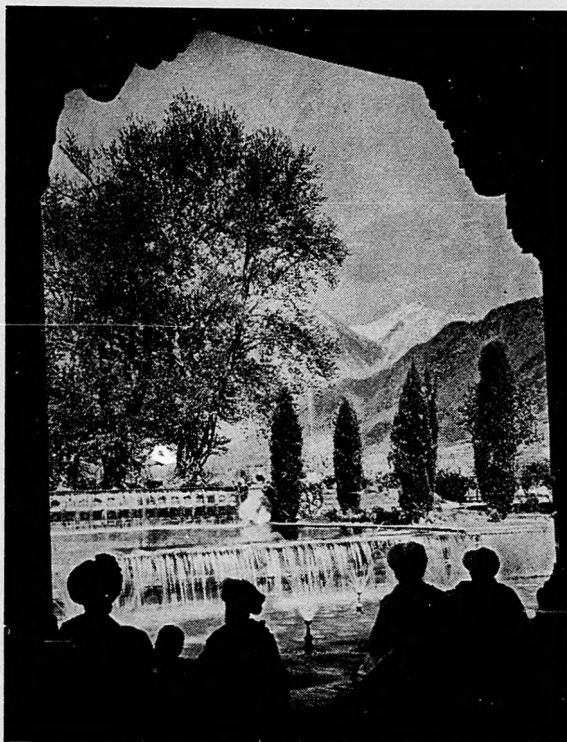
SALAMON KIRÁLY EZER FELESÉGE

Ezer asszony és egy férj! A Királyok I. könyvében olvassuk: »Salamon király pedig megszerete sok idegen asszonyt, még pedig a Fáraó leányán kívül a moábiták, ammoniták, edomiták, sidonbeliek és hitteusok (szittyák) leányait. Olyan népek közül, akik felől azt mondotta volt az Ur Izráel fiainak: Ne menjetek hozzájuk és őket se engedjétek magatokhoz jöni, bizonyára az ő isteneik után hajtják a ti szíveket. Ezekhez ragaszkodék Salamon szeretettel. És valának néki feleségei, hétszáz királyné-asszony és háromszáz ágyas. és az ő feleségei elhajtják az ő szívét.«

A lángelméjű király, a nagy prédikátor, ki háromezer közmondást és ezeröttszáz éneket írt, köztük a világhíres *Énekek éneké*-t, Egyiptom és Phoenicia piacain vásároltatta össze a legszebb rabnőket nehéz aranyon, de a hűbéres fejedelmek s törzfőnökök leányait és nővéreit is a háremébe fogadta tűszokul. Ezer asszony! Egy város, ha hozzászámítjuk a szolgálóleányok és az eunuchok színes táborát. Igen, egy egész városrészt foglalt el a hárem a sioni magaslaton, a királyi kertben, hol palotasorok és pagodaszerű kéj-lakok százai rejtették magukba a világ szépeit, kényelmes puha fészek, amelyeket a nagy király hallatlan bőkezősége rendelt nekik ragyogó börtönül.

Mennyi nő és mind más! Az Sárón rózsája, sötétszemű héber nő, finom bőrén átizzik a szenvedély; ez babiloni, haja arany, szeme egy darab ég, virág az Euphrát partjáról; ördögsemű örmény nők Tuspa vidékéről, foguk szikrázik, mint Ararát hava; bronzszínű lid nők, mind fejedelmi vér; kappadóciai szépségek, hajuk láng, nyakuk hó; ott meg rózsaszínű arcú, sudárnövésű teremtesek a fáraó országából, szemöldökük sűrű és szívdobogtató, pillájuk hosszú s mandulavágású szemükben csillagfény ragyog; magasnövésű, méltóságos tekintetű asszony-csodák a Pontus tájáról, szájuk szekfűpiros, szemük csillagnyi zöld ragyogás; föníciai nők, a virradat előtt való éj olyan csodáskék, mint az ő hajuk, orruk vonala egyenes, járásuk csupa tánc; perzsa tündérek Susán és Zendján váro-

sok környékéről, se szőkék, se barnák, de a szemük ezerszínű, akár a csillagos ég a déltekén; még nők, piros barack-arcukon hamvasan ragyog a szépség és ifjúság; kaukázusi vadvirágok, büszkék és gyönyörűek, nagy kerek szemük vilámlik, ajkukon meg édes szivárvány; szépséges moábiták a puszták mélyéből, egy-egy asszonypárduc, ammon pástrolányok Asztarte jelmezében, midian és filiszteus hétszépségek Askélon, Gát és Aszdód városokból; indus nők, barnabőrűek és ragyogók; a szármata és

Exotikus táj

turáni puszták napkeleti élő csodái; frig, phaeák, ethiop és minden rendű és nemzetiségű asszonyvirág a messi tájajak alól — ezer nő! Egy-egy remeke a Teremtésnek. Az Isten ragyogó rózsacsokra. Hétszáz királyné és háromszáz rabnő, de egyek a sorsukban, egy tündöklő férfiszív körül forogva, mint Nap körül a csillagok...

Harsonászó kelti reggel a királyi udvart, ébred a hárem, az Asszonyház megelevenül, készítik a rabszolganők az illatos fürdőt, démonszobrocskák lövelik a vízsugarat a márványmedencék fölött s nevetve fürdözik a szép asszonysereg. Apró kamrácskák csiszolt bronztükrökben nézegetik magukat a hárem szépei, fürge rabnők sűrűnekforognak köröttük, drága kenettel, mirtuszolajjal kenik és illatosítják őket,

bisszusba takargatják gyönyörű testüket, ékes hajukat bodorítják és ügyes kézzel rendezik, föníciai bíborfestékkel szépítik arcukat és indiai selymek tündöklő felhőbe öltöztetik, drágaköves sarukat csatolnak pirinkó lábukra és rubint-, zafir-, topáz-, smaragd-, berill- és hiacintus-láncokkal ékesítik úrnőiket, míg az Asszonyház csarnokában náblák és tebunik, fuvolák és citerák, hegedűk és cimbalmok szólanak... A királyi konyhákban pedig a szakácsok és a kukták tömege sűrög-forog a tűzhely körül, hogy elkészítsék az étkeket a király asztalára. A király asztala!

A Biblia pontosan följegyzti a királyi asztal napi szükségletét: »És Salamon eledele naponként ez vala: harminc véka zsemlyeliszt és hatvan véka közönséges liszt, tíz hizlalt ökör, húsz fűvönjárt ökör és száz juh, a szarvasokon, őzekeken, bivalyokon és hizlalt madarakon kívül.« Olaj, méz, szőlő és mindennemű drága gyümölcs, száz inyencfalat, borok és hűsítő italok... Micsoda teher-tétel! De Salamon egy rendeletével mentesítette magát a rettentő kiadás alól: az ország tizenkét adókerületre oszlott, ugyanannyi adófelügyelő alatt s mindenik tartozott az év egy havában a királyi udvart élélemmel ellátni; aztán a kánaáni-tákat is megadóztatta, sőt az előkelőbb zsidóságot is kényszerítette, hogy az udvartartáshoz különböző terményeket szállítsanak. De a fény és a szédületes pompa, az ezer nő ruházása és eltartása a korona jövedelmeit, a Dávid által meghódított országok adóját fölemészttette, pedig »vala mértéke az aranyon, amely kezébe jó vala Salamonnak minden esztendőben — hatszáz és hatvanhat talentom

arany«. Mind nem elég! Megadóztatja az árusokat és a fűszerszámkereskedőket, Arabia királyait és tisztartóit. Ömlik a pénz, de föllyeli a hallatlan pompa és fényűzés, amellyel az ezer asszonynak hódol a nagy király. »És csináltata kétszáz paizst tiszta vert aranyból; mindenik paizsra hatszáz aranyat adott. És háromszáz kerek paizst vert aranyból három font aranyat ada mindenik paizsra; és azokat a király helyezteté a Libanon erdőházába.« Királyi széke drága elefántcsont és színarany. A királyi udvarnak s libanoni kéj-lakának minden ívoészke és edénye is nehéz vert arany. Micsoda ragyogás, micsoda tékozló pompa! Pénzünkben számítva, Salamon király udvartartása évente 90—100 millió pengőbe került..

Ezer asszony ezer gond, ezenkívül

félőpítteti a nagy templomot Moriah hegyén, ezernégyszáz hadiszekeret tart, nagyszámú gyalogost és tizenkétezer lovast. Ürült a kincstár, de az ezer asszony szerelmese új pénzforrást keresett: száz és száz ügynököt küld Egyiptomba, hol abban az időben gyönyörű fajlokat tenyésztettek és csinos szekereket gyártottak s a lovakkal és a szekerekkel való kereskedést királyi egyedúrassággá téve, fiz- és tízezzrel vásároltatja össze a nemes fajlokat és szekereket s bő nyereséggel adatja el azokat a khétáknak és Aram fejedelmeinek. A bölcs király praktikus oldaláról látta és fogta meg az életet: király ide, király oda, de *a világ legnagyobb lókereskedője volt!* Am még ez az óriási jövedelme is kevésnek bizonyult, bár atyja kincstárából is nagy vagyont örökölt, kevés volt minden pénz, mert első feleségének, az egyptomi királyleánynak is külön palotát építtetett s a várost új erődítményekkel vették körül.

A terhek nőttek s több adót nem vethetett ki a népre, mert az máris elégedetlenkedett, de pénz kellett, tenger pénz — kereskedelmi zsenije s bátor, vállalkozó szelleme nem hagyja cserben! *Hiram* tyrusi királlyal szövetségbe, *Eziongeber* város kikötőjében hajókat szereltet föl s a meséshírű *Ophir* nevű országba küldi, ahonnan három év múlva arannyal, drágakövekkel, elefántcsonttal, tömjénnel, mirhával és drága fűszerszámokkal megrakodva térnek vissza. Ez a vállalkozásuk minden harmadik esztendőben megismétlődött s kincsek garmadájjával töltötte meg a királyi kincstárt, ezenkívül az a haszna is megvolt, hogy megismertette a zsidóságot a külkereskedelem előnyeivel s

megnyitotta előtte az utat a déli ismeretlen országok felé, majd Szíria és India kereskedelmi vonalait építteti ki a maga és országa üzleti hasznára, úgy, hogy »felhalmozá Jeruzsálemben az ezüstöt, mint a követ és a cédrust, mint a vad fügefákat, amelyek nagy tömegben vannak a mezőn«.

De nagy tervai és gondjai közepette sem feledkezett meg az ő ezer asszonyáról, — a tökéletes és gáncsnélküli lovag mintaképe volt. Öltöztette, selyemben, bíborban, aranyban járatta, mondhatni, tejben-vajban fürösztötte őket, de vajjon ezer asszonyt egy ember csókban s lélekben tud-e boldogítani? Nagy és nehéz kérdés, de Bölcs Salamon még erre is megfelel. Ime, jön egy szépséges asszony, Sába királynője, hogy színről-

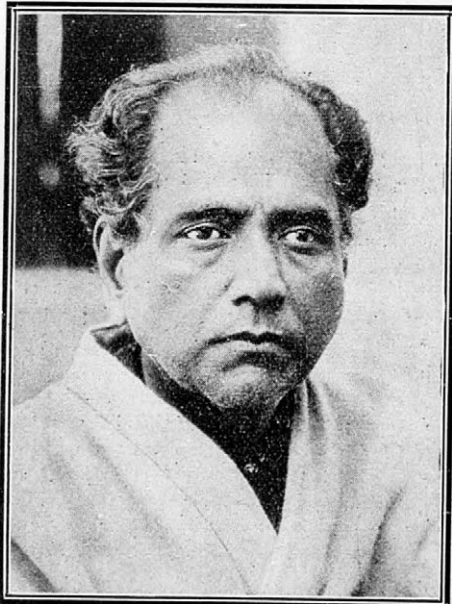

színre láthassa a bölcs királyt, a nagy szerelme, az akkori világ legnagyobb lángelméjét és Salamon nagy szíve megnyílik az *ezeregyedik szépasszony* előtt is... Uj szerelem! Sába királynéasszonya megtalálta Salamonban az örök férfit, megcsodálja bölcsességét, hatalmát, gazdagságát s hónapok múltán könnyezve búcsúzik tőle és »ada a királynak száz és száz talantom aranyat és igen sok fűszerszámot és drágakövet«, ezenfelül pedig a szép napok emiékére még egy mázsás súlyú aranszobrot is ajándékozott neki...

Szóltalak, Salamon király nagy szelleme, vajjon boldog voltál-e az ezer asszonnal? A bölcs király megfelel erre is a Példabeszédek könyvében, hol is az asszonyok felől nyilatkozik: »Szőnmézet csepeg az idegen asszony ajka és simább az olajnál az ő nyé, de annak vége keserű, mint az üröm s éles, mint a kétélű tör.« Az »idegen« asszony alatt bizonyára azokat a háremhölgyeket érti akiknek a kedvéért Jeruzsálemben Asztarte, Kamos, Milkom és Moloch pogány isteneknek szentélyeket emeltetett s maga is áldozott, hogy a családi béke meglegyen. Más hol meg így szól: »Mint a disznó orrában az aranyperc, olyan a szép asszony, akinek nincs okossága.« Szomorú tapasztalat. Hány kis műveletlen fejecske is lehetett az ezer szépasszony közt, akiket a világ minden részéből szedett össze a lánykereskedelem. És mennyi civódás, intrika, pletyka, irigység, féltékenység, könny

és fájdalom viharozhatott át Salamon háremén! Szól a bölcs király: »Jobb a száraz falat, mellyel van csendesség, mint a levágott barmokkal teljes ház, melyben háborúság van.« Mást helyütt meg így veti papírra példabeszédét: »Jobb lakni a tetőnek ormán, mint a háborgó asszonnal egy közös házban.« És ismerte a nagy király az asszonynyelvet is: »A sebes záporosó idején való szüntelen csepegés és a morgó asszonyember hasonlók.« Szegény Salamon! Ezer asszonya volt s mégis így kiált föl: »Derék asszonyt kicsoda találhat? Mert ennek ára sokkal felülhaladja az igazgyöngyöket.« Egy asszonnyal is mennyi baj van néha, — hát még ezerral! Meg is mondja a Prédikátor könyvében (7. rész, 26—28) az ezer asszonyok szerelmese nyíltan: »Én találtam egy dolgot, mely keserversébb a halálnál: tudniillik az olyan asszonyt, akinek a szíve olyan, mint a tör és a háló, kezei pedig olyanok, mint a kötelek. Aki Isten előtt kedves, megszábadul, a bűnös pedig megfogattatik attól. Lásd, gyakorta nagy szorgalmassággal keresém a megfejtést, de amit az én lelkem folyton kerest, azt nem találtam. Ezer közül egy igaz embert láttam, de asszonyt mindezek közt nem találtam...«

Elporladt az ezer asszony drága, szerelmes szíve, de éi Salamon léleklátó és megcsalódott szelleme. Évszázadok múltán a királyi kertek korhadó falaiban megtalálták azokat a titkos ajtócskákat, amelyeken keresztül beszökdöstek Jeruzsálem ifjai éj idején, az ezer asszonyok virágos házába. De ki a hibás? Itt, ebben az egyben csődöt mondott még Salamon bölcsesége is. Mert az asszonyt nem ezredmagával kell szeretni, királyi felség, hanem — egyedül...

Abanindranath Tagore, festőművész,
a világhírű költőfilozófus öccse

Kötött délelőtti ruha

SZINI GYULA:

D U N C A N I S A D O R A

A kilencszáz éves elején Európa nagyobb városainak színpadán egy ifjú amerikai hölgy jelent meg, aki a régi görög vázák alakjait elvenítette meg ritmikus mozdulataival. Duncan Isadora, a fiatal amerikai táncosnő abban is különbözött a megszokott táncosnőktől, hogy érdekes »speech«-ben elmondta a zenéről és táncról való elméletét.

Ami akkor új és meglepő volt, a ritmikus tánc, amely mozdulatokkal igyekszik kifejezni ugyanazt azt érzést, amit a zene a maga nyelvén akar tolmácsolni, ma már iskolát csinált. Duncan Isadorának, az új tánc apostolának számos követője támadt úgy, hogy a régi franciának nevezett iskola spiccelése, piouettjei és egyéb hagyományos figurái helyét lassanként ez a modern — ó-görögbe oltott angolszász — tánc foglalta el és az újabb táncosnők mind Duncan Isadora nyomán indultak el.

A legszembetűnőbb újítás, amit a laikus is első pillanatra észrevett, az volt, hogy Duncan Isadora elvetette a hagyományos balletsarut és mezítláb táncolt. Úgy is nevezték sokáig: »a mezítlásos táncosnő.« Ezt is görög vázákban látta, valamint a karjának a kigyószzerű előrenyújtását, vonagló ritmikus mozdulatait.

A kilencszáz éves művelt közönségét kell magunk előtt látnunk, hogy megértsük Duncan Isadora világraszóló sikerét. Isadora voltaképp a »lateinerek« számára táncolt. A lateinerek a középiskolából magukkal hoztak elég latig-görög műveltséget, hogy Duncan Isadora reformeszméit megérthessék. Művelt emberek Lukianoszról tudták, hogy a régi görögök szenvedélyesen hódoltak a tánc, a »rhythmus« művészetének. Aiszkülosz, a nagy drámaíró nemcsak táncolt, hanem egy csomó tánc-szkémát talált ki. Szokrateszről és Pythagorasról, a két nagy görög bölcsről is föl van jegyezve, hogy táncoltak. Lukianoszról azt is tudjuk, hogy például a »Hetén Théba ellen« című tragikus történetet a görögök táncolták és az »Oreszteia« tragédiát mint két részből álló balettet adták elő.

Duncan Isadora ezt a régi görög táncszellemet igyekezett fölleveníteni, amikor eltáncolta a »Hikatidese« és »Backhaie« című régi görög poémákat. Aiszkülosz és Euripidész műveiből. Athénből, a régi Hellász földjéről hozott magával görög ifjakból kórust, amely táncát énekkel kísérte. Mindebben volt valami az amerikai »bluff«-ból is és mikor Duncan Isadora Bécsben fellépett, Ludwig Hevesi, a bécsi

Szeccszó akkori kritikusa érezte is ezt a bécsi közönséggel, bár elismerte és megjósolta, hogy az amerikai hölgy reformjában van valami egészséges mag, ami a jövő táncja lesz.

Duncan Isadora nemcsak hellén klasszikusokat táncolt, hanem a modernebb zenét is kultiválta. Mikor 1902 pünkösdjén Budapesten az Uránia színházban fellépett, műsora a következőket ölelte fel többi közt: Gluck »Orpheus«-ának részletei, Theokritos—Ferroni: »A méztolvaj«, Giovanni Picchi »Bachus és Ariadné«-ja. Klasszikus poémák közül eltáncolta Ovidius »Narcissus«-át és Euripidészről »Alkesztisz búcsúztatását.«

A modern koreográfia újabb elemekkel gazdagodott és a »klasszikus

Hajviselet

táncosnő — ez volt a nagy Isadora egy másik jelzője — keresztülvitte, hogy az emberek nem nevettek, ha klasszikus költőket taglejtésekkel és tánclejtésekkel igyekezett kifejezni.

Duncan Isadorát bátran nevezhetjük úttörőnek és olyan nőnek, aki valami önállót produkált. A nagy Isadora a tollat is ötletesen forgatta és táncelméletéről könyvet is írt »A jövő tánc« címmel.

Kiváló munkatársa akadt Gordon Craigh festőben, akihez feleségül is ment. A Duncan-család általában a hellén szellem ápolásában talált gyönyörűséget és Duncan Isadora fivére Párisban propagandát igyekezett csinálni a görög viseletnek azzal is, hogy régi görög kosztümben járkált az utcán.

Az amerikai művésznő magas, sudár alakjában, amint kritikusan korán észrevették, volt valami az angolszász

hidegségéből, merevségéből, tehát voltaképp pszeudoklasszikus arc és természet, bár szinte kétségtelen a mai angoloknak a régi görögökkel való sok tekintetben érdekes hasonlatossága, amely néhány angol ifjú és leány klasszikus arcélében jut kifejezésre.

Duncan Isidora, hogy elméletét a gyakorlati táncitanításba is átvigye, tánciskolát alapított Berlin mellett, Grunewaldban. Iskoláját később Darmstadtba helyezte át. A Duncan-növendékeket, akik szellős, görög ruhákban, a természet szabad ölen, mezítláb lejtettek ritmikus táncokat, eleinte derűtlenséggel fogadták, mint ahogy a merész reformok eleinte mindig kacajokra találnak. A kacagókból azonban nem sokára kíváncsiak lesznek és a kíváncsiak átalakulnak követőkkel. Duncan Isidora ezzel az iskolájával is úttörő lett.

Az érdekes amerikai táncosnő 1880-ban született. Mint táncosnő 1902-tán tűnt föl az európai színpadokon. Első férjével, Gordon Craigh festővel tudvalevőleg angolszászosan boldog családi életben élt. Házasságuk egén csak akkor jelent meg sötét felhő, mikor Duncan Isadora két kis gyermeke autószerencsétlenség következtében Párisban a Szajnába fult.

Duncan Isadora a világháború után való időben arról lett nevezetes, hogy Szovjet-Oroszországba utazott, a »proletárok« előtt mutatta be táncait és a szovjet lelkes hívének vallotta magát. Európában természetesen ellenséges szemmel nézték szovjetbarátságát és csak azt a törekvését látták meg, hogy ismét beszéltesen magáról. Oroszországban egyébként másodszor is férjhezment egy fiatal orosz költőhöz, akivel együtt 1922 augusztusában Párisba költözött.

Ennek a világhírű táncosnőnek a halála is az életéhez méltó rendkívüli körülmények között következett be és az egész világ tragikus döbbenetét váltotta ki. Párisban, a Szajna egyik hídján ment keresztül autójával. Hatalmas fátyol lengett a kalapján, amely a nagy szélben és az autó rohanása következtében a kocsik egyik kerekébe akadt. Az erős fátyol, amely lecsúszott a táncosnő nyakára, valóságos hurokként fonódott rá, — egy döbbenetes sikoly és Isadora Duncan megfojtva dőlt el az autó ülésén. A soffőr kétségbeesetten megrántotta a kormánykereket és az autót nekivitte a Szajna hömpölygő áradatának...

Ez volt Isadora Duncan igazi »haláltánc«, amelyért az életével fizetett.

KOMÉDIA

A bankárnak gondjai vannak

— ...mert nézd, kérlek, ebben a szerencsétlen, felfordult világban megakadt minden. Nincs pénze a gazdának, tehát nincs az iparosnak és a kereskedőnek sem. Ha rosszul mennek az üzletek, egész sereg tisztviselőt és munkást bocsátanak el. Ha kevesebb embernek van biztosított jövedelme, kevesebb látogató jut a színházra, kevesebb olvas könyvet és újságot... Mint láthatod, valamenynyien egy láncra vagyunk fűzve, a szegénység láncára.

A szalon egyik sarkában, cigarettafüst mellett mondta ezt a bankár és régi barátja, az orvos elcsüggedt lélekkel hallgatta. A szalon a bankár lakásának pazarul díszített látványossága volt, szinte túlszofolva szobrokkal, vázákkal, festményekkel, gobelinnel, perzsaszőnyeggel és az iparművészet egyéb remekeivel. A lakás pedig annak a hatalmas bérháznak az első emeletén volt, amelyet a bankár szerzett a világháborút követő úgynevezett inflációs időkben.

Viszont az orvos — szimpatikus,

rendkívül képzett és művelt fiatal ember — a bankár házának legfelső emeletén lakott. Három kis szobája volt s minthogy az özvegy édesanyja is nála lakott, úgy osztotta be, hogy a várószoba volt egyúttal az ebédlő, a rendelő pedig a doktor hálószobája.

A szalon másik sarkában a bankár felesége, egy ékszerekkel dúsan teleaggatott hölgy bridzselt két barátjával és egy ismert íróval.

A bankár folytatta:

— Hidd el, magam se tudom, mi lesz ennek a vége. Te ismersz engem és tudod, hogy nem szoktam panaszkodni. Csakhogy te orvos vagy és anélkül, hogy panaszra nyitnám a számat, meg tudod állapítani, mert észreveszed rajtam, milyen ideges vagyok és milyen rohamosan öregszem.

Az orvos tiltakozó mozdulatot tett, de a háziúr nem engedte szóhoz jutni:

— Tudom, tudom, mit akarsz mondani... Csakhogy engem a világ minden orvosegyeteme sem képes megnyugtani. Az én fejemből semmiféle tudománnyal nem lehet kiverni a balsejtelmeket, amelyek éjjel-nappal gyötörnek. Szörnyű világot élünk, kedves

barátom. Ahova csak néz az ember: baj, gond, keserűség, válság, katasztrófa mered feléje. Hova meneküljön a magamfajta ember? Nekem ott kell állnom a viharvert hajó kormányhidján... egyetlen nyugodt percem sincsen... nem tudhatom, mikor csapnak át rajtam a hullámok és temetnek maguk alá. Az idegeim már-már felmondják a szolgálatot. Olyan kötelezettségeim vannak, hogy csak a legnagyobb erőfeszítéssel tudok nekik eleget tenni...

Ebben a pillanatban egy fehérkeztűs komornyik meg egy fehérbóbitás szobalány lépett be és francia pezsgővel kínálta a vendégeket. A bankár koccintott az orvossal.

— Ha éppen tudni akarod, — mondta, — lassankint mindenről le kell mondanom. Csak a napokban adtam ki az utasítást, hogy a Rivierán épített villám megrepedezett stukkóját nem kell kijavítani és a lánynak is megírtam... tudod, Lausanne-ban van, hogy az idei bála elég lesz, ha csak két ruhát rendel Paquinnél... Van még egy tucat hasonló kellemetlenségem, de ezekkel nem akarlak úntatni. A magam szerény passzióiról nem is beszélve...

Az orvos részvételi pillantást vetett a bankárra és szólni akart, de a házigazda elébevágott:

— Hidd meg, irigylésreméltó ember vagy. Hányszor jut eszembe: milyen szívesen cserélnék veled. Hiába, nincs szebb az egyszerű, gondtalan életnél

Tavaszi

kalapdívat

Dolgozni: igen, de legalább úgy, hogy élvezete legyen benne az embernek és valami hasznát is lássa. Neked megvannak a biztos pácienseid, néha jön egy jótékony járvány... és akkor még több páciens van... élhetsz a hivatásodnak, szórakozásra is van időd Istenem, ha a Te helyedbe lehetnék!

— De gondold meg, kérlek... — vetette közbe az orvos. Nem tudott továbbjutni, a bankár megleőzte:

— Most úgy állok, kérlek, hogy valósággal kétségbe vagyok már esve. Minden pang, sehol egy kereseti lehetőség és folyton töröm a fejem, mit kellene csinálni. Hiszen vállalkoznék én szívesen bármire is, de ki garantál, hogy a befektetett tőkém meghozza a tisztességes húsz-harminc percentet... sőt hol van a biztosíték, hogy esetleg nem úszik el a pénzem?... Ugy-e, belátod. Szörnyű állapot. Tiszta egérfogó. Amellett egyik baj ér a másik után. A múlt héten nagyobb összeg végkielégítést kellett lefizetnem... Hagyjuk a részleteket... Diszkrét ügy... A fiam is tetézi a gondjaimat. Tudod, Londonban él és bebolondult valami szegény lányba. Képzeld, mi pénzembe fog kerülni, amíg sikerül elvennem tőle a kedvét... Esetleg ki kell utazni az ügyvédeknek.

— Igazán sajnállak... — mondta meggyőződés nélkül az orvos. — Ha parancsolod, szívesen állok rendelkezésedre.

A bankár szemei felcsillantak. Kapott a szón:

— Hogy érted ezt?
Az orvos a szmokingja belső zsebébe nyúlt és zavartan mosolygott:

— Ha nem veszed rossz néven, méltóságos uram... Egy kis kölcsönt kínálnék fel... persze az én szerény anyagi viszonyaimhoz mérten... mondjuk: ötven pengőt.

A bankár udvarias mozdulattal hártotta el:

— Ugyan, kérlek... Csak nem hiszed, hogy ilyen régi jó emberemtől... Nagyon kedves vagy, de köszönöm... Majd csak segíték valahogy magamon. Hanem tudod mit... Ha már ilyen előzékeny vagy és mint látom, nem is kerül nagy megerőltetésbe... talán úgy csináljuk a dolgot, hogy mától kezdve ötven pengővel több házbért fizetsz...

Az orvos fanyar arccal vette tudomásul a béremelést, de nem tiltakozott, végre is ötven pengőt megér egy esztendőben, hogy ebben a tíz év óta megszokott lakásban maradhat. Alig hogy ezt kikalkulálta magában, a bankár hozzátette:

— ... persze negyedévenként. Nem haragszol ugy-e?... De a mai rettenetes viszonyok közt...

Az orvos elhúzta a száját, egy pillanatig elgondolkodott, aztán így szólt:

— Ráérek, ugy-e, a válasszal holnapig?

— Nem, nem... Szeretném, ha most döntenél. Tudniillik két reflex-táns is van a lakásodra.

— Jó. Eszerint évente kétszáz pengő emelés.

— Igen. És a fürdőszobát hozasad, kérlek, rendbe. Azt mondja a gondnokom, hogy nagyon rossz állapotban van.

— Kérlek szépen...

Ezzel fölkeltek. Az orvos a bridzselő társasághoz lépett, amely épp most fejezett be egy »robber«-t.

— Akkor hát a jövő szerdán nálam, — mondta a bankárné egyik barátjánője.

— Sajnálom, édesem, — mondta a háziasszony, — de a jövő szerdán már nem vagyunk Pesten.

— Hogyan?... Utaztok?

— Igen. Sziciliába megyek az urammal.

— Hosszabb időre, méltóságos asszony? — kérdezte az orvos.

— Legalább négy hétre.

Az orvos megértő mosollyal bólogatott:

— Ráfér a kedves férjére...

A bankárné hálás pillantással felelt:

— Én is ezt mondom mindig.

Eugenius

A titokzatos bandita, avagy a ponyva inváziója

EZEK A DOLGOK, amelyek itt következnek, túlnőnek az egyszerű cikk határain. Könnyörtelen és kíméletlen fotografiák ezek: szomorú dokumentumai lefelé hulló kulturális életünknek. Nem lehet már felettük napirendre térni. Csak csodálkozni és meglepődni. És megdöbenni.

Nem hittem eleinte. Mosolyogtam, ha szó fordult róla. A ponyváról tudniillik. A ponyvairodalomról. Ilyenkor lágszövű dészatiúndérek és harcias segédházfelügyelők jutottak eszembe, akik éjszakánként kidüldelt szemekkel habzsolják a véreskező gróf, meg a szép polgárleány szerelmes históriáját.

Mondom: mosolyogtam rajta. Mikor azt mondták, hogy rohamosan terjed. Hogy fertőzi az izlést és irodalmat. Hogy intelligens, tartalmas emberek veszik a kezükbe, nemcsak dészatiúndérek.

Nem hittem... Aztán láttam saját szememmel.

És már nem merek rajta mosolyogni...

*

A minap egy igen bájos hölgyismerőssel voltam »családi teáns«. Illetőske úgynevezett *comme il faut* úrleány, franciául cseveg, zongorázik, Liszt Ferenctől Eisemann Mihályig és viceversa... sőt emellett kellemes társalgó is. Néha egészen érdekes, eredeti gondolatai vannak. Olvasni is szokott.

Teázunk és beszélgetünk. — Mit olvas? — kérdeztem többek közt, csak úgy véletlenül. Nem felelt mindjárt; kissé zavart lett. — Őszintén, őszintén... — szóltam és feljegytem. Észrevettem zavarát.

Egy vastag füzetet mutatott, bizonytalan mozdulatokkal. A címlapon vásári, kontár illusztráció, fölülte a cím: »A titokzatos bandita.«

Értelmellenül néztem rá. Azt hittem, tréfeld. De ő nagyon komolyan így felelt néma kérdésenre:

— Ne legyen rosszmájú, mert ez nagyon érdekes. Nem mondom, hogy irodalom, de leköti az embert. Olvasmánynak jó. Izgató. És különben is: divat.

Divat... Minden idők leghatalmasabb asszonyi argumentuma... Fellapoztam a füzetet. Nem csalódtam: a legfelháborítóbb bányúságok kergetik egymást benne, a legponyvólabb tálatásban. A két-három oldalon, amit hirtelenében átfutottam, legálább tizenöt gyilkosság... Törrel, pisztollyal, hallóvetű konyhahéssal, vagy amit akartok.

— Dehát hogy jutott eszébe...? — szóltam megdermedve.

— Nem tudom. Az unokanővérem adta. Azóta képtelen vagyok letenni.

Elhallgattunk. Ő is, én is. Ezekben a percekben mélységesen szégyeltem, hogy az írás a mesterségem.

*

Barátommal, a szimpatikus fiatal ügyvéddel együtt utaztam a villamoson. Örömmel üdvözöltük egymást. Régen találkoztunk már. Barátom könyvet szorongatott a kezében és néhány tétova szó után lázasan belétemetkezett.

— Bocsáss meg, — szólt, — nagyon »bocne vagyok.«

Azzal ügyet sem vetett többé rám.

A háta mögül belesandítottam a könyvbe. Valami hajszás amerikai detektív történet volt, naivul megkonstruált háborzongató részletekkel; egészében véve holmi alsóbbrendű átmenet a kalandorfilm és a füzetes rémregény között. Abból a dicső fajtából, amely mázsaszámra tenyészik zugkönyvkiadásunk kies virányain.

Ő észrevette nem minden malícia nélküli pillantásaimat és kissé mentegetődzve hosszú magyarázatba kezdett:

— Tudod, kérék, az ember ilyet is elolvas. Az ember egész nap dolgozik, tárgyalásokra jár, sommás kereseteket böngész... hát bizony eltompulnak az idegei. Ez mozgalmass, érdekesítő, felfrissít egy kicsit. Neked nincs hozzá érzéked, kérék? Én amondó vagyok, hogy többet ér, mint bármiféle unalmas limonádé vagy nagyhangú elmélkedés...

Valamit felelhettem erre, már nem emlékszem, hogy mit, csak azt tudom, hogy barátom köszönés nélkül sürgősen leszállt a kocsiról...

*

Igen, a ponyva!... Talán sohasem volt aktuálisabb ez a kérdés, mint éppen ma. Ami azelőtt vicclapok témája és a cselédszobák vidékének kedvelt beszédtárgya volt, ma már kulturális, sőt társadalmi problémává súlyosodott. Fertőz és demoralizál.

És gyilkol is... Tizenhároméves gyerekcsapatok fosztogató körútra indulnak: kezükben kolportázsregény... És villanó szemükkben vérszínű lángok égnek... Húszéves úrleány harakirit végez önmagán, hisz olvasmányának hőse is így cselekedett... Gyilkosságok és »nagystílus« gáztekete szaga terjed a levegőben, amit a nyomtatott betű szennyvízcsatornáit lehelnek ki magukból.

Mi ez? Tömeghisztéria vagy múló divatszédület csupán? A mai ember földült pszichéjében rejlik az oka vagy csak lelkiismeretlen kiadók spekulációjában? Miféle ismeretlen hatalom pöffeszkedik itt, amely polgárjogot ad a rémregénynek, hogy a szalonok asztalaira kitűzhesse kalóztobogóját? És a könyvtárszobák polcaira. És értékes olvasáshoz szokott, belső életet élő emberek szívébe.

Nehéz volna megadni a választ. Talán a nagy háború visszajáró lelke kísért még, amely a betűn keresztül plántálja belénk újra a véres izgalmak mámorát. És kökler szellemidézők verik hozzá a nagydobot az üzlet és ostobaság nevében. Az izlés végeladást rendez. Felszámol és kiárusít. Plakátok ordítják és a könyvesboltok kirakatai. Amelyekben árván és szégyenkezve húzódik meg a Gondolat a diadalmas giccs árnyékában. Árván és tehetetlenül. Megverten. Kitesztva...

A lelki defektusok korát éljük. Hozzászoktunk már, hogy csodálkozni bolondság, lelkedni meg éppen nevetséges dolog. Hozzászoktunk a vállvonogatáshoz és arcunkba vésődött a közöny, mint az öregség ráncai. De itt mégis meg kell állnunk egy pillanatra. Itt betegyonyon jekszik minden, amit évtizedeken át kinnal, verejtékkel és janatikus szeretettel csókkolt életre egy maroknyi csapat. Írók, tudósok és művészek hada. A magyar könyv, a magyar folyóirat: maga a magyar szellemi élet terült el ezen a titáni betegyonyon. Vergőd testén a krajcáros szenzációk bacillusai. A ponyva nyűgével. A ponyvával, amely ma már hihetetlen jólennyel és szemérmességgel inváziózik elő. És nyomában egész társadalmunk: amely úgy látszik teljesen belebonyolódott hazugságaiba és divatörjörgésébe.

Mert ez ma divat...

Divat?...

*

Ime tehát szellemi életünk kórképe, anno 1931. Alig biztató. Alig végaszaló. Pedig itt gyors segítségre van szükség. Önfeláldozó, erőteljes megmozdulásra: író, olvasó és kiadó részéről egyaránt. Egy kis tehetségvédelemre a tehetségtelenség kultuszával szemben. Egy kis szeretetre és jó szándéokra. De sürgősen! Tétovázás nélkül. Mielőtt még a nagy betegyonyból ravatal lesz és sokat hangoztatott kultúrfejlényünkiből: parádés halott...

Kálmán László

Anna Pavlova a sikerről és a boldogságról

(A nemrég elhunyt világhírű orosz táncosnő emlékirataiból)

... Minden ember szívének legmélyén ott szunnyad a vágy, hogy életében minél nagyobb sikert érjen el, — de csak keveseknek sikerül a célt megközelíteni. Egyik embert külső körülmények — az egészség hiánya, a leverő gondok — akadályozzák meg ebben. Vannak azonban olyan emberek is, akiknek minden külső, kedvező körülmény a rendelkezésükre áll, — mégsem sikerül céljukat elérni.

Mi lehet ennek a magyarázata?

Mindenekelőtt állapítsuk meg azt: mit jelent a «siker»? ... Az én véleményem szerint a *siker* csak akkor ér valamit, ha *boldogságot* is jelent. A boldogságról is nagyon különbözők a megállapítások. Szerintem a boldogság nem lehet más, mint elérni azt az állapotot és azt a valamit (vagy valakit), amiért élünk. Azt hiszem: mindenki boldog, aki magasabbrendűt akar alkotni és aki magasabbrendű életcélra tűz ki maga elé. Ha hivatásról van szó, olyannak kell lenni ennek a hivatásnak, amiben kedvünket leljük. Éppen ezért minden szülőnek nagyon elővigyázatosnak kell lennie, amikor gyermeke részére hivatást választ. Nem szabad elfeledni, hogy minden ember élete legnagyobb részét hivatása teljesítésében tölti el. Fájdalom, erre nem gondolunk idejekorán és ez az oka a legtöbb szerencsétlen életnek. Hányszor és hány tehetség kallódik el, mert a szülők és nevelők nem fordítottak elég gondot rá! És hogy áttérjek magára a táncra: vannak táncalantumul megáldott gyermekek, minthogy azonban a felnőttek kikristályosító irányítása hiányzik, soha nem lesz belőlük elismert táncművész!

A sikertelenség nem mindig a felnőttek hibája. Hányszor fáradsz a tehetségnek ígérkező gyermekkel, aki azonban felnőtt korában nem váltja be a hozzáfűzött reményeket és a gyermekkorban gondosan elvetett mag nem hozza meg gyümölcseit. Dehát akkor mi a titka az élet sikerének? ... Az egyik vélemény szerint: kitartó és lankadatlan munka. Ez így van bizonyos hivatásokra vonatkozólag, de a zenénél, a festésznél és a táncnál nem jöhet számításba, mert a természetes, velünk született tehetséget a legkitartóbb munka sem pótolhatja. Művészi siker nem érhető el könnyen. Sem pénzzel nem vásárolhatjuk meg, sem hatalmi szóval nem tehetjük magunkévá, csak a tehetség és egyéniség kettős fegyverével. Az út pedig hosszú és fárasztó.

Az a leánygyermek, akiben tánctehetség van és akinek alkalma is nyílik, hogy kiképezze magát: még mindig csak a feleutat járja be. Teljes sikert csak egyénisége hozhat, de ez az egyéniség — az előbbi

kettő nélkül — egymagában véve kevés. Az igazi siker titka abban rejlik, hogy *választott hivatásunkat szívünk minden szerelmével szeretjük*. Minden erőnket, minden fáradtságunkat és minden gondolatunkat a választott hivatás szolgálatába kell állítanunk. Természetes, hogy vannak kellemes és kevésbé kellemes hivatások, de minden ember sokkal nagyobb örömet talál a hivatásában és munkájában, ha őszinte szeretettel végzne. Aki hivatását és szerelmét össze tudja kapcsolni: az biztos lehet a döntő sikerben.

Aki ezt önmagában nem bírja megvalósítani, azt sokszor külső hatás vezeti rá a

helyes útra. A gyermek például eleinte nem végez el szívesen valamilyen munkát, később azonban, hogy anyjának kedvében járjon, lassanként teljes odaadással fekszik bele. Ugyanilyen ösztönző erő férfiak és asszonyok számára: a szerelem. Meggyőződésem: az igazi alkotások hatóereje a szeretni és a szeretettni vágyás! Csak a szerelmes ismeri meg az életöröm teljességét és így szülehetnek halhatatlan alkotások!

Talán nincs egészen így... Talán vannak emberek, akik szerelem nélkül is képesek voltak nagyot alkotni... De meggyőződésem, hogy aki nem ismeri meg a szerelmet, annak az élete végtelenül sivár és szomorú...

A szerelem boldogsága feltétlenül meg hozza a sikert és a siker bearanyozza a boldogságot még akkor is, amikor már fakulni kezd...

Lakodalmi szokások - az ókorban

Az ókori Görögországban vőlegény és menyasszony ugyanannak a szent forrásnak vizében mosdott meg. Estefelé aztán a vőlegény ökröbatárral ment a menyasszonyáért. Amikor a vőlegény házába értek, az ökröket elégették. Az ifjú pár előtt égő fákiyakkal világítottak és a kíséret fuvalaszó mellett énekelte a nászdalet. A menyasszony egyébként fátyolt viselt a fején. Minden armenő köteles volt jókivánságokat kiáltani feléjük. Az esküvői lakoma legfontosabb kelleke egy speciális kalács volt, amelynek utolsó falatjait a menyasszony ette meg, mialatt lányok kara énekelte a nászdalet.

Rómában, az esküvő előtti napon, Junó istenasszonynak sertést áldoztak. A szabin nők elrablásának emlékeül a vőlegény is köteles volt menyasszonyát látszólagos erőszakkal rabolni el a családi körből, saját rokonai és barátai segítségével. Ennél az „elrablás”-nál fehér szurokfáklát vittek a vőlegény előtt. Az „elrablott” menyasszonyt pedig valamennyi testvére követni

volt köteles, játékszereikkel együtt. A vőlegény ezalatt diókat osztott szét a gyerekek között.

A menyasszonyon hosszú, fehér, bíborszegélyű gyapjúruha volt, a derekán pedig gyapjúöv, amit csak a vőlegényének volt szabad megoldani. A menyasszony arcát tűzszínű fátyol takarta el, hat fűrtbe volt fésülve a haja és virágokkal teletűzdelve. A vőlegény házában a következő kérdést intézte menyasszonyához:

— Ki vagy?

A menyasszony erre így felelt:

— Ahol te Caius vagy, ott én Caia vagyok!

Ez Caia Caecilia, Tarquinius Priscus császár nejeének emlékezetére történt, akit a hívesek mintaképeként tisztelték a rómaiak.

Az új lakás ajtófélfáit aztán a menyasszony disznó- és farkaszőrrel kente meg, hogy minden varázslattól és boszorkányságtól védve legyenek. A küszöbön keresztül emelték a menyasszonyt, aminek az volt a jelentősége, hogy a házból másként nem távozhatik már, csak ha megint viszik, azaz: ha meghalt. A házvezetőnő aztán átnyújtotta neki a kulcsokat, nemkülönbön paraszat és vizet.

Az egyházi szertartást a pogány főpap végezte, aki az új pár kezeit egymásba tette és felszólította őket, hogy üljenek le egy székre és fogyasszák el együtt a lisztből, sóból és vízből készített esküvői kenyeret. Ezalatt egy báránnyt áldoztak fel az isteneknek.

Az esküvői lakomán öt gyertyának kellett égnie és állandóan énekeltek és játszottak az előírt nászdalet. A vendégek, a lakoma végén, ajándékot kaptak. Másnap azonban folytatni voltak kötelesek a lakomát, de ekkor már ők halmozták el ajándékokkal a fiatal asszonyt.

MAGYAR GYERMEKEK LAPJA

##

„Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!”

Irta Pista bácsi

Régen, nagyon régen, amikor még Pista bácsi is olyan kis diák volt, mint ti vagytok, az iskolai év végén összebeszélte apró kis diáktársai-val, hogy a nagy, kéthónapi szünetben összebarangolják szép Erdélyországot. Higgyétek el, gyerekek, hogy egész évi becsületes tanulás után nem lehet egy diáknak nagyobb boldogsága ennél az »apostolok lovain« való utazásnál. Utazásunk célja abban az évben az erdőkoszorúzza kies fekvésű Olt völgye volt. Soha ennél szebbet nem láttunk: kicsi gyermeklelkünk kitágulva itta magába a természet szépségeit s minél magasabbra hágtunk az Olt völgyében, annál közelebb éreztük magunkat Istenünkhöz s imádságos ajakkal csudáltuk hatalmas alkotását. Estére egy kis székely

faluba értünk, ahol meg akartunk pihenni és új erőt gyűjteni a másnapra.

A falu szélén hófehérre meszelt gyönyörű nagy ház állott s hívogatólag intett felénk galambdúcos, művészileg faragott kapujával. Csöndes jó estét köszönve léptünk be és kértünk magunk részére éjjeli szállást. A ház gazdája, őszbecsavarodott, pátriárkális öreg székely, boldogan fogadott és beljebb tessékelt az első házba minket. Mindenütt jó mód látszott és boldog meglepődés. Alighogy megtisztálgottunk, máris hallottuk kedves vendéglátó gazdánk hívó szavát vacsorához. Szépen megterített asztal állott előttünk, ahol az öreg székelyen kívül még hat apróbb gyerek foglalt helyet. — Az én kis cselédeim, — mutatta be a gazda a gyerekeket, ugyanis nálunk, gyerekek, a szülők a gyerekeiket cselédeknek nevezik. Asztalhoz telepedtünk mindnyájan, amikor egy, gazdánkhoz hasonló korú, de sokkal gyengébb és az élettől megtört kinézésű férfi jött be és foglalt helyet az asztalnál. Vendéglátó gazdánk mint rokonát mutatta be. Az imádság elmondása után, mint az éhes farkasok fogtunk neki az előnkbe rakott petrezselyemleveles, tejfölös paprikás csirkének és ordas palacsintának és egy-kettőre végeztünk vele.

Jóízű vacsoránk elfogyasztása után elköszönve a háziaktól, pihenőre tértünk. Elalvás előtt megtárgyaltuk napi élményeinket és a másnapi programunkat, mikor kinyílt szobánk ajtaja és házigazdánk rokona jött be hozzánk. Széket húzott ágyunkhoz és engedelmet kért, hogy egy kicsit elbeszélgessen velünk. Kikérdezett tanulmányainkról, szórakozásainkról, szüleinkről és még sok minden egyébről, mikor észrevettük, hogy kezefejével egy nagy, nehéz könnyecseppet törül le szeméről. Mi csendben, lélekzetünket visszafojtva vártuk az elkövetkezendőket. Hosszú hallgatás után

a mi emberünk megszólalt, kit nevezünk Nagy Jánosnak mert igazi nevét nem akarom kiírni, lehet, hogy még él az öreg úr.

— Gyermekeim, — kezdte beszédét, — valamikor régen nekem is voltak olyan édes fiaim, mint ti vagytok; amerre eljötetek, a föld, az erdő, a víz mind-mind az enyém volt, most pedig itt élek az én kedves barátomnál, — kit nevezünk Kiss Ferencnek — akinek én nem vagyok rokona, mint ahogy ő mondta.

Ennek a vidéknek én voltam a leggazdagabb embere, minde nem megvolt, amit csak szemem, szám megkívánt, de egy nagy bűnöm volt, hogy végtelen fősvény és zsigori voltam és amellett szívtelen. Énhozzám hiába jött szegény, szenvedő, az én ajtóm mindig, mindenki előtt be volt zárva.

Történt egy alkalommal, hogy a mi kedves vendéglátó gazdánk — aki abban az időben a falu legszegényebb embere volt — meghalt a felesége. Olyan nagy nyomorban volt, hogy még temetési költségre sem tellett s azonkívül két legnagyobb gyermeke is betegen feküdt. Hozzám fordult, hogy segítek rajta, de én kegyetlenül elutasítottam. A falu népe adta össze a temetési költséget és a két beteg gyermeknek az orvosi és patikai kiadását is fedezték.

Kiss Ferenc eltemette feleségét, két gyermeke, hála a jó Istennek, meggyógyult. Egy alkalommal, midőn nehéz munkájából hazafelé tért, az út porában egy akatáskát talált, hát amint belenézett, elcsudálkozva látta, hogy abban kerek tízezer korona volt, rengeteg pénz az ő nagy szegénységéhez. De ő egy percig sem gondolkodott rajta, hanem azonnal a falu jegyzőjéhez sietett és átadta a talált kincset. Két nap mulva megkerült a gazdája is a pénznek, ki mikor meghallotta, hogy milyen nagy nyomorban van és hogy milyen becsületes ember, aki megtalálta, a táskát — tekintettel arra, hogy ő maga amúgy is dúsgazdag ember volt — az egész összeget neki ajándékozta.

A boldogság napja virradt a szegény Kiss Ferencre. Minden, mihez hozzáfogott, sikerült neki. De az is bizonyos, hogy szegény, nyomorgó embert ha látott, hazavitte és megvendégelte s azután minden jóval felpakkolva engedte el.

Közben engem nagyon meglátogatott a jó Isten. Gyermekeim meghaltak, marhaállományom elpusztult, házam leégett s mivel semmi sem volt biztosítva, mert még a biztosítási díjat is sajnáltam, teljesen koldusbotra jutottam. A nagy bánat levert a lábamról, súlyos betegségbe estem. Azt hittem, hogy most már vége mindennek, mikor meglátogatott a kórházi ágynál Kiss Ferenc, a mi házigazdánk, az az ember, akit én a legnagyobb nyomorúsága idején cselédekkel kergettem el a házam elől. Meggyógyított és idevett maga mellé, mintha édes egy testvére volnék. Úgy bánik velem, hogy a szülő édesanyjával se bánhatna jobban, — fejezte be beszédét Nagy János és csendes jó éjszakát kívánva, otthagyt minket.

Mi sokáig elgondolkoztunk a hallottak felett és reggel, mikor elbúcsúztunk vendéglátó gazdánktól, megköszönve azt a sok jót, amivel elhalmozott bennünket, mintha összebeszélünk volna, könnyes szemekkel csókoltuk össze az öreg székely munkától megkérgeződött két kezét.

Hohenzollern-Sigmaringen Margit szász királyi hercegnő, gyermekeivel

Szemtől ~ szembe

AMERIKÁBÓL hozott levelet nekünk e héten a posta. Nem ritkaság, hiszen a Magyar Uriasszonyok Lapja épúgy ott van Észak-, mint Délamerika minden városában, ahol magyar családok az őshaza kultúrájának oltárán áldoznak, minden asszony és leány kezében, akik nem tudnak és nem akarnak elszakadni a magyar élet- és sorsközösségből. Ezt a levelet mégis szívdobogva olvastuk és a hozzámelékelt amerikai újságnak a magyar művészet hódításáról írt cikkét boldogan adjuk az itthoniak tudomására. Mrs. Irma Polarovich írta a levelet Bethel városból, amely az Észak-amerikai Egyesült Államok Connecticut (olvasd: Kanektiköt) nevű államában jelentékeny ipari centrum. A nemesen gondolkodó, lelkes magyar asszony a többi közt ezt írja főszerkesztőnknek:

»Egy újságcikket küldök Önnek a New-York American január 4-i számának arról a nagy mellékletéről, amely a művészet világeseményeiről számol be. Mint látni tetszik, magyar művészekről, magyar festők és szobrászok diadaláról van benne szó. A magyarországi Szép-művészeti Tanácsnak a Brooklyn Múzeumban rendezett kiállítását ismerteti a nagy newyorki napilap előkelő kritikusa. Ékesenszóló bizonyítéka ez a gyönyörű méltatás annak az igazságnak, hogy minket, magyarokat, a művelt külfölddel csak a művészetünk, az irodalmunk és

a zeneköltészetünk révén lehet megismertetni. Sajnos, itt édeskeveset tudnak a mi történelmünk-ből és még magasabb műveltségűek is alig tudják megmondani, hogy hol van Budapest. Odahaza reménykedve néznek Amerika felé, de Amerika nem ismeri Magyarországot. Minden el kell követni, hogy ez a hatalmas világbirodalom a magyar szellem minél több alkotását ismerje meg. Amerika érdeklődéséhez a magyar mű-

vészeket, írókat, zeneszerzőket keresz-tül vezet az út.»

A nagy óceánon keresztül dobog át ide hozzánk, küzködő és reménykedő magyarok felé, a hű honleányi szív. Érezni kell és átérezni, mit jelent oda-kint az idegenben, millió és millió más-nyelvű, másfajtájú. másneveltségű és kultúrájú népek közt, mikor hangok és hangulatok ezerszólamú zenekarából egyszerre csak kiharszik a magyar moti-vum és arra kényszeríti az emberek so-kaságát, hogy figyeljenek rá, hogy hall-

gassák meg. Ilyen gyönyörű vezérszó-lam volt a magyar képzőművészet re-prezentatív kiállítása New-Yorkban. Fel-tűnő formában, nagyterjedelmű illusztr-ált cikkben foglalkozik vele a »New-York American.« Malcolm Vaughan írta a kritikát, — jól jegyezzük meg ezt a nevet, mert egyike azoknak a kevesek-nek, akik észrevették az alkotó magyar géniusznak külön jellegét és olyan elő-kező helyet adnak neki az európai nem-zetek művészi rangsorában, amelyre nálunk sokkal nagyobb nációk is büsz-kék lehetnek. Azt írja Vaughan, aki végignézte ötvenhárom magyar festő és szobrász művét, hogy az európai kultúra bölcsőjét eddig a Szajna ringatta, de ha ezt a kiállítást látta az ember, megvált-

tozik a véle-ménye és a Duna partján keresi az új mű-vészetet. A fiat-al magyar fest-ők—úgymond — többet ígér-nek, mint Páris valamennyi művésze. Alap-os ismertetés után, amelyben Munkácsy, Szi-nyei, Ferenczy, Csók, Karlov-szky, Glatz, Nadler, Glat-ter, Tatz, Her-man, Márffy, Batthyány, Czóbel, Berény, Vaszary, Fé-nyes, Szlányi, Paizs-Gobel ne-veivel és méltatásával talál-kozunk, azt a hízeglő megál-

lapítást teszi, hogy a magyar művészek az eszményi világ szféráiban mozognak és sajátosan érzékeny képzelőtehetségük magával ragadja a műélvezőt. Bizonyos, hogy aki ezt a magasztaló véleményt el-olvasta, ha mást nem is, legalább azt megtudta belőle, hogy van Magyaror-szág, sőt van egy igen magas színvonalú, eredeti és nagyszabású magyar képző-művészet, amelyet a francia művészet mértéke alá is bátran oda lehet állítani. A festmény és a szobor tudvalevőleg minden korban a kevesek művésze, de a kevesek műélvezete is volt. Még az el-finomult kultúrának is csak bizonyos fel-sőbb fokán találkoznia valóságos műér-tőkkel, — a műgyűjtés pedig ezenkívül vagyoni kiváltságok birtokát is feltéte-lezi.

De nem szabad szem elől téveszteni, hogy az uralkodó hangulatok, vélemény-ek és jelszavak is rendszerint a szellem és a vagyon e magasabb rétegeiből indulnak ki, — tehát az a néhány ezer em-ber, aki — az adott esetben — a magyar művészek newyorki tárlatát megnézte, nemcsak azt a néhány ezret jelenti, ha-nem százazretet és milliókat, akik közül fogják hallani a magyar név, a magyar szellem dicséretét. Minden elismerésünk és hódolatunk a nagytehetségű magyar művészeké, akik ezt a hatalmas ered-ményt s vele azt a fölemelő érzést sze-rezték meg nekünk, hogy nem kell hátul kullognunk a művelt nemzetek sorában, de a mi maroknyi nemzetünkben rejlő alkotózseni fénye messzire ragyog és megvilágítja sápadt arcunkat, gondok-tól barázdált homlokunkat.

Színházi bemutatók

BELVÁROSI SZÍNHÁZ :

»Aranyóra«

Jelkép ez az aranyóra. A csöndes polgári élet, a családi boldogság, a szelid örömök, a reális vágyakozások csillogó jelképe. Halk, meghitt órák tanuja. Jelzi a visszavonhatatlanul lepergett időt, figyelmeztet a perc kötelességeire és arra, hogy minden cselekedetünkkel a jövőt szolgáljuk. Apáról fiúra száll az aranyóra, nemzedékek születését és távozását mutatja, zenélő szerkezet is van benne, amelynek esilíngelő ritmusára összebújnak a fejek, — szülőké, láthatatlan glóriával a homlokukon és a gyermekeké, az ifjúság ragyogó pirosságával az orcáikon. Hogyan üt ki ezt a drága ereklyét egy szegény, öreg ferencvárosi iparos kezéből, milyen utat tesz meg az aranyóra a tulajdonos mellényzsebéből a rendőrségig, onnét a börtönig, majd a holdgatalan ember haláláig: ezt a megható történetet meséli el Szép Ernő új színműve, az »Aranyóra«. A cselekmény élethű színessége, a figurák éles vonalvezetése, a színpadi felépítés bravurja, a sok szomorúságon minduntalan átesillanó meleg humor és szívetérintő poézis közvetlen erővel ragadja meg a nézőt, szinte foglyul ejti és nem ereszti ki varázsköréből a függöny utolsó összepapódásáig.

Talán nem kerülünk messzire az igazságtól (kritikában nagyon óvatos-

nak kell lenni az úgynevezett irodalmi rangsorozással), ha Szép Ernőnek ezt a darabját azok közé helyezzük, amelyek nem a múltó ma számára íródtak csupán. Az »Aranyóra«-t költői értékei, meséjének valószínűsége, az emberi sorsok mélyebb perspektíváját feltáró részletképei, nemes szándékú erkölcsi célzatai a tűnő sikerek légköréből magasabb polcra emelik. Egy-két kifogást mégsem hallgathatunk el. Itt-ott szeretnők, ha a rikitőbb színeket enyhítené az előadás, ha egyes élelőbb szavakat letempítana az író s főleg abban a jelenetben, ahol a vidéki lökerekedő lép fel, a brutális mozdulatokat valahogy enyhítenék. Ezzel okvetlen elérné a Belvárosi Színház, hogy fiatal leányok is megnézhetnék ezt a mindenképpen szép produkciót.

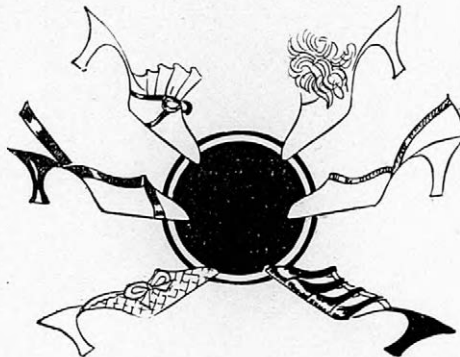
Mária Antoinette, francia királyné,
XVI. Lajos király felesége

FŐVÁROSI OPERETTSZÍNHÁZ :

»Katóka«

Ha az osztrák Robert Stolz pattogó, vidám ritmusai nem segítették volna ki ennek a három felvonássá összetákoltt operettnak vékonypéNZű szöveggyártóját, vajmi kevés szavunk volna az egész komédiához. Érdektelen, lapos, ötletlen história, amelyből az eredetiség és az elmésség a hetedik határban, a közönség pedig a tizenhetedik határban marad. Képtelenségek és bárgyúságok halmazata, itt-ott megszakitva a kitűnő zeneszerző egy-egy pompás dalával. De amíg a néző eljut odáig!... Kár is több szót vesztegetni rá. Csak a színházat nem értjük, amely a magyar színpadi irodalom jeles művelői közül képtelen kiválasztani azokat, akik a könnyed és szellemes műfajt a trivialis és olesó szöviccelés fertőjéből elfogadható színvonalra tudják emelni. Amíg ezt nem teszi, kudarcról-kudarera fog bukdácsolni.

»Szabolcs«

VÁROSI SZÍNHÁZ :

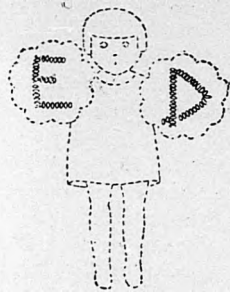
»Fehér orchideák«

A sorozatos válságok hínárjából erős kézzel igyekezik kimenteni Ferenczy Károly a magyar színművészet egyik fontos tényezőjét, a Városi Színházat. Szerencsés kézzel megválasztott népszínművek és régi operettek stílusos felújítása után két fiatal szerző daljátékát mutatta be. A »Fehér orchideák« szövegét K. Halász Gyula, a rádió rendezője írta. Fordulatosan jelenetelte meg egy velencei énekesnő szerelmi történetét, amely egy izgalmas kémkedési ügy bonyodalmain keresztül egy magyar huszárkapitány karjai közt ér szerenés véget. Ami még hiányzik a kezdő librettistákból: a színpadiasságot, a rutint, a mulattatás hatásos eszközeit, nyilván szintén el fogja sajátítani. A zene, amely Kiszely Gyulát, a rádió zenei rendezőjét vallja szerzőjéül, hangulatos, könnyed, behízeltgő.

Élvezet volt a gondos, tiszta munkára valló előadás. A Városi Színház fénykorára emlékeztetett az együttes.

A társaságból

Váci-utcában sétálgat fiával. Mindenjéléről beszélgetnek. A fiú, aki okos és gondolkodó gyermek, egyszerre csak váratlanul ezt a kérdést intézi apjához:

— Papa, kérlek, mit jelent az tulajdonképpen, hogy »etika«?

Az apa kis ideig gondolkozik, aztán a következőképpen magyarázza meg fiának ezt a súlyos fogalmat:

— Figyelj ide, azonnal meg fogod érteni!... Képzeld el, hogy a mi kalapüzletünkbe bejön egy hölgy és tíz pengőért egy kalapot vásárol. Tévedésből azonban tíz pengő helyett száz pengőt tesz le az asztalra és azonnal eltávozik... Hát, fiam, tulajdonképpen itt kezdődik az »etika«! Vagyis: én azon kezdek gondolkodni, hogy a kilencven pengő pénztári többletről szólnak-e a társamnak, vagy nem? Ez az »etika«, édes fiam.

Beszámolóm a következő: Izabella kir. hercegasszony a napokban ünnepelte 75. születésnapját, a nagyszámú rokonság és a közélet előkelőségei jelenlétében. — A Kormányzó úr Nógrád és Hont vármegyék főispánjává Soldos Bélát nevezte ki, Forster Gyulának a II. o. magyar érdemkeresztet a csillaggal, Köpesdy Elemérnek a II. o. magyar érdemkeresztet, Zsigmondy Dezsőnek pedig a m. kir. kormányfőtanácsosi címet adományozta.

Himenhireim az alábbiak: Strausz István dr., a legfőbb áll. számvevőszék ny. elnöke, országgyűlési képviselő és felesége: Kemény Mária leányával, Máriával házasságot kötött Rickl Géza, néh. Rickl Géza földbirtokos fia.

— Wessely Gréte, gyódi tanítónő, kedves előfizetők, jegyet váltott Gebhardt Lajos keszűi körjegyzővel. — Fodor Albert, mezőmadarasi földbirtokos leánya: Piroksa,

kedves erdélyi előfizetők és Fekete János, felsősófalvi ref. lelkész, továbbá Mály Ilonka áll. tanítónő és Katona József okl. gazda Pilisszántón, végül Tobak Éva arlói kedves előfizetők és Czelnay Rezső, Debrecen, a miskolci plébánia templomban házasságot kötöttek. — Mindannyiuknak őszinte szerencsekívánatainkat küldjük.

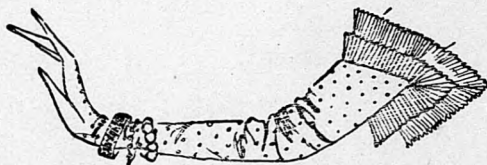
Közvetőleg elmondok egy kávéházi beszélgetést, amely a hazai nehéz állapotok fölött kesergő két törzsvendeg ajkán hangzott el. Az egyik polgártárs, újságolvasás közben, oda szól a másiknak:

— Na tessék, az Állatkert megint majmokat hozat!

— Honnan?

— Afrikából!

— Disznóság, — mondja a másik, — ilyen jó állásoknál mindig a külföldet részesítik előnyben!...

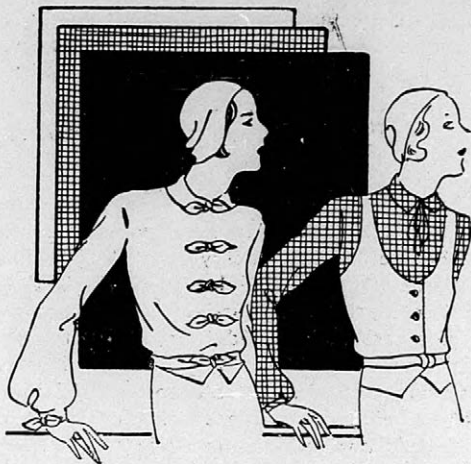

A Hunvadász Bajtársi Csoport vezetősége klubházának összes termeiben vitéz Kubay Lajos tábornok, vitéz Kricsfalusi Vilmos ezredes és vitéz Szentvári Alfréd százados védnöksége alatt kitünően sikerült táncestetélyt rendezett, amelynek keretében határi Ács Berta kedves előfizetők aratott megérdemelten nagy sikert magyar dalaival. — Felhívom Nagyságos Asszonyom figyelmét Palotai Vilmos gordonka-estjére, amely március 13-án este fél 9 órakor lesz a Zeneművészeti Főnyugteremben.

Nemrég zajlott le ünnepélyes külsőségek között az Operaház »Seherezáde« című balletjének 25. jubiláris előadása, amely egy fiatal magyar rendezőnek: Rékai Andrásnak hozott megérdemelt sikert. Felhívom Nagyságos Asszonyom figyelmét Rékai András zseniális, újszerű, stílusos és mindig meglepő alkotásaira, amelyek rövidesen európai hírnevet fognak szerezni ennek a fiatal magyar rendezőtehetségnek.

R. Reissmann Gizella festőművésznő, lapunk munkatársa, a Múcsarnok tavaszi tárlatán két virágképével szerepel, amelyek megérdemelt feltűnést kellettek és ennek a kivételes művésznőnek őszinte sikert hoztak.

A magyar kézimunka-irodalom új, értékes munkával gyarapodott. Tobiás Lászlóné Bogárdy Angyalka, műépítész neje, szegedi előfizetőknek, most jelent

meg új kiadásban »Magyar Recehimzés« című munkája I. és II. kötet.

Felhívom Nagyságos Asszonyom figyelmét Fodor Miklósnak, a hollywoodi Fox-filmgyár volt dramaturg-rendezőjének »Hollywood kulisszái között« című könyvére, amelyben megelevenedik a filmváros színes élete, a műtermek és gyárak boszorkánykonyhája.

Az őszinte részvét és gyász fájdalom hangján kell beszámolnom tőh-váradjai Korniss Istvánné, Sónér Berta, régi kedves előfizetőknek, élete 65. évében Szilasbalháson történt elhunytáról...

Befejezésül elmondom Nagyságos Asszonyomnak Rosenzweig barátunk esetét a házasságközvetítővel. Úgy történt, hogy Rosenzweig, a közvetítő rábeszélésére, végre mégis megnősült. A házasságkötés után néhány napra bedlilit a házasságközvetítőhöz és köszönés helyett így támad neki:

— Maga bitang! Maga gazember! Maga család!

— Van szerencsém, — köszönt vissza a házasságközvetítő.

Rosenzweig rendületlenül folytatja:

— Maga nekem azt mondta, hogy a feleségem, akit csak a házasságkötés napján ismertem meg, egy kicsit kancsal, egy kicsit dadog, de ötvenezer pengő hozománya van!

— Jó, jó.

— válaszolta a házasságközvetítő. —

Rendben

van a do-

log! Hát a

hozomány-

nyal egy ki-

csit téved-

tem! De —

a másik

kettő, az

igaz!...

Kezeit

csókolom!

Aranypárbaj

Forró Pál új eredeti regénye

8.

A római jósok még azt vallották, hogy a nagy eseményeket titokzatos figyelmeztető jelek előzik meg. Úgy látszik, hogy a mi időnkre ez már gyáltalában nem vonatkozik, mert ez a csütörtök, melyen a sorsdöntő események egész sorozata játszódott le, éppen úgy kezdődött, mint minden más, közönséges novemberi nap. Croft reggel kilenckor érkezett bankházába, megállapította, hogy mindenki helyén van, elolvasta a befutott sürgönyöket és leveleket és közönyös hangon adott ki néhány rendelkezést. Semmi érdekesebb eseményt nem várt, szürke, átlagos üzleti napra volt kilátás. James is már íróasztala mellett ült, kimutatást készített a chicagói és buenosairesi tőzsdékről befutott jelentésekről. Croft őt bízta meg, hogy pontos képet szerkesszen a Yester-tröszt és kanadai vasbányákkal kapcsolatos minden üzleti eseményről.

Croft néhány lépésnyi távolságban állt Jamestől és élesen figyelte jövődöbeli vejét. A régi, tapasztalt üzletember sok mindent állapított meg magában. Jól látta, hogy James buzgalma nem őszinte. A szeme a jegyzetekre tapad, de a gondolatai egészen máshol járnak. Ma még idegesebb, mint amilyen lenni szokott. Percekig áll a töltőtoll a kezében és nem ír le egy számjegyet sem. Arca feltűnően sápadt. Croft kedvetlenül fordult el. Hiába, kutyából nem lesz szalonna. Semmiféle hatalom nem tud Jamesből bankembert faragni. Minden mozdulatából látszik, hogy ez a munka fizikai szenvedés számára. Sportember, nem lehet irodai munkába törni. Ámbár az is lehet, hogy a szerelem teszi ennyire szórakozottá. Talán megváltozik az esküvő után.

Croft rosszkedvűen ment szobájába. Imádtá lányát, nem akart élesen szembeszállni vele, de ez a házasság sehogysen tetszett neki. Mert Croft éppen annyira imádtá az üzletét, mint a leányát. Az életét csak ez a kettő együttesen tudta betölteni. Most pedig úgy látszott, hogy választani a kell: vagy a leánya jövőjét biztosítja, vagy az üzletét. Holott ő a kettőt egybe akarta kapcsolni. Igaz, Kitty száz kitűnő férjet is kaphatott volna, olyanokat, akik között jó bankár is akadt volna, de hát a lányok szeszélye, izlése kiszámíthatatlan. Néki James tetszett és ez ellen nem volt fellebezés. És Croft, miközben szivarra gyújtott, arra gondolt, hogy mégis jobb lett volna, ha fia születik...

Hirtelen megszólalt a telefon. A bankház szigorú rendje szerint a telefont sohasem kapcsolták közvetlenül Crofttal. Előbb a titkár jelentkezett és csak az egészen szigorúan bizalmas, fontos beszélgetéseket kapcsolta Croft szobájába.

Crawford jelentkezett, a bankház tőzsdei osztályának vezetője.

— Mi újság, Crawford? — kérdezte Croft.

— Úgy látszik, valami készül a tőzsdén. Az előbb személyesen láttam a titkári szobában Percy Habbertont és itt van egész törzskara is.

Croft egyszerre megélenkült. Ez volt a bűvös szó, amittől nyomban harcra kész lett.

— Miről lehet szó? — kérdezte élénken.

— Valószínűleg a régebbi kötésekét bonyolítja le. Az utóbbi hetekben nagy vételei és eladásai voltak és azoknak lebonyolítását mára tűzte ki.

— Igen, ez lehetséges. Erre vall az is, hogy a titkár szobájában tartózkodik. Mindenesetre tartsa szemmel és tegyen azonnal jelentést, ha valami gyanusát észlel.

Croft hátradőlt székében és gondolkozni kezdett. Mit jelenthet Habberton váratlan felvonulása a tőzsdén? Pontosan tudta az összes lehetséges üzleteket és tisztában volt azoknak jelenlegi állásával. Pillanatnyilag egyikben sem volt érdekesebb mozgalom. Habberton a pittsburgi acélművekben és chicagói konzervekben spekulált. Mondták, hogy egy többmillió alaptőkéjű repülőgyár van alakulóban és ennek is Haberton a mozgatója. Azonkívül megbízása van az európai Rotschild-csoporttól bizonyos részvények diszkrét vásárlására. Állítólag résztvesz egy spanyol-amerikai államkölcsön lebonyolításában is. Mind-

ezek azonban nem követelik meg Habberton személyes jelenlétét a tőzsdén. Az esedékessé vált üzletek lebonyolítása sem. A hadvezérek a legritkább esetben szoktak személyesen a csatamezőn megjelenni. Sokkal valószínűbb, hogy Habberton kémkedni akar. Nem bízik kopóinak szimatjában és maga ment kissé körülnézni. Sokkal körmönfontabb ember, semhogy ne tudná azt, hogy Croft valamire készül. De mert valószínűleg nem tud kiokoskodni kémei ellentmondó jelentéseiben, személyesen próbál tapogatózni.

Croft gúnyosan mosolygott. Habberton ezúttal

kissé lekészt. A Yester tröszt és kanadai vas sokmillió nyereségéből már nem veheti ki a részét.

Délelőtt tizenegy órakor újra megszólalt a telefon. Ismét Crawford jelentkezett.

— Mr. Croft? Kérem, szíveskedjék azonnal a tőzsdére jönni!

Az igazgató hangja remegett a felindulástól.

— Mi történt? — kérdezte ijedten Croft.

— Néhány perc előtt Lovndes, Yonge, Wilkine, Barker és Grieve, Habberton legismertebb ügynökei bevonultak a nagyterembe és a terem különböző pontjain egyszerre kezdtek kínálni a Yester tröszt és a kanadai vasbányák részvényeit. A tömeges részvénykínálás óriási meglepetést keltett a tőzsdén.

— Azonnal parancsot adni embereinknek, hogy minden piacra dobott részvényt át kell venni! — kiáltotta Croft.

— Már megtörtént! — jelentette Crawford.

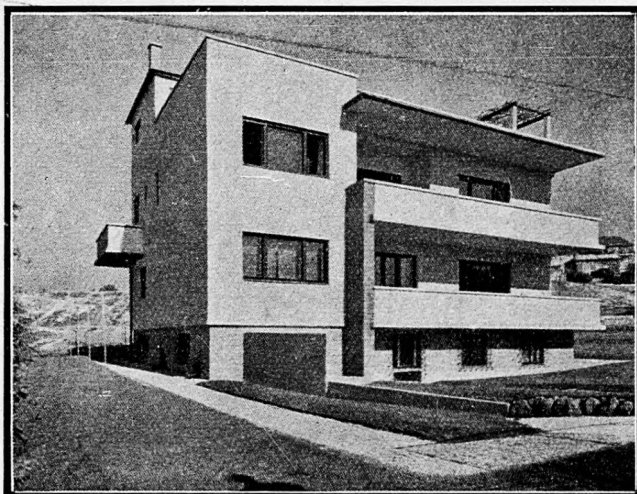
— Az árfolyamok?

— Minthogy mindent átveszünk, változatlanok.

— Mennyi lehet Habberton birtokában?

— Sajnos, fogalmam sincsen. E pillanatban még teljes erővel kínálják a részvényeket.

— Tartsa erősen a pozíciókat. Mindent felvenni!

Új stílus az emeletes házak építkezésében

Egy centtel sem szabad az árfolyamot zuhanni engedni.

Croft csupa elszánt düh és harckészség volt. Felkapta kalapját és rohant le a lépcsőkön. Észre sem vette Jamest, aki riadtan nézett utána.

A tőzsdén nagy feltűnést keltett Croft megjelenése. Mindenfelől hajlongva köszöntötték. A hatalmas előcsarnokban már hallatszott a tompa zsvivaj, amely időnkint úgy zúgott, mint valami távoli mennydörgés. Croft igen jól ismerte a tőzsde tagjait, nagyon jól tudta, hogy micsoda hangváltozatokban szokott felviharozni. Az ő gyakorolt fileit nem tévesztették meg az álkiabálások, a mesterkélthetves jelenetek. Egy pillanat alatt megérezte a helyzetet. Látta a rohanó ügynököket, az élénken, vörös arccal vitatkozó csoportokat, amint szédülve jöttek ki a teremből és elképedve tárgyalták az eseményeket. Odabenn szakadatlanul szólt a csengő, rekedt ordítások hangzottak:

- Adok Yester trösztöt!
- Veszek!
- Adok ötszáz kötés kanadai vasbányát!
- Veszek!

Croft arca acéllá merevült. Érezte, hogy itt van a nagy, döntő összecsapás. Az alattomban előkészített támadás, melyet Habberton ellene intézett. Megkezdődött a párbaj az aranyért. Croft már sok vihart látott és tudta, hogy most már minden az idegek kérdése. Nem szabad elárulnia, hogy meglepték, hogy nem várta ezt a rohamot.

Egy tőzsdeügynök fülkéje mellett haladt el. Hallotta, amint az izgalomtól lihegve ordította a telefonba:

— Habbertonék tízezerszámra dobálják piacra a Yester trösztöt és kanadai vasbányát. Croft minden árut felvesz. De azt mondják, hogy Habberton még százezer részvényt nyel rendelkezik. Croft nem fogja tudni ezt a mennyiséget átvenni. A szédületes áresés elkerülhetetlen. Azonnal szabadulni kell minden Yestertől és Kanadaitól. Most még eladhatók, egy óra múlva talán nem...

A többi fülkében hasonló izgalmas telefonálás folyt.

A pánik tehát kitört. Habberton tömeges részvényeladása óriási vihart kavart fel. Minden más üzlet megszűnt, mindenki csak a két részvény körül kifejlődött harc iránt érdeklődött. Percek alatt egész New-Yorkban elterjedt a híre a megdöbbentő részvényharcnak, a banküzletekben fejvesztett rémület támadt, mert rengeteg kisember volt érdekelve ezekben a részvényekben. A bankárok az utóbbi idők legjobb papírjainak tartották a Yestert és Kanadait, minden ügyfelüknek ezeknek a vásárlását ajánlották és a spekuláció minden darabot felhajszolt. Érthetetlen volt tehát, hogy Habberton egyszerre ezrével kezdte azokat kínálni.

Habberton komoly embernek ismerték, mindenki tisztában volt azzal, hogy komoly oka lehet annak, ha a kitűnőnek vélt papiroktól meg akar szabadulni. Mindenki igyekezett tehát példáját követni és féltizenkettő felé más sem lehetett a teremben hallani, mint a Yester és Kanadai részvények kínálását. A rádió és kábel is szétvitte már a tőzsdei pánik híret és mindenfelől jöttek a sürgöny és telefonutasítások a részvények gyors eladására.

Mikor Croft a terembe érkezett, egy pillanatra szinte dermedt csend támadt. Croft tekintélye még mindig csorbítatlan volt és mérhetetlenül gazdagnak hitték. A spekuláció diadalordítással fogadta megjelenését, a meglepetés csendje fülsiketítő örömrivalgásba fulladt. Croft körül nézett és tekintete hirtelen találkozott Habbertonéval. A fiatalember hűvös udvariassággal köszöntötte. Croft visszaköszönt. Azután végigfuttatta pillantását a körül állókon. Látta Habberton embereinek izzadságtól csorgó, vörös arcát, melyen valami elszánt, gonosz düh ült. És látta a saját embereinek sápadt, kétségbeesett arcát, amint kábultan, megfélemlítve álltak az óceánna dagadó részvényözönben, melyet mind meg kellett vásárolniuk. Croft nagyon gazdag volt, az igaz, de ennyi részvény átvételéhez rengeteg millió dollár kell. Hiszen a részvények árfolyama két hónapokon keresztül felverték és most ezen a legmagasabb árfolyamon kínálták őket. Az árfolyamok zuhanása a vállalatok csődjét jelentené, az emberek elvesztenék bizalmukat, a piacon napirendre térnének fölöttük.

Ilyen forró napja már régen volt a tőzsdének. A két legtekintélyesebb magánbank főnöke szemtől-szembe került. Régóta esedékes volt már ez a leszámolás. Mindenki tudta, hogy egyszer kirobban. De most mégis a meglepetés szenzációjával hatott.

Croft intett, hogy szólni akar. A titkár csengett. A teremben csend támadt.

— Figyelmeztetni óhajtom a komoly spekulációt, hogy semmi ok nincs a legkisebb aggodalomra sem. Yesterék éppen a napokban tudatták, hogy új petróleumkutakat furattak, melyeknek ünnepélyes üzembehelyezése két hét múlva történik a kormány személyes részvételével. A kanadai vasbányák idei mérlege pedig húsz százalékkal jobb, mint a tavalyi és természetesen ennyivel emelkedik osztaléka is. Egyébként korlátlanul, minden részvényt mennyiséget hajlandó vagyok átvenni...

Croft szavait viharos helyeslés fogadta. Egy percre úgy látszott, mintha a spekuláció megnyugodott és visszavonult volna. Egyedül Habberton maradt a porondon, akit ez a fordulat, úgy látszik, zavarba hozott. Idegesen fordult ügynökeihez, néhány szót váltott velük halkán, azután ismét felhangzott a kínála:

TÉLI SPORTOKNÁL, ZORD NAPOKON NIVEA-CREME

Mindenkor előzetesen dörzsölje be magát, mielőtt a zord és rideg szabad levegőre megy.

A NIVEA-CREME teljesen beivódik a bőrébe, fényt nem hagy vissza. Erősíti, élénkíti a bőrt és ellenállóvá teszi szélel és időjárásviszontagságokkal szemben. A NIVEA-CREME megakadályozza, hogy a bőr repedezett vagy merev legyen.

Dörzsölje be alaposan arcát és kezeit NIVEA-CREMMEL esténként nyugovóra tévés előtt. Örömmel fogja majd mindenkor megálapítani, hogy milyen lágy és hajlékony lesz bőre és milyen egészséges, fiatalos lesz külseje.

A NIVEA-CREME nem pótolható, mivel hatása a bőrápoló Euceriten alapul, amelyet kizárólag a NIVEA-CREME tartalmaz.

MINDENÜTT KAPHATÓ!

Dobozként P 0.50-től 2.20-ig ~ Tubusként P 1-től 1.60-ig

BEIERSDORF és TÁRSA R.-T.
Budapest, V., Rudolf-rakpart 10. sz.

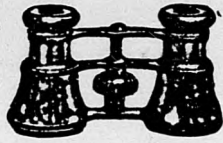

CALDERONI és TÁRSA

LÁTSZERÉSZEK

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

TELEFON: AUT. 811-48

Látcsövek, szemüvegek, orrcsüptők. Fényképezési-
készülékek és cikkek Barométerek, hőmérők.

— Adok kétezer Yestert... háromezret... négyet...
— Adok kétezer Yestert... háromezret... négyet!
Kanadait ezer darabot... hatezret!...

Croft homlokát lassan kiverte a verejték. Honnan van Habbertonnak ennyi részvénye? Micsoda tartalékokkal rendelkezik? Meddig mehet még esztelen erőködésében? A teremben még mindig a legnagyobb izgalom feszült, a hullámokat sikerült visszazórtítani, de Croft jól tudta, hogy a legkisebb zavar elegendő ahhoz, hogy ezt a műnyugalmat új vihar váltsa fel. A harc e pillanatban nagyon bizonytalan volt. Croft élesen figyelte ellenfelét. Tisztában volt azzal, hogy bármilyen biztonsággal dobálja az újabb részvénykötegeket, már nem lehet számbavehető tartalékja. De Habberton is ismerte Croft vagyoni viszonyait. Számolt azzal, hogy vagyonának túlnyomó része különböző vállalatokba és üzletekbe van fektetve, ahonnan nem lehet a pénzt kivonni. Már az eddig felvett részvények kifizetése is komoly nehézséget fog Croftnak okozni. Ha még egy ideig bírja, akkor Croftnak feltétlenül fel kell adnia a reménytelen harcot.

— Adok ötszáz Yestert!

Croft szeme megvillant. Tehát már nem ezrével, hanem csak ötszázával kínálják a részvényeket. Taktikáznak, időt húznak... Rendületlenül hangzott a válasz:

— Veszem!

De Habberton alaposan felkészülte az összecsapásra. Tudta ő azt előre, hogy egymaga nem dobhat annyi részvényt a piacra, amennyit Croft ne tudna visszavásárolni. Gondoskodott hát segélycsapatokról. Az órára nézett. Háromnegyed tizenkettő. Néhány percig kell még a csak húznia a dolgot. Annyi anyaga pedig van.

— Száz darab Kanadai vas!...

— Veszem!

— Kétszáz Yester... ötven Kanadai... százötven Yester... hetvenöt Kanadai...

— Veszem!

E pillanatban magából kikelve rohant be Habberton titkárra és egy újságot adott át főnökének. Habberton elolvasta az újságot és az arca felderült. Valamit sügött ügynökei vezetőjének, mire ismét felhangzott a kiáltás:

— Yester ezeröttszáz... Kanadai nyolcszáz...

Croft elsápadt. Mi ez? Erre nem számított? Mi történt? Honnan kapott Habberton ilyen erőre?

De néhány perc múlva mindent megértett. Akkor már az ő kezében is ott volt a lapok rendkívüli kiadása, amely ölnyi nagy betűkkel ordította bele a város emberrengetegébe a nagy szenzációt: Óriási pánik a tőzsdén! Tízezrével dobálták a Yester tröszt és Kanadai vasbányák részvényeit. A Croft-ház kétségbeesett erőködéssel próbálta fentartani az áruhanást...

Croft tudta, hogy elvesztette a harcot. Ez a hír megerősíti a kis spekulánsokat, azok most megrohanják a banküzleteket és ordítva fogják követelni, hogy azonnal adják el részvényeiket.

És csakugyan, a spekuláció, amely már visszavonulni látszott, fejvesztetten rohant a telefonfülkékhez vissza.

Minden bank telefonált, mindenkit a telefonhoz hívtak és mindenkit utasítottak: foglyatni az eladást.

Ebben a tengerben el kellett merülni. Ezt az áradatot nem lehetett tovább tartani. Erre számított Habberton. Tudta, hogy az ő mesterségesen felidézett pánikja ragadós lesz. Most már itt voltak a segítő csapatok.

Croft sápadtan számolt magában. Már tizenhét millió ára részvényt vásárolt. Ez teherviselőképességének a határát jelentette. Most már csak az összeomlás és fizetési-képesség következhett!

— Hatszáz Yester tröszt! — üvöltötte egy hang — Kétszázért!

Croft összeszorított szájjal állt. Nem válaszolt.

A meglepetés és elszörnyedés moraja hördült fel a teremben. Itt volt a katasztrófa pillanata. Az ellenfél megbénult. Nem tudott többet vásárolni.

— Adok Yestert száznyolcvanért! — süvöltötte Habberton ügynöke.

A részvények árfolyamának letörése megkezdődött. Most már semmire sem tarthatta vissza a zuhanást. Habberton alakja valósággal kinyúlt. Kegyetlen volt és diadalmos. Könyörtelen és elszánt. A saját részvényeinek túlnyomó részét kitűnő áron adta el, rengeteg összeget keresett rajtuk. Mit bánta ő már, hogy a többiek, akik riadtan utána rohantak, akár utolsó centjüket is elvesztik. Ez az ő párbaja volt Crofttal, akit egyszer és mindenkorra letört. Mert ezt a hatalmas vérvesztést nem lehet egykönnyen kiheverni. Hogy még néhány ezer, vagy tízezer kis részvényes is vele vérzik el? Hát ez minden háborúban így van. Ezzel nem szabad törődni. A tőzsde hadvezér éppen olyan kevéssé lehet érzelmes, akár a hadvezér, aki pergőtűz közepette vezényel rohamot.

— Kanadai vasbányát adok százhatvanért!

Mint valami fagyos szél süvített ez a hang a teremben. Tizenöt dolláros áresés néhány perc alatt... ez megdöbbentő volt. És nem jelentkezett vevő.

— Adom százötvenötért... százötvenért... százhuszért...

— Yester trösztöt száznegyvenért... százharmincért... száztízért...

Ez már pánik volt. Öklök emelkedtek a magasba, az emberek szitkozódtak, ordítottak. A tőzsdettkár a dobogóra rohant és hevesen csengett.

— A Yester tröszt és Kanadai szénbányák eladását felfüggesztem! — harsogta.

— Folytatni! — kiáltotta Habberton.

— Az árák rohamos zuhanása esetén jogom van az üzletet félbeszakítani!

— Én pedig követelém az eladás folytatását! Saját személyében teszem felelőssé minden kárért, amely önkényes intézkedéséből folyik.

A titkár kérlelhetetlen maradt.

— Az ügyet az elnökség elé terjesztem!

Croft úgy érezte, mintha jeges kéz markolta volna meg szívét. Néki már egészen mindegy volt, hogy felfüggesztik-e a részvények eladását és másnap fejeződik be a katasztrófa, vagy most mindjárt. Sokkal tapasztaltabb bankár volt, semhogy ne tudta volna azt, hogy az eladás felfüggesztésével még sohasem sikerült megakadályozni a részvények árfolyamának zuhanását. Ellenkezőleg, a spekuláció ilyenkor még jobban növeli a zűrzavart rémhírek terjesztésével. Ha másnap folytatják a részvények eladását, egészen bizonyos, hogy a százás árfolyamon alul fogják kezdeni és talán percek alatt már egészen lemorzsolódik értékük. Ezt már semmiféle hatalom nem

Kézimunkák

csipkeszövetek, függönyök és az összes kézimunkához való anyagok

WIEG TESTVÉREK cégnél

Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23

akadályozhatja meg. Hasztalan tenne közzé nyilatkozatokat arról, hogy a tröszt és a vasbányák üzletmenete zavartalanul jó, ennek már senkisémet adna hitelt. Trükk! Mentési kísérlet! — mondanák vállvonogatva.

Croft meg sem várta az elnökség döntését. Lassú léptekkel ment ki a teremből. Magába roskadt és szórakozott volt, nem vette észre, milyen szánakozva nézik mindenfelől, nem hallotta a megjegyzéseket, melyeket körülötte sügtak. De amikor a tőzsde kapuja előtti oszlopcsnarokba érkezett és le akart sietni a lépcsőkön, megdöbbenve hőkent vissza, mintha rémet pillantott volna meg. A tőzsde előtti széles tér tele volt emberekkel, akik magukból kikelve ordítottak. Valami vad, állati indulat üvöltött ki belőlük, gyilkos remegés a pénzért.

A kistrészvényesek voltak, akik a pánik hírére lihegve, halálos rémülettel rohantak ide, hogy hírt halljanak. A vagyonuk forgott kockán, a vérükön szerzett arany, földrengés rázta a biztosnak vélt tallajt, esztendők munkája, keservesen megkuporgatott dollárjaik semmivé váltak és otthon az asszony és a gyermekek, a reménytelen öregkor, minden eddigi munka meddősege. Erőszakkal akartak a tőzsdeterembe hatolni. Maguk sem tudták, hogy miért. Gyilkolni, zúzni, ököllel, foggal marcangolni mindenkit, aki odabenn van. Akik ezt a kegyetlen vihart kavarták.

— Gyilkosok! Haramiák! Tolvajok! Csalók!

A lincselés vérszagú dühe hajtotta őket. A rendőrök hasztalan feszítették ellenük mellüket. A gumibotok kegyetlenül csaptak az emberek vállaira és azok jajgatva, sírva, átkozódva görnyedtek össze. Tehetetlen dühükben a ruhájukat szaggatták, a hajukat tépték. Munkások, akik engedelem nélkül a műhelyekből rohantak ide és piszkos, zsíros munkaruhában, kócosan és feltűrt ingujjakkal a pénzükért ordítottak. Mit bánták, hogy kidobják őket állásukból? Vesszen hát minden... elúszott a pénz... ellopták. De vér fog folyni. Valaki ezért szörnyen megalkol!

Croft riadtan tette arca elé kezét. Mintha az összeomlás fúriái vijjonganának körülötte. Ő is elvesztett mindent. Együtt kellene ordítania a tömeggel. Valaki felis-

Izom és üzleti fájdalmakat

és a fejfájást csillapítják és megszüntetik a Togal-tabletták. Kérdezze meg orvosát! Minden gyógyszerárban kapható. Ára P 1.80

merte. És elbőgte magát: — Ott van Croft... a kutya... a bitang, aki tönkretett bennünket!

Az ordításnak egyszerre más színezete lett. Dühödött, vad, fenyegető. Sipolás, tajtékozó düh és egyszerre lódultak előre, hogy Croftot megragadják és darabokra szaggassák. Bele akartak gázolni a vérébe, sételőcsantani az agyvelejét, a poklok és szenvedések minden borzalmát rázúdítani. De a rendőrök pillanat alatt közrefogták Croftot és visszalódították a kapu mögé, melyet sietve bezártak. A kövek úgy kopogtak a tömör tölgyfaajtón, mint a jégeső.

— Erre jöjjön! — mondotta az egyik rendőr Croftnak.

A bankár gépiesen engedelmeskedett. Már nem volt ura sem eszének, sem idegeinek. Csak az évtizedek megszokott fegyelmezettsége parancsolt rá valami ijesztő, szörnyű némaságot. Összeszorított szájjal ment és hallgott.

A detektívek a tőzsde egyik titkos kapujához vezették. Az udvarban már ott állt egy autótaxi, abba beleültették. Óvatosságból két detektív is mellé ült. A nagy refordulásban, fejvesztettségben senkisémet vette észre a jelentéktelen, sűrű taxit, amely az egyik mellékutcába siklott. Croft ösztönszerűen megegyezően visszapillantott a tömeg felé. A tér fölött hatalmas lángoszlop és füst lobogott kísértetiesen. Az emberek menekülésszerűen ugráltak el a tűz mellől és Croft felismerte híres azurkék zománczott autóját. A tömeg ezen töltötte ki bosszúját. Pattogva, ropogva falták a lángok a gyönyörű alkotmányt, melynek minden részecskéje remekbe készült. Nem volt ember New-Yorkban, aki ne ismerte volna Croft híres Rolls-Roycát, amely már három díjat nyert az autószerzésversenyeken. A gyűlölet üvöltése bögött körülötte. Mintha nem is gépet, hanem eleven embert küldtek volna a halálba.

(Folytatjuk.)

Házi kozmetika

A haj őszüléséről

Írta: dr. Földes Miklós, kozmetikus orvos

Az évek haladtával a szervezet kopik, lassabbodik az egyes sejtek anyagcseréje. A hajhagymák sem képesek már kellő mértékben termelni a festékanyagot, mely a hajnak színt adja. A hajszál szintelenné válik. Ez a kezdete az őszülési folyamatnak. Főleg a halánték szomszédságában szokott kezdődni az őszülés. Átlagban 35—38 éves korban szoktak az egyes ősz hajszálak jelentkezni. Barnahajú egyéknél korábban, mint szőlkéknél és hosszúhajú nőknél hamarabb, mint férfiaknál.

Miként az öregedésnek a szervezet sejtjeiben végbemenő komplikált folyamatait sem sikerült eddig érdemlegesen megakadályozni, a korral velejáró természetes őszülést sem tudjuk kiküszöbölni, csak festéssel leplezni. A kozmetikának ezt az ágát már az ókori népek is művelték, ami-

ről a régi egyiptomi leletek is tanuskodnak.

De azt hiszem, mindnyájan megegyezünk abban, hogy a tisztaság öregkorral velejáró ősz fej nem rúg, de sérti szépérzékünket a ráncos öreg arc, melyet természetellenesen festéssel elért színek feketé haj övez.

Minthogy az ősz hajszálak eltüntetésének egyetlen lehetősége a festés, ennek módzatait fogom érinteni. Igen fontos a haját festés előtt zsírtalanítani. Ez szappanos vízzel, 2%-os szódaoldattal történik, egy kis szivacs, vagy puha borotvacset segítségével. Azután vízzel kell leöblíteni a haját és jól megszáritani. A haját tincsekbe osztjuk és puha fogkefe segítségével kenjük be a festőfolyadékkal.

Régóta használják az ősz haj festésére a dió kivonatot. Tusfestékkel is feketére festhető az ősz haj. 100 gr rózsavízben 3 gr gummiarabikumot oldunk és ehhez 5 gr kínai tust adunk. E festék ébenfeketére festi a haját, de nem tartós a hatás, hetenként ismételni kell a festést. Legmegbízhatóbb eljárás és legtartósabb a Henna és Reng növényi festékanyagokkal kekesfeketére való festés. Előbb

a Hennából készült pép kerül a hajra, egy óráig rajta marad, lemosás és szárítás után a Rengből készült paszta kerül ugyanígy alkalmazásba. E két kombinált növényi porral való egyszeri befestés körülbelül 2 hónapig kitart. Természetesen minden festett haj színe kopik és az utánővő ősz hajszálak zavarólag hatnak, ha nem gondoskodunk időnként az utánfestésről.

Az ősz haj festésénél bevált a légenyavas ezüstöldat is, különösen férfiaknál alkalmas a hajon kívül a bajusz és szakáll festésére. Fontos az utóbbiak festésénél, hogy a bőr ne színeződjék el. Ezt úgy érhetjük el, hogy a bajuszt kis fésűre fektetjük és csak a fésűre fekvő szálakat ecseteljük be. A bőrt előzetesen kollodiummal való bekenéssel védjük. Ugyanígy történik a szemöldök festése is. Használják még festésre az ólom, réz, vas, mangán és bismuth tartalmú anyagokat, azonban ezek legtöbbje káros a szervezetre. A napilapokban hirdett hajfestő fésűk is többnyire mérgező hatásúak. Általában az eddigiek alapján a hajfestőszerek megválogatása nagy körültekintést és óvatosságot igényel.

MIT FŐZZEK?

- Március 11. Szerda:** Gombaleves, töltött bárány parajfőzeléssel, hájaskifli. **Vacsora:** Debreceni tormával, sajt, gyümölcs.
- Március 12. Csütörtök:** Áttört borsóleves, libaháta sütve párolt káposztával, gesztenyeszelet. **Vacsora:** Sertésmájpástétom céklával, vegyes kompót.
- Március 13. Péntek:** Savanyú tojásleves, tejjel és vajjal, sült hal petrezselymes kifliburgonyával, túrós és mákos rétes. **Vacsora:** Töltött tojás vajmártással, vegyes sajt, gyümölcs.
- Március 14. Szombat:** Velőgombóclevés, majoránnás metélt, diófelfújt. **Vacsora:** Meleg sonkacsülök tormával, sajt, gyümölcs.
- Március 15. Vasárnap:** Ragoulevés, libamájrizotto, töltött csirke sült burgonyával, ecetes uborkával és paprikával, Rigó Jancsi. **Vacsora:** Szárdinia citrommal, hideg sült vegyes komppal, sajtok.
- Március 16. Hétfő:** Húsleves daragaluskával, velőcsont pirított zsemlyével, főtt hús paradicsommártással, rakottburgonya, csöröge. **Vacsora:** Friss hurka, kolbász sütve káposztasalátával, gyümölcs.
- Március 17. Kedd:** Lebbencsleves, töltött rostélyos, burgonya krottelt ecetes uborkával, málnáspité. **Vacsora:** Vese-velő párolt burgonyával, céklával, sajt, gyümölcs.
- Március 18. Szerda:** Zöldségleves, párolt libamell lencsefőzeléssel, dióspatkó. **Vacsora:** Becsínált csirke rizskörítéssel, gyümölcs.
- Március 19. Csütörtök:** Karfiolleves, székelygulyás, tejelepögdöcs. **Vacsora:** Beefsteak tükörtojással, vajban párolt zöldborsókörettel, gyümölcs.

Március 20. Péntek: Halikraleves, gombás rizs tükörtojással, túrósgombóc. **Vacsora:** Kírántott hal, burgonyasaláta tartárral, gyümölcs.

Egyszerű étlap

- Március 11. Szerda:** Gombaleves, töltött metélt. **Vacsora:** Debreceni tormával, gyümölcs.
- Március 12. Csütörtök:** Áttört borsóleves, sertéscsomb párolt káposztával. **Vacsora:** Burgonya héjába főzve vajjal, gyümölcs.
- Március 13. Péntek:** Savanyú tojásleves, túrósgombóc. **Vacsora:** Kávé, vajaskenyér, gyümölcs.
- Március 14. Szombat:** Paradicsomleves, majoránnás hús galuskával körítve. **Vacsora:** Tea, szárdellás vaj, sajt, alma.
- Március 15. Vasárnap:** Ragoulevés, töltött csirke sült burgonyával, ecetes uborkával, csöröge. **Vacsora:** Hideg felvágott, sajt, gyümölcs.
- Március 16. Hétfő:** Húsleves darával, főtt hús paradicsommártással, burgonyapiré. **Vacsora:** Friss hurka sütve káposztasalátával.
- Március 17. Kedd:** Lebbencsleves, töltött felső babfőzeléssel. **Vacsora:** Vajaskenyér, sajt, gyümölcs.
- Március 18. Szerda:** Zöldségleves, burgonyametélt. **Vacsora:** Rizsáshús, gyümölcs.
- Március 19. Csütörtök:** Karfiolleves, székelygulyás. **Vacsora:** Tea, császárhús, gyümölcs.
- Március 20. Péntek:** Halikraleves, lekváros derelye. **Vacsora:** Paraj, bundáskenyér, gyümölcs.

Kézimunka-rajzaink ismertetése

Sztór függöny (2-ik oldalon), *Wieg Testvérek* kézimunkaháza terve (Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 23.). Uriszobába, vagy ebédlőbe alkalmazzuk. Fehér, vagy ecéri, selymfényű tusszorra madeira és kézi azzsural készítjük. Az alsórészt duplán visszahajtjuk és a felsőrészhez hozzá azzsurozzuk. A fodrot egy keskeny betéttel dolgozzuk a függönyhöz. A fodor széle 5 cm. széles rojtot varrunk. E függöny nyers selyemből is előállítható. A függöny mérete fodorral együtt 150 x 280 cm. 150 cm. széles tusszor, vagy nyers selyemből 2.35 m. szükséges, 5 cm. széles rojtból 3 méter, keskeny klópli csipkebetét 1 1/2 m. A függöny fehér, vagy ecéri selymfényű tusszorral előrajzolva, fodor anyaggal együtt 27.— P
Hozott anyagra előrajzolás díj 5.— «
Szűrt sablonja 6.— «
Nagyobb, vagy kisebb méretű függönyre külön árajánlattal és mintával szolgálunk. Mindenféle függönyanyaggal szolgálhatunk.

Szárnyfüggöny (3-ik oldalon), *ERMA* kézimunkaház (Budapest, VIII., József-körút 11.) terve. A függöny magas himzéssel van díszítve, a fodrok pettyes csipkeszövetből, a függöny-szárny és a drapéria síma tüllből készül. Rendes méretű 150 x 320 cm. kivitelben kézi himzéssel dúsan himzeve 120.— P
Mindhárom motív dupla tüllrel előrajzolva 7.— «
Hozott anyagra előrajzolva 2.— «
Szűrt sablonjai (2 drb együtt) 1.50 «
Szükséges tüll 10 m. 300 cm. szélességben á P 5.20. 52.— «
2 m. 300 cm. széles pettyes csipkeszövet á P 8.80. 17.60 «
Az összes függönyanyagok legjutányosabb napi árban kaphatók.

Kelím ebédlőasztalterítő (4-ik oldalon), *ERMA* kézimunkaház (Budapest, VIII., József-körút 11.) terve. Újszerű stílizált mintával 180 x 220 cm. méretben. Ezen kelímminta urálja ma a divatot. Selymfényű kelíma anyaggal dolgozva, gobelinszerűen hat és gyorsan kész. Színezése a legszebb pasztellárnyalatok harmonikus összeállításában művészi érzéssel. Készíthetjük gyapjúfonállal, selymfényű kelíma anyaggal, vagy pedig colmena selyemmel. Az árat minden kivitelben alábbiakban közöljük:
170 x 210 cm. méretű ovál alakban előhúzza, illetve az egész minta konturozva, 1/8 része teljesen himzeve, összes anyaggal, prima imperial gyapjúfonállal 88.— P
Ugyanaz selymfényű kelímával 110.— «
Ugyanaz colmena selyemmel 135.— «
Előfestve elsőrendű Aida-kanavára 45.— «
170 x 170 cm. négyszögű alakban, előkonturozva, 1/8-ad részben himzeve, gyapjúfonállal 72.— «
Ugyanaz kelíma selymfényű anyaggal 95.— «
Ugyanaz colmena selyemmel 115.— «
Előfestve prima minőségű Aida kanavára 40.— «
Imperial gyapjúfonal kg-ja 11.50 «
Selymfényű kelíma kg-ja 18.— «
Colmena selyem kg-ja 24.— «
Kívánatra az anyagokból mintát szívesen küldünk.

Madeira milió (5-ik oldalon) *Wieg Testvérek* kézimunkaháza (Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 23.) terve. Mérete 80 x 80 cm. elsőrendű pamutvászonra előrajzolva 2.50 P
Elsőrendű lenvászonra előrajzolva 5.50 «

Elsőrendű lenbatisztra előrajzolva 8.— «
Hozott anyagra előrajzolás díj 1.20 «
Szűrt sablonja 1.20 «
Ugyanezen terítőt asztalterítő nagyságban is szállíthatjuk. Hozzávaló anyagból mintával szolgálunk.

Tortalapok (6-ik oldalon), *Wieg Testvérek* kézimunkaháza (Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 23.) terve. 30 x 30 cm. méretben finom batisztsifonra előrajzolva darabja 80 P
Finom lenbatisztra előrajzolva darabja 1.50 «
Hozott anyagra előrajzolás díj 30.— «
A négy darab szűrt sablonja 2.40 «
Anyagmintákat választásra szívesen küldünk.

Kocsitakaró (6-ik oldalon), *ERMA* kézimunkaház (Budapest, VIII., József-körút 11.) terve. 90 x 100 cm. méretben plisszírozott fodorral, finom lenbatisztra előrajzolva, a fodorhoz szükséges anyaggal és azzsurbetéttel 12.— P
Opálbatisztra előrajzolva 8.50 «
Batisztsifonra előrajzolva 7.50 «
Kézi himzése és varrása 15.— «
Géppel való himzése és varrása 10.— «
Hozott anyagra előrajzolás díj 1.— «
Szűrt sablonja 1.50 «

Brokát ebédlőasztalterítő (8-ik oldalon) *ERMA* kézimunkaház terve (Budapest, VIII., József-körút 11.). Mérete 180 x 180 cm., brokát, bársony, 5 drb gyümölcsös gobelin motívval, aranybortniból van ízleszen összeállítva. Az alapszín sötétzöld. Finom aranyszövésű brokátból készítve 350.— P
Ugyanilyen kivitelben, brokátból, de nem arany átszövésű 290.— «
Szabásrajza teljes nagyságban 5.— «
Az összes hozzávaló anyag jutányos napi áron beszerezhető.

Uzsonna (zsúr) terítő garnitúra 4 db szalvétával (8-ik oldalon) *Wieg Testvérek* kézimunkaháza terve (Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 23.). Angol madeirával és lapos hímzéssel hímizzük fehér vászonra gyöngyfónállal, vagy Mekka fonállal, melyek a mosás után is megtartják fényüket. A terítő 100 x 100 méterben vászonra előrajzolva 4 szalvétával (szalvéta 25 x 25) 6.— P 120 x 120 méterben, szalvéta 30 x 30 előrajzolva 8.— « A terítő és a szalvétákat színes szegővel díszítjük, mely célra a legalkalmasabb az Indantren bortni 2 cm. szélességben. Kapható kék, fraise, vagy sárga színben. Szeghetjük színes vászonnal is, mely különféle színekben 170 cm. szélességben kapható. A terítőt más méretben kertiasztal-terítőnek is készíthetjük. A hozzá szükséges fehér vászon 130 és 150 cm. szélességben, valamint az összes hímzőanyagok legolcsóbban beszerezhetők. Mintázott árajánlattal szívesen szolgálunk. Hozott anyagra az előrajzolás díja, a terítő és 4 szalvéta 3.— P Szúrt sablonja 3.— «

HÁZTARTÁS

Májpüréleves. Borjumáját megreszelünk, egy kanál vajban apróra vágott vöröshagymát megpirítunk, adunk bele egy csipetnyi paprikát, borsot és a reszelt májat beleöntjük, kis ideig pároljuk, azután hintünk reá egy evőkanál lisztet, feleresztjük hideg húslevessel, vagy csontlével és együtt főzzük egy félórát. Tálalás előtt szítán áttörjük, ízlés szerint megsózzuk. Egy deci tejfelt egy tojássárgájával eldörzsölünk levesestálban, a forró levest ráöntjük. Zsirban, vagy vajban pirított zsemlyét adhatunk hozzá.

Hasélepeány (előétel). 25 deka vaját, 25 deka lisztet, 1 egész tojást, 2 tojássárgáját, kevés sót, félborospohár borral és annyi vízzel, hogy rétestészta keménységű legyen, összegyúrunk és jól eldolgozzuk és négyeszer úgy hajtogatjuk, mint az íróstészta. Az utolsó hajtogatáskor a tésztát két részre osztjuk, egyik részét megfelelő nagyságú tepsiben megsütjük, ha félig megsült, a következő töltelékkel töltjük: sült borjúhús megdarálunk, kevés hagymás zsír-

ban párolni tesszük, adunk bele borsot, sót, zöldpetrezselymet, s ha megpároltuk, adunk bele két tojás habját és mikor kihült, a félig megsült tésztát tetejébe bekenjük vele, a tésztát másik felével betakarjuk és forró sütőben megsütjük. Mikor szép pirosra megsült, apró kockákra felvágjuk és azon forrón adjuk fel.

Fehérpecsenye zöldpetrezselyemmel és hagymával. A fehérpecsenyét megtisztítás és megmosás után kiverjük és megsózzuk. Lábosba zsír teszünk, megforrósítjuk, a húst megforgatjuk benne, vizet öntünk alá, lefödve, mindig vizet öntve alá és többször megforgatva, puhára pároljuk, minden oldalát megpirítjük. Apróra vágunk egy marék zöldpetrezselymet és egy gerezd fokhagymát. Tálalás előtt a húst vékony szeletekre vágjuk, forró tálra helyezük, a fokhagymás zöldpetrezselyemmel egyenletesen egész végig behintjük, rozsdás levéllel végig leöntjük, hogy megforrósodjék. Kőrítésnek adhatunk hozzá pirosra sült burgonyát, salátát és uborkát.

Bárány töltve. A megmosott bárány elejét kés segítségével felfeszítjük és a következő töltelékkel megtöltjük: 3 evőkanál zsemlyemorzsat egy evőkanál zsirban világossárgára megpirítunk, 6—8 deka szalonnát, 3 keményre főtt tojást apró kockára felvágunk és egy késhegynyi apróra vágott petrezselyemzölddel együtt tálba tesszük, adunk hozzá 4 egész nyers tojást, megfelelő mennyiségű sót, borsot, szerecsendióvirágot és törött safrányt. Jól összekavarjuk és kis kanállal a bárányhúst egyenlően megtöltjük, azután a lyukat bevarrjuk, tálba tesszük, fővő vízzel leforrázzuk, a vízből, ha kivettük, megsózzuk, felületét meghintjük lisztel, paprikával, tepsibe tesszük, mellé adunk megfelelő mennyiségű zsírt, vizet, sütőbe helyezük és többször öntözgetéssel puhára, ropogós pirosra megsütjük. Vigyázzunk, hogy míg a liszt és a paprika megkeményszik, ne öntözzük le a tetejéről. Ha kész, szépen felszeljük és rozsdás zsírt aláöntve adjuk fel. Salátát adunk mellé. Tölteléknek egy másik módját is használhatjuk: egy zsemlyét vízbe áztatunk, kiesavarjuk, beletesszük egy tálba, melyben egy nagy diónagyságú zsirt eldörzsölünk, azután adunk hozzá egy keményre főzött tojást megreszelve, egy késhegynyi apróra vágott zöldpetrezselymet, 2 egész nyers tojást, megfelelő mennyiségű sót, borsot, jól összekavarjuk és ezzel töltjük meg a húst.

Fogas kirántva. A fogast megtisztítjuk, ujnyi vastag szeletekre felvágjuk, bőrét több helyen bevágjuk, megsózzuk, panirozzuk és bő zsirban szép pirosra megsütjük. Forróan adjuk fel. Petrezselymes burgonyát és citromszeleteket adunk hozzá.

Ne használjon
sok
Coty parfümöt,
mert néhány csepp elég,
megittasul tőle

*

COTY „L'AIMANT“

Édeskés, bődtöltő álom, trópusok forró éjszakája

COTY „CHYPRE“

Az agyonuntöltött és soha el nem talált üde, valódi »Chypre« a ciprusi rüderők színes tollú madárdala

COTY „L'ORIGAN“

A párisi Coty-cég világhírű kreációja, az elismert név megeremtelje. Tompafényű bárhangulatok halk sikolya

COTY „PARIS“

Egy külföldi utazás gyönyörei. Előkelő szállók halljának egy-egy elsuhanó felhője. Izgató illat

COTY „ÉMERAUDE“

A megtestesült eszményiség. Arisztokratikus titok. Nagy dámák csáb-illata

COTY „LA JACÉE“

A büszke tekintetű, megközelíthetetlen úrnő előkelő tekintélyt szerző, hívós illata

COTY „STYX“

Világhírű művésznők, sztárok nemes prémjének gazdagságát jelentő, nemzetközi illata. Különös nehéz illat

COTY „L'OR“

Játékaszatók guruló aranyainak, a változó szerencse izalmának excentrikus illata. Érdekes alkalmi illat

COTY „VIOLETTE“

„LILAS“
„CYKLAMEN“
„IRIS“

Provence mezőinek üvegbefojtott csokra

**Utánozhatatlanok,
legyőzhetetlenek,
fenségesek**

Eredeti üvegekben kis P 6.50
Eredeti üvegekben közep P 10.50
Eredeti üvegekben nagy P 18.—
és luxuscsomagolásaink P 31.—

**Minden szaküzletben
kaphatók**

Magyarországi központ: MIHÁLY OTTÓ
gyógyáru-nagykereskedés Budapest,
VI., Podmaniczky ucca 43

A Magyar Uriasszonyok
Lapja olvasóinak garancia
mellett ajánlja

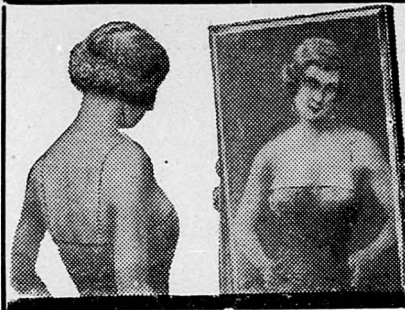
Staufer
világ márká
és pedig

**Dobozos Emmenthall
Block**

valamint a többi ismert márkák csak a legfinomabb minőségben.

Minden anya, ha gyermekét jól akarja táplálni: Staufer MEDVE dobozos emmentált vesz neki.

Mindent itt kapható!

3—5 hét alatt

GYÖNYÖRŰ LESZ A KEBLE

a világhírű párisi módszer segítségével, akár fejletlen és satnya, akár pettyűt és lógó a melle.

Ki akarja fejleszteni? Akarja, hogy újra ruganyosá váljék? Akarja, hogy tessék? Akarja, hogy szeressék?

Kérjen ingyen felvilágosítást!

EXUBER BUST RAFFERMER

Megkeményíti és ruganyosá teszi a keblét,

EXUBER BUST DEVELOPER

kifejleszti az elmaradt mellet.

Mind a két módszer külső eljárás és teljesen ártalmatlan. Nem kell semmit szedni, nem kell diétát tartani, nem kell fárasztó testgyakorlatokat végezni. 20 év alatt minden esetben bevált! Orvosok ajánlják! Sok színpadi nagyság és filmsztár, akinek alakját csodálják és irigylük, a párisi módszernek köszönheti sikereit.

UJALVANY

A »Magyar Uriasszonyok Lapja« hölgyolvasói díjmentesen, diszkrét, cégjegyzés nélküli lezárt borítékban minden utasítást megkapnak a kebel fejlesztésére ruganyosá tételére vonatkozólag. (A nem kívánt módszer áthuzandó.)

Név:

Cím:

Mme Helene Duroy, H. 305. B.
Rue de Miromesnil 11, Paris (VIII)
Olvasható írást kérünk! 40 filléres bélyeg mellékelendő.

Gyűszűfánk (levesbevaló). Egy evőkanál liszttel dörzsöljünk szét egy fél-diónyi zsírt, tegyünk bele 2—3, vagy 4 tojássárgáját, gyúrjuk el, nyujtsuk el félujjnyi vastagra, gyűszűvel szagassuk ki és bő, forró zsírban süssük ki szép halványpirosra. Habszedő kanállal forgassuk meg és ha megpirult, szedjük ki. Leves mellé adjuk.

Halkrém. 20 deka marinírozott angolna, 4 finom fajtájú oroszhal, vagy 3 ostsee-hering, 4 szárdinia: ezeket finomra összeaprítjuk, 2 nyers tojássárgáját, 2 kemény tojást finomra megvágva, 2 főtt, reszelt burgonyát, 1 reszelt nyers almát, kevés cukrot, egy citrom levét, a szárdiniáról az olajat mind jól összekavarjuk és 4 deci keményre felvert tejszínhabbal összevegytjük, csúcsosan felhalmozzuk táltra, kaviárral és szárdellagyűrűkkel díszítjük és citromszeletekkel rakjuk körül. Ezen mennyiség 12 személyre elegendő.

LÁNG M. CSÁSZ. ÉS KIR. UDV. SZÁLLÍTÓ

TELEFON: AUT. 880-18

PORCELLÁN, ÜVEG- ÉS DÍSZÁRURAKTÁR
BUDAPEST, IV. PÉTFŐI SÁNDOR-U. 17
SAJÁT PORCELLÁN-FESTÉSZTET!

Gyomorégésem megszünt! Híala Cigelka „ISTVÁN” sóscarbonátumos forrásviznek. Kapható mindenütt. Vezérképviselet: Sas-u. 29. Tel.: 120-20

RECEPTEK

Csokoládétöltelékes kuglóf. Egy evőkanál fagyoszírt egy tálban habzásig eldörzsölünk, adjunk hozzá 2 egész tojást, egy kávéskanál sót, 2—3 evőkanál porcukrot és 3 deka élesztőt langyos tejben feloldva. Félkiló liszttel és megfelelő mennyiségű langyos tejjel puha kuglóftésztát készítünk, kanállal jól kiverve, hogy hólyagozzon. Ekkor táblára kitesszük, elnyujtjuk és a következő töltelékkel tesszük reá: 4 kanál tejben feloldunk 3 szelet csokoládét, adunk bele 12 deka darált mandulát, 12 deka porcukrot és összekavarjuk. Ha kemény volna, egy pici tejet adhatunk hozzá, hogy puhább, pépszerű legyen. Rákenjük a tésztára, összegöngyöltjük és kerekre összefogva, a kuglófformába tesszük, melyet előbb zsírral kikentünk és zsemlyemorzsával meghintetünk. Meleg helyre tesszük, fedővel letakarjuk és ha jól megkelt, sütőbe tesszük, rendes tűznél szép pirosra sütjük. *Hegyesy Mártonné*

Diós rácos. 10 deka cukor, 30 deka liszt, 15 deka zsír, vagy 22 deka vaj, egy egész tojás, kevés citromhéj. Ezeket összegyúrjuk. Felét kikent, lisztezett tepsibe tesszük, ízzel megkenjük, a többi részéből rácsot készítünk, előbb azonban diótöltelékkel megtöltjük. Négy tojássárgáját 25 deka vaniliás porcukorral elkavarunk, míg kemény lesz, 20 deka darált diót könnyen belekavarunk. *Láng Józsefné*

Szerecsen ingben. 10 $\frac{1}{2}$ deka vajat habosra kavarrunk, 6 tojássárgáját 10 és fél deka cukrot egy félóráig kavarrunk, 10 és fél deka reszelt, vagy puhított csokoládét, 10 és fél deka darált mandulát, vagy diót hozzákeverünk és 6 tojás kemény habját. Gőzben egy óráig dunsztoljuk. Kiborítjuk és hidegen vaniliás tejszínhabbal bevonjuk. *Ferenczy Imréné*

Mézespogácsa. Gyúrotáblán 7 deci lisztbe mélyedést csinálunk, 5 deka cukrot, 1 kávéskanál fahéjat, 1 késhegynyi szegfűszeget, egy késhegynyi sóda-bikarbonát teszünk bele. Egy tálban elkeverünk 2 $\frac{1}{2}$ deci langyos mézet, 15 deka vegyes, finom apró kockákra vágott cukros gyümölcsöt. Ezt is a többihez tesszük és az egészet eldolgozzuk. Kinyujtjuk, pogácsákat formálunk belőle és kikent, lisztezett tepsire tesszük, a következő mázzal bevonjuk: 1 tojásfehérjét 4 deka cukorral, egy deka liszttel habverővel habosra verjük, a pogácsákra kenjük és mérsékelt tűznél megsütjük. *Sárkány Zsigmondné*

Hájastészta. $\frac{1}{2}$ kg szitán áttört hajat gyúrunk össze 25 deka liszttel. 75 deka lisztet, kevés sót, egy evőkanál ecetet langyos sósvízzel rétestésztának fel-

verünk és egy óráig pihenni hagyjuk. Azután kinyujtjuk, a liszttel elgyárt hájat közé tesszük, háromszor nyujtjuk félórás időközökben, negyedik nyújtásnál fél kisujjnyi vastagra hagyjuk, tizes késsel kockákat vágunk, tetszésszerűen ízzel megtöltjük, egymásra hajtjuk, forró sütőben kisütjük.

Szalay Gézané

Csokoládés pité. 28 deka lisztet 15 deka vajjal, egy evőkanál cukorral, egy egész tojással, kis vaniliával, tejjel tésztának gyúrunk. Két részre osztjuk és a következő töltelékkel töltjük: 5 tojás sárgáját 20 deka cukorral habosra keverünk, teszünk bele finomra tört vaniliát, 7 deka lehéjazott, darált mandulát, 3 tábla reszelt csokoládét, 5 tojás habját, ezeket összekeverjük, a tésztára kenjük, a másik lappal beborítjuk és kisütjük.

Sátory Istvánné

Lapos ánizs. 14 deka cukrot 3 egész és 4 tojássárgájával habosra keverünk. Forró vízzel telt edénybe állítjuk és közé keverünk 14 deka lisztet, egy fél kávéskanál megmosott ánizsmagot. Kikent és lisztezett tepsibe vékonyra öntjük, kisütjük. Azalatt, míg sült, egy tojás fehérjéből kemény habot verünk, teszünk bele 3 és fél deka cukrot, 1 és fél deka lisztet, összekeverjük, a kisült tészta tetejére tesszük és újra sütjük. Ha kihült, szeletekre vágjuk. *Hidy Sándorné*

Töltött fánk. $\frac{1}{2}$ liter tej, 8 deka vaj egy lábosban tűzön felforrallandó és állandó keverés mellett 14 deka lisztet hozzákeverünk s addig verjük, míg egészen sima lesz s a lábostól elválik. Kihűtjük, 2 egész tojást, 3 tojássárgáját, kevés sót, 2 kanál cukrot s egy finomra vágott citromhéjat keverünk még hozzá. Egy tepsit kikenünk zsírral, behintjük liszttel s az elkészített tömegből diónagyságú darabokat teszünk a pléhre, jó tűznél világosbarnára sütjük. A fánkokat, ha kihültek, alul egy darabon késsel bemetesszük, de úgy, hogy az alja egész maradjon, a belét kiszedjük, vaniliakrémmel megtöltjük, 12 deka töröttcukrot víz nélkül a tűzön világosbarnára pirítunk, ebből a fánkokra felül teszünk egy kávéskanálnyi, szépen elsimítjuk, papírtokba tesszük és hideg helyen tartjuk. *Fazekas Barnáné*

Csokoládéfánk. 35 deka lisztet 7 deci forró tejjel leforrázunk, vigyázva, hogy ne legyen esomós. Hülni tesszük s azután adunk bele 2 kávéskanál rumot, csipet sót, egyenként 12 tojás sárgáját és jól kidolgozzuk. Kidolgozás után 6 tojás kemény habját könnyedén hozzáadjuk. Kanalanként forró zsírba szagadjuk és kisütjük. Vaniliás, cukros csokoládéban megforgatjuk. *Hajnal Ibolyka*

Tanácsot kérnek

Nagyon kérem kedves előfizetőtársnőimet, szíveskedjenek velem közölni, hogy van-e közöttük, kinek tüdőbaját meggyógyították magasfrekvenciájú ibolyasugarakkal, vagy Röntgen-besugárással, vagy parafin-befecskendezéssel? Kétoldali tüdőcsücsuhurutban szenvedek és hálás köszönettel venném, ha valaki jó tanáccsal segítségemre volna.

Szív. üdv. »Szőke asszony«

Kedves olvasótársnőim közül ki tudna ajánlani olyan keresztény, gyermek-szerető, feltétlen úricsaládót Budapesten, Miskolcon, vagy Egerben, ki jeles tanuló 11 éves gimnazista kisleányomat jövő tanévre teljes ellátásra magához venné, hol zongora is van, hogy gyakorolhatna. Leveleket »Gyógyyszerészsé« jeligére kiadóba kérek.

Kedves olvasótársnőim szíves segítségét kérem, ha nem tekintik a fáradságot, írják meg, hogy hol lesz közel jövőben tanítói állás üresedésben. Szíves válaszukat »Ref. tanítónő« jeligére kiadóba kérem.

Igen szépen kérem kedves olvasótársnőimet, közöljék lapunk útján a pirított máj receptjét. Szívességüket köszöni

»Egy brassói kislány«

Olvasóink köréből az alábbi dalok szövegének megküldését ezúton kérik: »Dr. G. J.-né« jeligére: »Lekaszálták már a rétet«, »Nótás asszony« jeligére: »Mért van kőből a Te szíved«, »Úgy szeretnék hinni magának«, »Azt mondják, hogy tavasz nyílik«, »Maga lesz a végzetem«, »Sári« jeligére: »Kislány, hallod a muzsikát?«, »Magdi« jeligére: »Bocsásson meg, hogy búcsú nélkül hagytam el magát« és »Mi lehet az oka annak, tán csillagos az ég!«

Üzenetek

»Gyermekvédő Liga«. Névtelen levelekre nem válaszunk. Ha valakitől szívességet kérünk, illő, hogy bemutatkozzunk vagy a hozzá intézett levelet legalább aláírjuk. Szerk.

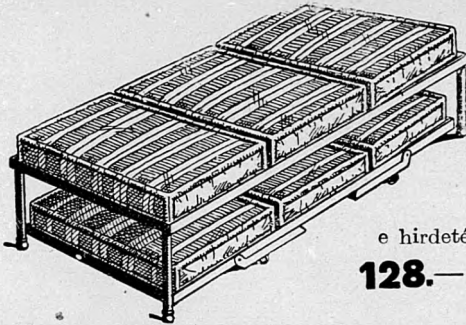
»Farsangi furesaságok.« Még farsangi furesaságnak is túlmerész, ahogy az egyes betűkből — szavakat egymás mellé illesztve — verset akart fabrikálni. Nem sikerült. Büntetést érdemelne a kritikus, ha még egyetlen szót vesztegetne rá. Szív. üdv. Szerk.

»Orfanik.« Az irodalom a legkegyetlenebb munkaadó. Született írónak ad csak kenyeret, azoknak is csak úgy szűkösen. Ha valóban kenyérkérdés az irodalmi működése, úgy sietve váljon el tőle, mert éhenpusztul mellette. Szív. üdv. Szerk.

Hálószoba - az ebédlőben

**Nappal:
heverő!**

**Éjjel:
2 egyforma
ágy!**

Pótágy oldalt
húzható ki!

Ára a hó végéig:
138.— P helyett

e hirdetésre hivatkoznak

128.— P matracokkal!

HAIDEKKER acélbutorgvár Budapest,
Üllői-út 48/73 Fiók: Fiumei-út 3

»A pesti farsang ötven évvel ezelőtt.« A téma nem lett volna érdektelen, ha színesen, humorral adja vissza az akkori farsangi életet. A mulatságok száraz felsorolása nem szórakoztatja az olvasót.

Szív. üdv. Szerk.

»M. I., Keszthely.« Urinök Otthona lakcíme: Budapest, V., Alkotmány-u. 4. Bővebb felvilágosítást méltóztassék oda fordulni. Szív. üdv. Szerk.

»Tokaj 1931.«, »Havasi gyopár«, »Labcseán«, »B. Béla«, »Japán nippek fekete-ben«, »Az ég«, »Villamos« nem közölhetők. Szív. üdv. Szerk.

»Kain«, »Mefisztó«, »Vera«, »Wilde«, »Ábel«. Kézírások analizálásáért egyenként 2 pengő díj küldendő. Kérjük az összeget pótlólag beküldeni, mert addig nem juttathatjuk el grafológusunkhoz írásait. Üdv. Szerk.

»D. N. M., Három házasság, A gépíró és Lányok sorsa« novellák a női lélek studiumai akarnak lenni, azonban hiányzik belőlük a mélység. Nem tudta felkutatni ezeknek az örök problémáknak azokat a nüanszait, amelyek nélkül könnyű, felszínes munkát végez csak az író. Gördülékeny stílusa szerencsésen átszeli és felelteti mondanivalói hiányát. Jobbakat várunk.

Szív. üdv. Szerk.

»Hajdu gyerek.« Kedves írások, de részben terjedelmük, részben stílusuk miatt közlésre még nem alkalmasak. Talán később, amikor a »hivatalos stílus« írói stílussal bírja felcserélni.

Szív. üdv. Szerk.

»Gyógyszerészné.« Receágyterítő minitát alkalmilag fogunk hozni, de abba még két-három hónap is beletelik. Méltóztassék az elmúlt évi kézimunkamellékleteinket átnézni, azok között feltétlenül talál ágyterítőbe alkalmas motívumokat, sőt az ágyterítő szélére alkalmas széles csipkemintát is. Ha azonban néhány hónapig várhat az elkészítéssel, úgy kérjük szíves türelmét.

Szív. üdv. Szerk.

»A fiú szíve telefonon beszélget agyával.« Nem vált be.

Szív. üdv. Szerk.

»Három vers.« Mindhárom versben lendületes erőt éreztet, azonban ez a megkapó erő a vers teljes felépítésénél lelkad. Amilyen biztató a megindulás, olyan mértékben érezhető a hanyatlás is. Sokat kell még fejlődnie.

Szív. üdv. Szerk.

»Ezúton mondok hálás köszönetet azoknak a kedves olvasótársnőimnek, akik szívesek voltak epehólyag-gyulladásom gyógyítására tanácsot adni.

Hálás köszönettel »T. Sz.«

»L. Irén.« A kért datolyaszélet receptjét szívesen küldöm. Kell hozzá 25 deka datolya, 25 deka dió, 25 deka porcukor, 3 tojástehérje, 3 evőkanál erős fekete-kávé és 2 töltetlen karlsbadi ostyalap. A 3 tojástehérjét, a kávé és a cukrot egy habütben, amely állandóan forrásban levő vízbe van állítva, kemény habbá verjük (kb. 15 percig), akkor a melegről levesszük és a hosszút, keskeny csíkokra vágott datolyát és diót hozzákeverjük, az egész masszát rákenjük a két ostyalapra jó vastagon (másfél centire), azután langymeleg sütőben megszáritjuk és hidegen keskeny, hosszú szeletekre vágjuk.

Szív. üdv. Sz. K.-né.

»Egy külföldre vágó.« Névtelen levelet nem veszünk figyelembe. Szerk.

»Szomorú élet« vígasztalan sötétjéből hull felém egy remegő asszonyi kéz és majdnem hihetetlen vergődések között könyörög: »Nagyon kérem, válaszoljon soraimra, hisz oly jó szívvel szokta megsimogatni a kétségbeesett panaszkodók szívét, lelkét. Mondjon nekem is egy pár vígasztaló szót, hisz azt nélkülözöm éveken át. Öreg édesanyámat, aki beteges, nem merem panaszaimmal felkeresni. Így Önt kérem, szóljon hozzám! Igen, tegye meg, még egyszer kérem és küldöm Főszerkesztő úrnak meleg, hálás kézzorításmat és üdvözlémet.« Nagyságos Asszonyom, az élet sötét rejtelmeit, rosszaságát, gonoszságát megismertem, de az Ön sorsához hasonló a szüntelen hullámzó panaszok között sem fordult elő. Higyje el, sajnálom, hogy a levelét, mint tükröt, nem tarthatom a férfi, a

férje elé, hogy piruljon el, ha magára ismer benne. Brutalitás? Finom, gyöngéd, hízelgő szó, ami olvasása alatt kiszakad az ember lelkéből. Gonoszság? Angyali jóságot jelent a megalázások, a sértések, az ütések mindennapi programjával szemben. Egy ember, akinek hivatása a legnemesebb lelket kívánó emberi foglalkozásokhoz tartozik, aki feleségével szemben Lucifer szerepét tölti be. Rossz a hasonlat, mert Lucifer elgáncsolhatatlan gavallér, grand-seigneur hozzáképest. Évek sora alatt felgyülemlt könnyek a házassága zsilipjét csapkodják, gyöngítik és hiányzik a szerető, megértő szív, a gyöngéd kéz, hogy levezesse, hogy felszárítsa, pedig még mindig új élet zöldülhetne ki a könny tengerében süllyedő otthonból. A fiatal, tizennyolcéves leány, ha elébe tartják ezt a képet, nem hihette volna el, hogy az valóságot ábrázol és az emberi jóságban bízó hitével adta volna oda szívét akkor is a nálánál jóval idősebb férjnek, akiről feltételezte, hogy szeretetért, bizalomért, hűségért hasonlóval ajándékozza meg. Az évek, mintha a gonoszság, a komiszság társául szegődtek volna, kirabolták a lelkét, elvitték az élet szeretetét és megfosztották mindentől, a reménység lehetőségétől, hogy még minden jóra fordulhat, hogy a szív emberi szívvé válhat és emberben emberi lelket is találhat. Így üressé váltan, dideregve, egy jó szó hangjára lesve, egy símogató kéz távoli lendületét, gyöngédségét kérve, magábahullottan harcol a gondolatokkal s nem tudja, mit tegyen. Hova menjen, mikor tizennyolcéves korától csak asszony volt, aki nem ismer más hivatást asszonyi hivatásán kívül. Hiszen olyan könnyű elúzni egy asszonyt az otthonából, nem kell ahhoz korbács. A cselédséghez finom, megértő, elnéző az »úr«, de az általa választott úrleány szűnyoghíbai elefantokká nőnek a szemében. És elefánt módon jár ki a megrovás érte. Ha szerető, símogató asszony akar lenni, leinti; ha félrevonul, hogy ne legyen terhére, teher a személytelenségével és teher maga a gondolat, hogy van. Szegény, szegény kicsi asszony, ki áldozata lett a férfinak, tegyen még egy kísérletet a jóságával, a szeretetével. Tudom, nem mondok újat ezzel, mert míg a lelkét feszítő panaszos sírása az írásig jutott, addig magától, tanács nélkül is megkísérelte a béke megteremtését. Nem sikerült. Eddig a hangtalan jósága, tűrése nyomán a legszerencsétlenebb házaselet támadt. Most, mikor a vég-sőkig feszült az ellentét érzése közöttük, egy asszonyra nézve igen keserves megbeszélésre kéri meg az urát, mert meg kell mondja neki, hogy az életük tovább ebben a mederben nem folyhat s ha nem tud a szó igazi értelmében férje lenni, aki nemcsak szereti, de tiszteli is,

mint háza úrnőjét: akkor váljanak el és miután az ő hibája következtében bomlik fel a házasságuk, a törvény által megítélendő nőtartási díjhoz, miután vagyona nincs, ragaszkodik. Nincs más út, Nagyságos Asszonyom. Amig tud túrni: túrjon. Ha szeretetre vágyik a lelke, amitől a férje megfosztotta, írjon az édesanyjának, az édesanya önzetlen szereteténél többet úgy sem adhat földi ember. Az igazán mélyérzésű emberek, ha vágnak is szeretet után, de rendesen a magukét osztják szét és mentől többet adnak, annál több fakad fel a szívük kiápadhatatlan mélységéből és testi-lelki szenvedésen áthatol szeretetük gyógyító sugara. Próbálja elfelejtetni a saját szenvedését. Nézzen körül, hány vergődő embertársán segíthetne egy jó szóval, egy kézzorítással, biztatással. Nagyságos Asszony, kinek

POSTÁS FAJBAROMFI NAGYTELEP VÁC

Rhode Island Red (vörös islandi)
amerikai fehér Leghorn,
fehér Wyandotte
törzsek tisztavérbeni törzskönyvező
tenyésztése.

Magas tojáshozamra, színre, alakra
gondosan kitenyésztett, elsőrendű,
tisztavérű törzseitől származó
tenyésztőjások, naposibék, növendék-
állatok, tenyészállatok megrendel-
hetők. Kérjen árjegyzéket!

Telepvezetőség címe: BUDAPEST 10. SZ. POSTAHIVATAL

magának is annyi szenvedésben és fájdalomban volt része, intenzívebben érezné át az élet csataterén megsebesültek kínjait és a szeméből feléjük áradó részvételtjes szeretet már maga enyhülést jelentene. Hígyje el, csak azok értetik meg embertársaik fájdalomát, kik maguk is érezték homlokukon a töviskoszorút és a Golgothára vivő úton elbuktak a kereszt súlya alatt. Emlékezzon rá, Nagyságos Asszonyom, hány-szer hallotta már, hogy minden ember cipeli a maga keresztjét s ha ez a láthatatlan kereszt alakot öltene, ki tudja, nem volna-e másoknak még súlyosabb, még terhebb, akivel nem cserélne s inkább vonszolná, könnyeit hullatva, tovább a sajátját. Az élet nemcsak virágos illatárban úszó, madárdaltól hangos árnyas erdő, hanem viharoktól háborgó tenger is, melynek toronymagasságig felcsapó hullámai majdnem elsüllyeszti az ember hányatott hajóját. Küzdelemmel és imádsággal eljuthatunk rendeltetésünk végső partjára, ahol a megfejthetetlennek vélt csodálatos titok feltárul, aminek sejtelmes záloga: *a lelkünk*.

Elküldöm Önnek, Nagyságos Asszonyom, a kezem batorító szorítását, az emberszeretetem szenvedést megértő, felfogó erejét és a lelkem Istentől kapott hitét, hogy fel tudja venni és panaszatlanul vigye tovább keresztjét. Szerk,

Hálás köszönettel őrizzük meg az alábbi kedves sorokat: *Igen tisztelt Főszerkesztő Úr! Kézimunka ajándékukat köszönettel megkaptam. Nem hallgathatom el ez alkalommal azon véleményemet, hogy a Magyar Uriasszonyok Lapja az évi előfizetési árnak többszörös ellenértékét adja és így ajándékozási akciójuk olyan kedvesség, amit hasonlóképpen ajándékkal illik viszonzni. Fogadjon igen tisztelt Főszerkesztő úr ilyen ajándéképpen — egyből úgyse igen telik tőlem — kedves lapunk iránti legmelegebb ragaszkodásom s az egész szerkesztőség iránt igaz nagybecsülesem kifejezését, amelylyel vagyok őszinte tisztelettel hű olvasójuk: Balajthy Eszter, Szolnok*

„Nekem nem lehet akaratom?” Ez a felfigyelésre készítő, különösen hangzó mondat fűrödött fülelem keresztül agyamba az elmúlt napok egyik operaelőadásának szünete alatt asszonyokból álló kis csoport egyik asszonyának ajkáról. Szinte odarögzített ismeretlenül közelükbe, hogy tudatosan kihallgassam az elhangzott mondat előzményeit. Az egész megjelenésben végtelenül komoly, nagy intelligenciát eláruló mama hangjában még mindig némi neheztelés árnyalatával inkább panaszkolta, mint előadta, hogy leányát is el akarta hozni az operába, de minden kapacitálása hiábavaló volt, nem sikerült rávenni s már anyai tekintélyével akart reá hatni, de leánya, ki, mint kivehettem, nem lehet több tizennyolc évesnél, kétségbeesett sírásra fakadt és ő volt az, aki azzal a súlyos argumentummal érvelt: *»hogy neki nem lehet akarata, neki mindig csak alkalmazkodni kell mások kívánságához?«* A mama panaszból még annyit fogtam el: *»képzhetitek, egy szót sem tudtam erre válaszolni és otthon hagytam. Tehettem volna másként?«* Csöngettek. Megkezdődött a második felvonás. Úgy tetszett, mintha a magasba szárnyaló dalok az ismeretlen gyermekleány akarata letörése miatti kifakadását muzsikálnák. Nem tudtam lerázni magamról e gondolatot és megértettem az édesanya megdöbbenését is, hiszen neki a leánya korában talán még csak fogalma sem volt megakadályozott egyéni akaratról és meg sem ismerhette, míg a saját leánya rá nem ijesztett vele. Megértettem az édesanya engedékenységből, hogy leánya öntudatra ébredt akarát egyenértékűnek ismerte el a magáéval s bár sejtem, hogy a felismerés nem zavarja meg, mégis szeretném figyelmeztetni, hogy az egyéni akarat helyes irányban való nevelése érdekében multhatatlanul szükséges, hogy a szülők szigorú ellenőrzése mellett fejlődjen ki a gyermek egyéni akarata. Nem volna szabad, hogy meglepetésként érje a szülőket és nem volna szabad, hogy sírásba fulladjon a gyermeki öntudatra

ébredt akarát, amit, ha komoly okból nem lehet megtagadni, a szülői felsőbb akaratnak is meg kell hajolni előtte. A gyermeki akarat megnyilvánulását kövesse figyelemmel mindenkor a szülők ellenőrzése, de nem szabad gátat emelni elébe, ha erkölcsi szempontból kifogás nem emelhető ellene, csak azért, hogy a szülő akaratának érvényt szerezzen. A nagy Alkotó akaratából a függetlenség örök szikrája felgyullad minden emberben, amit sem rendszabályokkal, sem szigorított ellenőrzéssel eloltani nem lehet. Eloltani nem, de csillogását erősíthetjük, ha a felfogott viláosságát, a szellem sűrített fényét rávetítjük az alig pislákoló akaratcsillagra, hogy az élet útvesztőit megvilágítsa. Konzervatívnak tetsző ósdi aggodalommal és mélyeséges irtózáttal látom némely szülőknek azt a tendenciáját, ahogy érthetetlen okból függetleníti magukat gyermekeiktől és a modern nevelési elvek rosszul, bűnösen alkalmazott köpenye alatt felelőtlenül kórólátlan szabadságot engednek serdülő leányaiknak, fiaiknak. Kézzelfogható és kétségbeejtő szomorú példák sorozata bizonyítja, hogy hány szülő mulasztotta el gyermekei lelki nevelésével, az akarat fejlesztésével törődni. A szabadjára eresztett fiataláság rohan a vesztébe, mert mibe kapaszkodjon meg, ha a szülői fegyverező akaratot nem ismerte meg. Míg ennek a kornak jellemző nemtörődömsége át nem itatódik a magasabb erkölcsiség törvényeivel, hasson paradoxonként, de merem állítani, hogy az emberiség, repítések bár magasba a technika szárnyai, önmaga rabjává alacsonyul és visszaesik, mert a lélek szárnyalását alárendelték az anyagnak. Az isteni Akarat megjelölte az ember útját, megismertetett a lélekbe oltott akarat fenségese céljával, hogy általa az életen zökkenés nélkül átvezessen utunk a célhoz. A gyermek lelkében felesillanó szikrára a szülőknek kell vigyázni, hogy lángra ne lobbanjon, hogy el ne hamvassza a jót, a szépet, az igazságot, ami nélkül bűnöktől förtelmes inferioris élet vár mindenkire. — Azt izenem egy panaszos anyai aggodalmon át a többi anyáknak, hogy örködjenek gyermekeik lelki fejlődése fe-

lett, hogy minden körülmények között, az élet útvesztőiben, akaratauk helyes útra vezérelje őket. Szív. üdv. Szerk.

Grafológia

„Zrinyi márc. 31.“ *Férfiírás:* Jóindulatú, kissé gyöngéakarátú, könnyen befolyásolható. Az élet elhatározó pillanataiban azonban minden energiáját felébresztik és küzdelembe állítják. Gyöngéd érzelmű, ellágyuló, bizonyos művészi hajlamokkal. Míg az irodalom és a tudomány iránt alig mutat érdeklődést, addig a zene nagy vonzóerővel hat rá. Nem végzett magasabb tanulmányokat, sőt a középiskolában sem tartozott az első tanulók közé. Szeret okoskodni és kis dolgokat apróra szedni, de ezt inkább szórakozásból, semmint tendenciával teszi. Sokat ad az ízlésre és a modorra. Rendszerető, munkakedvelő, szorgalmas. — *Női írás:* Keliemes, szimpátiikus jelenség. Az élet nagy problémái nem nyugtalanítják, mert a maga lelki világát kiegyensúlyozottnak tudja. Erős akarat, céltudatos a gondolkodásban és a cselekvésben. Minden vágya, hogy a maga szerény otthonában éljen, amelyet gyengéd kezekkel minél varázsosabbá akar tenni. A hangos társaságot éppoly kevésbé szereti, mint a mogorva, szótlan embereket. Mosolygó arc, nyílt szemek. Házias és pedáns. Irodalomért, zenéért rajongó lélek.

„Vénkisasszony.“ Nem is olyan vén, sőt nem is olyan öreg. Egyáltalán nem az. Lehelletszerűen nőies, disztíngvált, mimózatermészetű. Lelke mint pillangó lebeg a vágy szárnyain. Szerelmes, tagadhatatlanul szerelmes. Olyan hévvel lépett fel ez a nagy érzés, hogy egy régi csalódnak még az emléket is elfeledte. Karesú, finom mozdulatú, választékos modorú és ízlésű. Kerüli a hangos társaságot. Legjobban olvasmányai és ábrándjai közt érzi magát. Romantikus, de nem szentimentális.

„Öt leány anyja.“ Mélyen vallásos lélek, istenfélő és templombajáró. Engedelmes híve egyházának, gondviselő szelleme családjának. Rendkívül dolgos, rendszerető és takarékos. Minden gondja és gondolata, hogy gyermekeit boldog emberekké nevelje. Egyetlen hiúsága, hogy mintagazdasszonynak mondják. Szereti a csöndes, vidám társaságot, majdnem mindig mosoly játszadozik az arcán és szenved, ha másokat szenvedni lát. Régi környezetének egy-két tagjával nincs bizalmas viszonyban. Közlekeny természetű, szíves modorú. Nem tud haragot tartani.

„Havasi gyopár“ (*Pestújhely*). Nyíltszívű, barátságos, jóhiszemű. Az élet napos oldalát keresi, de egy kis árnyék nem riasztja meg mindjárt. Szeretne nagyon jókedvű lenni. Színház, dal,

zene, tánc a lelki gyönyörűsége a napi munka után. Elvágynak mostani köréből s anélkül, hogy irigykednék, vágyó szemmel nézi azokat a boldogokat, akik — látszólag — révbe jutottak.

„Mókus.“ Kiforrott, határozott jellem. Jelentékeny akaratú. Erős érzéke van a realitások iránt. A felületnél mélyebben lát, szeret megfigyelni és óvatossá az ítéleteiben. Messzemenő tervei vannak, de hamarosan be kell látnia, hogy elszámította magát.

Keresztretjéven megjejtése

Lapunk folyó évi február hó 1-i számában között keresztretjévenyt helyesen megjejtő előfizetőink között az alábbi ajándékokat sorsoltuk ki:

I. jutalomdíjat: Heilig harisnyaház (Budapest, VII., Kazinczy-u. 7.) egy pár selyemharisnya ajándékát nyerte: Kreischitz Mária, Budapest.

II. jutalomdíjat: Heilig harisnyaház (Budapest, VII., Kazinczy-u. 7.) egy pár selyemharisnya ajándékát nyerte: dr. Ámon Imréné, Rákosszentmihály.

III. jutalomdíjat: Korányi Lajos gyógyszerész (Budapest, VIII., Népszínház-u. 22.) Lili-krém, puder, szappan, sampon ajándékát nyerte: Szász Lenke, Gyula.

IV. jutalomdíjat: Korányi Lajos gyógyszerész (Budapest, VIII., Népszínház-u. 22.) Lili-krém, puder, szappan és sampon ajándékát nyerte: Mátyás Istvánné tanítónő, Záhony.

V. jutalomdíjat: Cadeau csokoládé és cukorkagyár Rt. (Budapest, VI., Izabella-utca 88.) negyed kg-os díszdobozos bonbon ajándékát nyerte: Kopcsó Ilonka, Miskolc.

VI. jutalomdíjat: Morvay Emmy iparművész (Budapest, I., Kékgolyó-u. 20.) krizantém-ruhadísz ajándékát nyerte: Szőke Albertné, jegyző neje, Gelence.

VII. jutalomdíjat: Retikülbe való fém-tűkőr és fésű selyemtokban, nyerte: Kiss Lajosné, Túrkeve.

VIII. jutalomdíjat: Retikülbe való fém-tűkőr és fésű selyemtokban, nyerte: dr. Papp Antalné, Dicsőszentmárton.

IX. jutalomdíjat: Két kg Hóvirágmosópor és Murgács Kálmán zeneszerző nótáskönyvét nyerte: Kárpáti Károlyné, Karcag.

X. jutalomdíjat: Két kg Hóvirágmosópor és Murgács Kálmán zeneszerző nótáskönyvét nyerte: Bödecs Károlyné, ev. lelkész neje, Sur.

TAVASZI DIVATUJDONSÁGOK!

Tweed ruhakelmék
Georgettek, Crêpe de Chinek
Kabátbélések, brokátok
Nyers selymek, fehérnemű selymek
Csipkenjűdonságok
Műselyem anyagok
Pazar választékban
Feltétlenül legolcsóbban

KLEIN ANTAL

divatáruházában kaphatók

KIRÁLY-UTCA 53. (Akácfa-u. sarok)

Vigyázat!

Csak 1, 4 és 10 darabos eredeti csomagolásban fogadja el a

DARMOL

hashajtót, minden csomagon
DARMOL FELIRÁSSAL

Utánzatokat
és más csomagolást
utasítson vissza!

A KIADÓHIVATAL POSTÁJA

Tisztelettel kérjük mályen tisztelt előfizetőinket, szíveskedjenek ezen rovatunkat figyelemmel kísércni, mert kiadóhivatali ügyekben hozsákn forduló előfizetőinknek itt válaszolunk. Ha valaki teligré kívánja a feleletet, úgy annak szivas közlését kérjük.

Kérjük igen tisztelt előfizetőinket, szíveskedjenek mindennemű pénzküldemény átutalásokra a csek, vagy utalvány szelvényén az összeg rendeztetését feltüntetni, mert ezzel nagyban elősegítik munkánkat, önmagukat pedig az esetleges tévedésekkel járó kellemetlenségektől és hosszadalmas levelezéstől kímélik meg.

Dr. B. B.-né, Pécs. Előfizetése 1931 április hó 1-én jár le. A címváltozást előjegyeztük.

B. T., Balatonkiliti. A kívánt bekötési táblát február 27-én elküldtük, mely már azóta meg is érkezett.

M. L.-né, Kispest. Október 6-án küldtük el futógarnitúra-ajándékunkat. Párnaajándékunk megküldéséhez még egy félvévi előfizetési díj átutalása szükséges.

D. J.-né, Bük. A hiányzó lapokat pótoltuk.

É. Ionka, Szeged. Lapunkat egy évre megrendelték, de az előfizetési díj átutalása iránti intézkedés nem történt. Amint az évi előfizetés rendezést nyer, ajándékunkat megküldjük.

N. Gizella, Hajdúhadház. A kértezett előfizető részére lapunkat elküldtük, úgyszintén Nagyságodnak az ajánlásért járó ajándékunkat is. Ezután köszönjük hálásan a küldött b. előfizetőt és kérjük, tiszteljen meg bennünket továbbra is pártfogásával.

E. G.-né, Kőszeg. A mult évi futógarnitúra-ajándékunk most volt esedékes, a negyedik negyedévi előfizetési díj befizetését után, mit meg is küldöttünk. A párnafedőlapajándékunk a további négy negyedévi előfizetési díj beküldése után jár, mivel egy évben csak egy ajándékot adunk.

Sz. Andrásné, Covasna. Kérését sajnálatunkra nem teljesíthetjük, mivel a kért kézimunkamellékletből már teljesen kifogytunk.

B. Zs.-né, Vajszló. Előfizetése 1932 január hó 1-ig kiegyenlített nyert. Ajándékát elküldtük.

V. K.-né, Debrecen. A kívánt bekötési táblát február hó 14-én elküldtük, mely már valószínűleg birtokában van.

B. J., Sösvértike. Még 4 pengő átutalása szükséges, hogy előfizetése 1932 január hó 1-ig rendezve legyen, s ezen összeg beérkezése után ajándékunkat is elküldjük.

Dr. Sch. L.-né, Tiszafüred. Nb. előfizetése 1931 október hó 1-ig rendezve van.

K. N.-né, Székesfehérvár. Lapjainkat megküldtük.

P. J.-né, Örkény. Július 1-én a második félvévi díj befizetése után lesz esedékes párnaajándékunk. Mult év júliusában küldtük meg futógarnitúra-ajándékunkat, s egy évben csak egy ajándékot adunk. Kérjük szíves türelmét.

Dr. U. L.-né, Orosháza. Köszönettel vettük a beküldött összeget. A második félvévi előfizetési díj átutalása után küldjük meg párnafedőlapajándékunkat 15 motring selyemmulinéval együtt.

D. Gy.-né, Szilvásvárad. Előfizetése július hó 1-ig van kiegyenlítve.

Dr. D. B.-né, Salgótarján. A januári újítás alkalmával megküldtük futógarnitúra-ajándékunkat, tehát ismét egy évi előfizetési díj átutalása szükséges ahhoz, hogy párnaajándékunkat megkaphassa. Kérjük szíves türelmét.

P. Bőzsi, Budapest. Miután az újítás félévenként történik, ajándékunkat a második félvévi előfizetési díj beérkezése után küldjük meg. Kérjük szíves türelmét.

H. L.-né, Csongrád. Miután a megrendelés október hó 1-e előtt történt, a régi ajándékozási feltételeink érvényesek. Futógarnitúra-ajándékunkat tehát a harmadik félvévi előfizetési díj átutalása után, vagyis a legközelebbi újításkor küldjük.

B. G., Pilis-Máriatelep. Lapunk egy évben csak egy ajándékot ad. A mult év december havában egyévi előfizetése lett kiegyenlítve, mikor is futógarnitúra-ajándékunkat küldöttük el. Tehát ismét egyévi előfizetési díj átutalása szükséges, hogy párnaajándékunkat megküldhessük. Mivel 12 pengő átutalás már történt, még 12 pengő vétele után ajándékunkat örömmel fogjuk megküldeni.

S. Gabriella, Budapest. Manikűr-ajándékunkat azon előfizetőink kapják, kik lapunk előfizetői táborát egy fél, vagy egész éves előfizetéssel gyarapítják. Saját előfizetése után párnaajándékunkat fogjuk megküldeni, ha az évi előfizetést rendezi. Ha egy összegben kapjuk az évi előfizetési díjat, azonnal, ha pedig félévenként újít, úgy a második félvévi újítás alkalmával fogjuk elküldeni párnafedőlapajándékunkat 15 motring selyemmulinéval együtt.

F. Á.-né, Berettyóújfalú. Mult évben január és július hónap kaptunk 12—12 pengőt, s ekkor futógarnitúra-ajándékunkat küldtük meg. Most januárban ismét 12 pengő átutalás történt, tehát még egy félvévi díj szükséges, hogy párnaajándékunkat megküldhessük.

A. Jenőné, Eger. Birtokunkban levő megrendelőlap tanúsága szerint lapunkat félrevezető módon megrendelni azzal, hogy a 12 pengő félvévi előfizetési díjat két részletben, január és február 1-én 6—6 pengővel utalja át. Az első pénzküldemény meg is érkezett és vártuk a másodikat. A lefizetett 6 pengőt nem fogadjuk el egy negyedévi díjnak, mivel az előfizetési ár egy negyedévre 7 pengő. Ha tehát csak negyedévre óhajtatja rendezni előfizetését, úgy még 1 pengő átutalását kérjük, vagy pedig újabb 6 pengőt és b. előfizetését július 1-ig jegezzük elő. Félrevező sakkal gazdaságosabb az előfizetése, mert 2 pengőt lehet megtakarítani.

H. R.-né, Gyula és D. E.-né, Pécs. Párnalapajándékunkat a 15 motring selyemmulinéval együtt e hó 11-én adtuk postára, mely már valószínűleg birtokába jutott.

K. L., Hódmezővásárhely. Az átutalás időközben megérkezett s így előfizetése 1931. év július hó 1-ig rendezve van.

M. Margit, Lábod. Október 1 előtt belépett előfizetőinkre nézve a mult évi ajándékozási feltételeink érvényesek, mivel ők még részesülnek a mult évi ajándékunkban. Futógarnitúra-ajándékunkat április 1-i újítás alkalmával kapja meg, vagy ha kívánja, megküldhetjük helyette a párnalapajándékunkat. Szíves választást kérjük, vagy pedig az újításkor annak megjelölését, hogy melyik ajándékunkra tart számot.

P. R.-né, Vácduka. Félévenként újító előfizetőink, kik október hó 1-e előtt léptek előfizetőink táborába, a harmadik félvévi előfizetési díj átutalása után részesülnek futógarnitúra-ajándékunkban. Mult év augusztus hó óta küldjük lapunkat, s eddig két félvévi lett rendezve, tehát a harmadik félvévi előfizetési díj átutalása után örömmel küldjük azt meg. Kérjük szíves türelmét.

A többi levélre következő számunkban válaszolunk.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos:

KERTÉSZ BÉLA

Szerkesztő: tordai BÖJTJE ETELKA

Ügyvezető igazgató: BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat nem adunk vissza

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vastagabb betűvel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetési díja 1 P. Jelíges hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át.

Perzsa- és más szőnyegek szakszerű és művészi javítását vállalom. Vidéki megrendeléseket is pontosan eszközölk. A lap előfizetői részére 10 százelek kedvezményi. Cim: Techarhoukian Vosdanik, Budapest, IV., Városházatele 10. (Pilvax-köz 6.) Telefon: Aut. 897—86.

Rekonvaleszcenseknek tenger melélen szanatóriumot pótol a Villa Iris magyar úri családú penzió Grádóban, valódi magyar konyhával. Április elején csoportos utazás. Szoba teljes ellátással napi 7,50 P-től. Érdeklődő az öv. Gschaidner, Békéscsaba, Gyulai-út 3.

Intelligens árvalány gyermekek, vagy idősebb hölgy mellé ajánlok. Irodai, háztartási munkákban segítkezik. Vidékre is megy. Címe: »Mégkérhető» jelige alatt kiadóban.

Cukrászségéd bármely csekély fizetésért elmenne insznak, vagy boltiszolganak. Kossa László, Rákospalota, Kinizsi-ú. 105.

Állami első díjjal kitüntetett Rhode Island törzstenyésztető felletőtőjas 30; naposcsibe 60 fillér. Növendékállatok állandóan beszerzhetők Nagy Lajos Baromfigazdasága Baja, Budapesti-út 93.

Jutányos áron készítek angol, francia ruhákat, kosztümöket, otthoni ruhát, pongyolát és gyerekruhát a legjobb kivitelben. Szíves pártfogást kér: Fodor Mária, Budapest, VI., Jókai-ú. 37. III. 10.

Árpádházi Szent Erzsébet Gyermek-Othton haszon- és fajbaromfi-telep a m. kir. földművelésügyi miniszter 102.086/1930. számú IV—I. rendelete alapján államiag ellenőrzött tyúkfituzhustól mentes telep, Pécel, Pest m. Fajbaromfitenyésztőjásokat, naposcsibét, növendékállatot szállítunk megrendelésre utánvét mellett kiváló tojóképeségű vörös islandi, fehér Wyandotte, amerikai fehér Leghorn és óriási pekingi kacsatorzseinkből. Torzseink csak válogatott állatokból vannak összeállítva, szigorú csapofészek ellenőrzés alatt állanak és szakszerű takarmányozásban részesülnek, ezért a tojásokból kikelő állatok életerősek és gyorsan fejlődnek. Szakszerű, rázásmentes csomagolás. Válaszbélyeget kérünk.

Kedvezményes árban készítek elegáns nőruhát, Szabó Ilona, Horthy Miklós-út 50. IV. 5. Berkovitsné vnt szabásznője.

Csemege akácmezét 5 kg-os postaböndömben 9 pengőért bérmentve utánvétellel szállít Girst József mézhész, Paks.

Gyakorlóit felsőruha- és fehérnemű varródnó házakhoz ajánlokazik napi 4 pengőért. Levelezőlap-megkeresést kér G. T., Budapest, Rákóczi-út 10. IV. 3.

Filmamatórok felvételeit gondosan és szakszerűen kidolgozza: Leitner Fotólaboratórium, IV., Múzeum-körút 10. Főrszter fotószaküzlet.

Josina műánya 100 csibére csomagolással és szállítással együtt csak 10 pengő. Alábbi levelet kerés nélkül kaptuk: »Nemrére kaptam Önöktől egy kis műányát. Megvalloam, a kíváncsiság vitt rá a megrendelésére, mit lehet ma 10 pengőért (beleértve szállítást, csomagolást) kapni? És el voltam kénytelen a legrosszabbra. Ezért őszintén bocsánatot kell kérnem s el kell ismernem, hogy a kis műánya valósalogs Kolumbus tojása: a leggyeszerűbb, de határozottan jó. Zimmermann Gusztáv, Zámboi». Kherndl Kálmáné, Bana, Komárom m.

Párisi születésű, ott nevelkedett fiatal uriasszony, francia nyelvet tanít kezdőknek, haladóknak. Veszprémy E., Budapest, I., Fűr-ú. 15/c.

Keresztény földbirtokos család keres a jövő tanévre perfect német, francia és zongorázni tudó okleveles, gyakorlatlalt bíró tanárnót, aki egy IV. és I. gimnazista kisleányt sikerre tudná tanítani és levizsgáztatni. Jakobb Tivadarné, Mezönyék, Borsod m.

Keresek becslületes 25—40 éves nőt, ki háztartásom munkáit egy cseledeánnyal ellátja. Fizetési igény megjelölésével. Jermanné, Ujkécske-Gőzmalom címre.

Perfect francia urilány szerény fizetéssel gyermekek mellé ajánlok. Ondryska, Pestszentlőrinc, Egressy-ú. 31.

Éves bizonyítvánnyal urilánye elmenne gyerekek mellé nevelőnének, esetleg házikasszonyoknak március 15-re. Schmiedt Berta, Görcsöny, Baranyam.

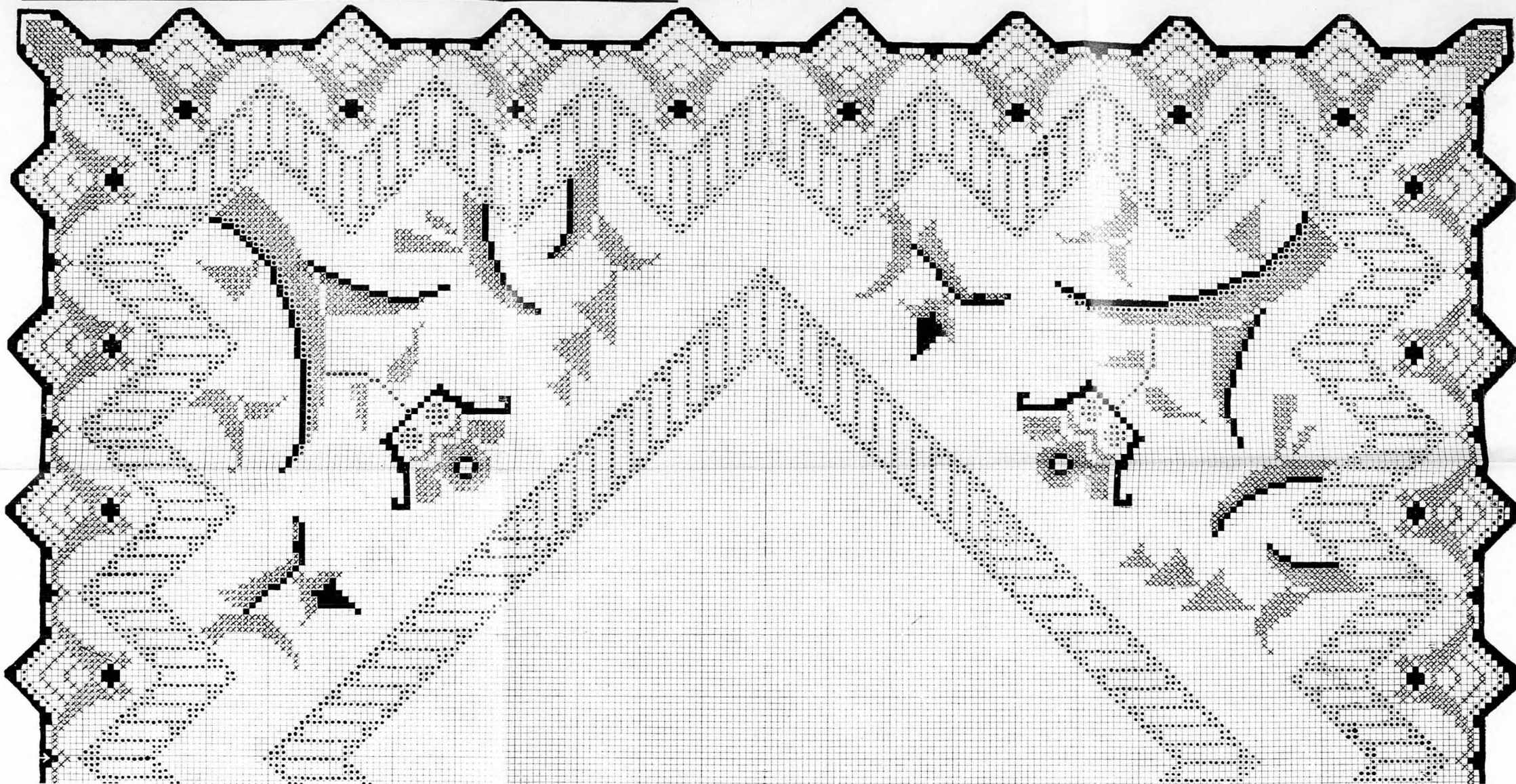
Művészi kézimunkaelőrajz, tervezés, sabloneladás, kézi- és géphímzések jutányos áron. Törökne Kalmár Margit iparművész műhelyében, Budapest, Múzeum-körút 23. II. Telefon: 850—87.

Árva urilány elmenne háziasszony segítségül, házikasszonyoknak, társalkodónékné, betegápolónak. Kisebb háztartást önállóan vezetne. Szíves pártfogást kér. Címe: »Mégkérhető 23» jelige alatt kiadóban.

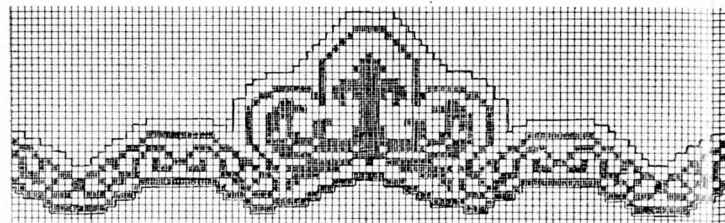
Keresek két kisfiaskám mellé németajku kasszonyt, aki nem annyira a magas fizetésre, hanem a jó bánásmódra és otthonra reflektál. Cim: »Szerény» jelige alatt kiadóban.

Vidéki városba keresek kisebb háztartásba önállóan jól főző fiatal, szerényigényű, feltétlen megbízható, lelkiismeretes, minden házi munkához értő és azt kedvelő 20—40 közötti jobb gyermektelen nő, övegyet vagy leányt. Árva előnyben. Arcképpel ellátott bizonyítványt kérek. Cim: »Pápa» jelige alatt kiadóban.

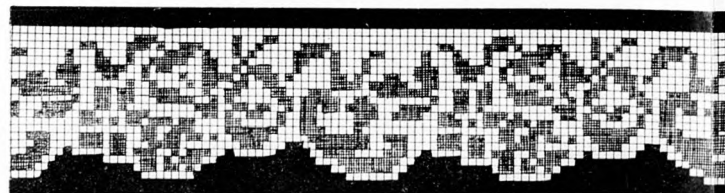
Idősebb úrhölgynél, vagy házas-párnál egyedeülálló feltétlen urilássonnyal hávezetónői állást vállalna vidéken is. Levelet: »Komoly urilássonny» jeligré kiadóhivatalba kérés.

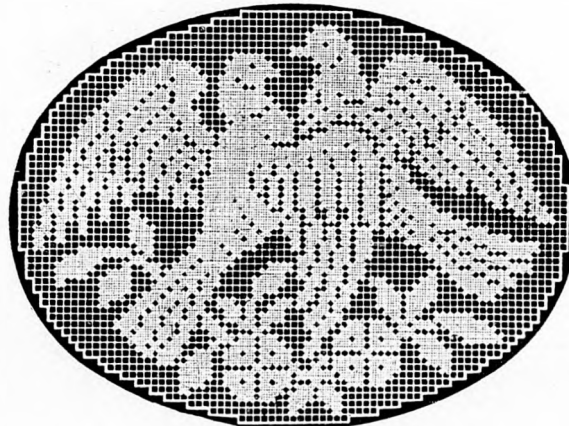
9. Modern mintájú rece asztalterítő. 246 lyukból áll. 2 méter nagyságú asztalra 8 mm. lyukkal készítjük. Kisebb méretre 5—6 mm.-es lyukakkal. Horgoláshoz 50-es számú fehér vagy ecrtű Coats »Lánc» védjegyjűcérnát használunk. Rece-háló készen beszerezhető. 200x200 cm. méretű terítőhöz való alap és 50 deka fonal 20 pengő. Receháló minden lyukméretben, horgoló cérnák, gyöngyfonalak fehér és ecrtű színben kaphatók Wieg Testvéreknél, Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 23. A M. U. L. t. előfizetői részére lakásdíszítésben, kézimunkázásban bármilyen felvilágosítással szívesen szolgálunk

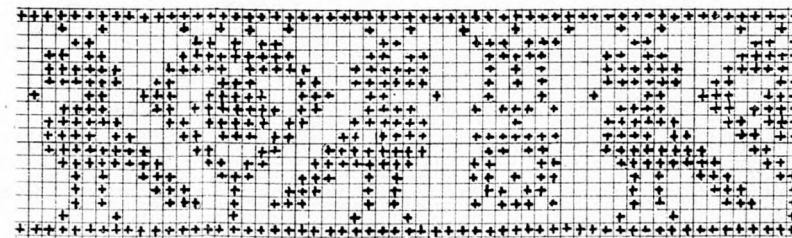
10. Rece vagy horgolt csipke mindenféle terítő díszítésére. Készítéséhez Coats »Lánc» védjegyjű cérnát használjunk

11. Rece vagy horgolt csipke zsebkendő szélére. 100-as Coats »Lánc»-védjegyjű cérnával készítenő

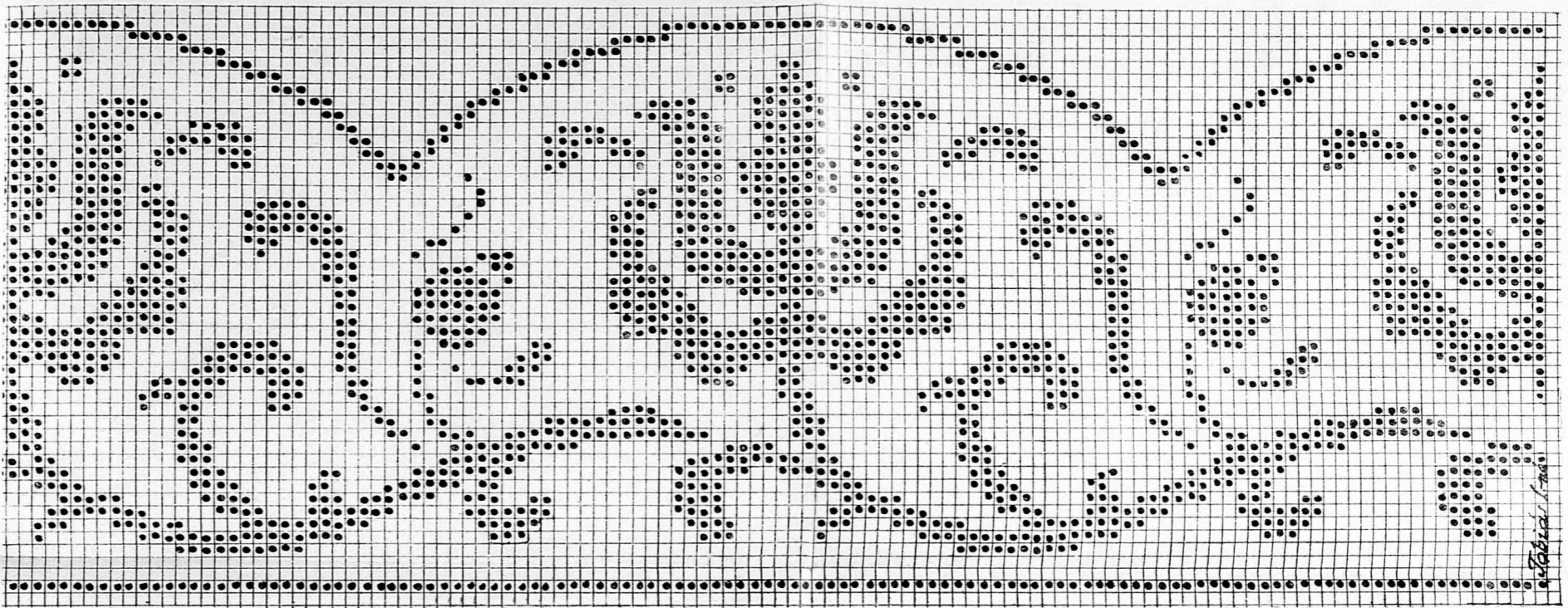
12. Rece, vagy horgolt motív üvegtálca alá. Alkalmazható vitrázs, függöny, vagy ággyerítő motívoknak is. Ha nagyobb méretben szükséges: 8 mm. nagyságú lyukkal készítenő

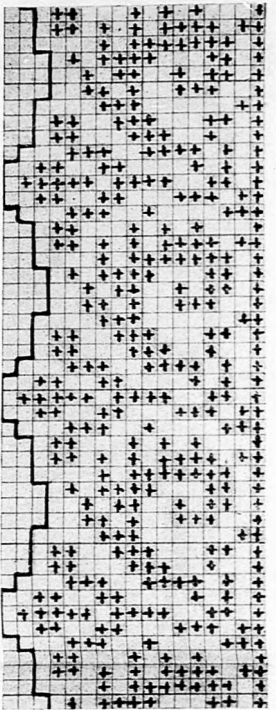
13. Keresztöltéses minta, gyerekzobafüggöny, ággyerítő és más terítők díszítésére. Színezése tetszés szerint.

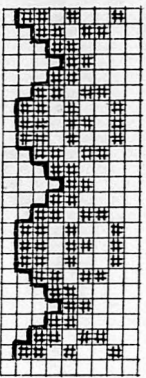
14. Toledo-minta ágynemű, vagy női fehérnemű díszítésére.

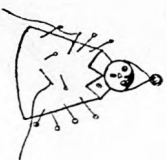
1. Magyarstíliú csipkéminta függönyök, terítők díszítésére, 46 szam széles, rece vagy horgolt kivételben készíthető.

3. Keresztöltéses minta, vászonterítők, konyhagaritúra díszítésére.

4. Klópi-csipkéminta

5. Tüppána

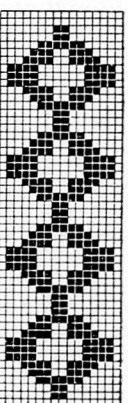
2. Rece, vagy horgolt milió. Átmérete 145 lyuk. Horgoláshoz 60-as számu *Coats* »Lánca» végjegyű fehér vagy ecni cémát használunk. Füléhez kész alapanyagot vehetünk. 75x75 cordonat anyag. 30-as ecna stoppoláshoz 5,70. Fület halók, gyöngyfonalak, *Coats* »Lánca» végjegyű horgoló ecnák és gobelin hímzéshez való Horgony Clark modlinek legnagyobb választékban legolcsóbb áron Wieg Testvéreknel, Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 23.

6. Lemasolható magas hímzésű gyermekruhákra bordírszerű díszítésére. Tetszés szerinti színnel hímézhető

7. Monogramm

8. Aszur-minta női fehérnemű díszítésére

A legközelebbi számunkban
TÖRÖK A. ÉS TÁRSA
 BANGHAZ R-T.
 BUDAPEST, IV., SZERVITA-TÉR 3
 felhívásait mellékelni fogjuk

A
TÖRÖK A. ÉS TÁRSA
 BANGHAZ R-T.
 BUDAPEST, IV., SZERVITA-TÉR 3
 a legközelebbi számunkban hozzuk
 mellékelni

Amiben Magyarország vezet a föld kerekén

A MAGYAR NŐK MŰVÉSZI KÉZIMUNKÁJUKKAL A LEGELSŐ HELYET VÍVTÁK KI A VILÁGON. A RAGYOGÓ ÉS CSODÁLATOSAN VÁLTOZATOS SZÍNEZÉSŰ HÍMZÉSEKET ÉS FINOMMÍVŰ HORGOLÁSOKAT, AMELYEKET MAGYAR ELMÉK TERVEZNEK ÉS A MAGYAR NŐK ÜGYES UJJAI KÉSZÍTENEK, AZ EGÉSZ VILÁG MŰÉRTŐ ASSZONYAI ÍRÍGY SZEMMEL CSODÁLJÁK.

HORGOLJUNK!

egy rugalmasan erős selymfényű cérnával, amiből a leggyönyörűbb csipkéket, függönyöket, terítőket, filetmunkákat, betéteket készíthetjük otthonunk díszéül. Mindeme munkákhoz használjuk a világhírű COATS-féle »LÁNC« HORGOLÓ-CÉRNÁT, amely selymfényű, rugalmas és könnyen dolgozható; fényét és eredeti színét mosás után is híven megtartja és nem válik foszlóssá.

HIMEZZÜNK!

mert a szindús kézimunkák derűt, fényt varázsolnak otthonunkba és értékessé teszik házunkat. ~ A hímzéshez használunk CLARK-féle »HORGONY« MULINÉT. Több mint 300 pompás szinből álló nagy választék áll rendelkezésünkre. A CLARK-féle »HORGONY« MULINÉ kitűnően mosható, sőt ki is főzhető, anélkül, hogy selymfényéből és légységéből veszítene vagy fakulna. Tökéletesen helyettesíti a selymet és olcsóságánál fogva annak árával össze sem hasonlítható.

„LÁNC” és „HORGONY”

fonalak mindennemű finom munkához.

Gyártja a J. & P. Coats, Ltd. és a Clark & Co. Ltd.
Kapható az egész országban minden kézimunkauzletben

Magyarországi főraktár:

**Angol-Magyar Cérnagyár RT. Budapest,
V., Visegrádi-utca 14.**

MAGYAR URIASSZONYYOK LAPJA

Veres udvari és kamarai lenykepész felvétele, Budapest

FROM TUCK ASSZONY ÉS GYERMEKE: JIMMY